



# Rapport

**Datum: 21 januari 2005**

**Rapportnummer: 2005/018**

## Klacht

Verzoeker, die als bestuurder van een personenauto op 17 februari 2001 betrokken raakte bij een aanrijding met een politieauto, klaagt over de wijze waarop ambtenaren van het regionale politiekorps Kennemerland in verband met die gebeurtenis tegen hem zijn opgetreden. Verzoeker klaagt er met name over dat de politieambtenaren:

kort voor de aanrijding in strijd met de geldende voorschriften te snel hebben gereden en geen optische- en geluidssignalen hebben gevoerd;

hem ter plaatse als schuldige aan de aanrijding hebben beschouwd;

met een groot aantal (8) zijn verschenen en zich tegen hem als één front hebben opgesteld, waardoor hij zich geïntimideerd voelde;

opmerkingen hebben gemaakt als "klootzak, wij waren in achtervolging", "hij is wel groot, maar als je hem dubbel vouwt is hij nog maar één meter", "niets zeggen jij, ik regel het wel" en "we kunnen zeggen dat hij gedronken heeft";

toen na de blaastest/ademanalyse bleek dat hij geen alcohol in zijn adem had, hebben gesuggereerd dat het apparaat stuk zou zijn;

zich niet hebben bekommerd om de inzittenden van de auto van verzoeker;

hebben geweigerd om een aangifte van hem op te nemen van doorrijden na de aanrijding;

hem onjuist hebben voorgelicht over de (on)mogelijkheid van het doen van een aangifte van de aanrijding;

althans de klachtcoördinator van de regiopolitie Kennemerland, verzoekers echtgenote tijdens een telefoongesprek onheus heeft bejegend door op haar vraag wie zij aan de lijn had, te antwoorden "een klotebedrijf, met het politiebureau",

Voorts klaagt verzoeker over de klachtafhandeling in verband met het voorgaande. Hij klaagt er met name over dat het regionale politiekorps Kennemerland:

onvoldoende onderzoek heeft verricht naar aanleiding van zijn klacht van 19 februari 2001;

onvoldoende onderzoek heeft verricht na terugverwijzing van de politieklachtcommissie.

## Beoordeling

Inleiding

Op 17 februari 2001, omstreeks 21.30 uur, raakte verzoeker als bestuurder van zijn personenauto betrokken bij een aanrijding met een politieauto in de gemeente Hoofddorp. Hierbij reed de politieauto met de voorzijde tegen de rechterachterzijde van verzoekers auto waarbij (ook) verzoekers auto werd beschadigd. Na deze aanrijding is de bestuurder van de politieauto, politieambtenaar N., weggereden omdat hij trachtte de verdachte van een overval te achterhalen. Deze verdachte reed in een personenauto. Kort hierna kwamen twee andere politieambtenaren, P. en O. op de plaats van de aanrijding en werden daar geconfronteerd met een woedende verzoeker. Naast de inzittenden van de inmiddels teruggekeerde politieauto waarmee de aanrijding was geweest, kwamen er nog ongeveer vijf andere politieambtenaren ter plaatse.

Verzoeker klaagt over de wijze waarop ambtenaren van het regionale politiekorps Kennemerland in verband met die gebeurtenis (tegen hem) zijn opgetreden en over de wijze waarop zijn klachten hierover zijn behandeld.

#### I. Ten aanzien van het verkeersgedrag van de politie

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat de politieambtenaren kort voor de aanrijding in strijd met de geldende voorschriften te snel hebben gereden en geen optische- en geluidssignalen hebben gevoerd. Verzoeker liet weten dat hij op zijn eigen weghelft door de politie werd aangereden. Hij liet weten dat de betrokken politieauto geen geluid en geen zwaailicht had gevoerd en er werd ook geen richting aangegeven toen de politie op hem inreed op de rechterweghelft waar hij stond.

Voorts deelde verzoeker mee dat het politievoertuig kort voor de aanrijding bij het rijden over een verkeersdrempel met vier wielen loskwam. Hij deelde daarbij mee dat dit als onverantwoord verkeersgedrag is te bestempelen omdat de wagen dan noch in de lucht, noch bij het weer op de weg neerkomen, bestuurbaar is. Hij stelde dat, hoewel alle getuigenverklaringen wijzen in de richting van het onverantwoord hard rijden door het politievoertuig zónder het voeren van signalen, het tentoongespreide rijgedrag óók illegaal is als deze signalen wel gevoerd zouden zijn.

2. De korpsbeheerder deelde op dit punt mee dat de betrokken politiemedewerkers niet in strijd met de geldende voorschriften te snel hebben gereden zonder dat daarbij gebruik gemaakt werd van optische- en geluidssignalen. Hij berichtte dat de bestuurder van het politievoertuig zich niet meer kan herinneren of er met optische-, dan wel optische- en geluidssignalen is gereden. Los daarvan was het voor hem geoorloofd, gebruikmakend van de voor hen geldende ontheffing, vermeld in het RVV 1990, op legale wijze sneller te rijden dan normaliter ter plaatse is toegestaan, aldus de korpsbeheerder.

3. Politieambtenaar N. deelde mee dat hij de bestuurder van de betreffende politieauto was geweest. Naar aanleiding van de melding dat een gewapende overval op een taxichauffeur zou zijn gepleegd in het district Noord-West, is hij op eigen initiatief in de richting van dat

district gereden. Onderweg werd gemeld dat de overvaller in een grijze Ford Siërra was weggereden en dat die over het L. zou rijden. N. was daar naartoe gereden. Hij berichtte dat het zou kunnen dat hij daarbij harder dan de toegestane snelheid had gereden. Hij wist echter niet meer hoe snel hij had gereden vlak voor de plaats van het ongeval. N. deelde mee dat daar een maximumsnelheid van 50 km/u geldt. Bij de kruising van het L. en het Z. had N. gezien dat een grijze Ford Siërra hem tegemoet kwam rijden. N. wilde keren om achter die auto aan te gaan rijden en had afgeremd. N. liet weten dat vlakbij de kruising op het L. een vrij hoge verkeersdrempel aanwezig is waar hij toen in de tweede versnelling overheen is gereden. Hij deelde mee dat het kan zijn dat daarbij vonken van onder de auto te zien zijn geweest, omdat de auto aan de voorzijde nogal laag is. N. verklaarde dat hij daar in de tweede versnelling had gereden omdat in de derde versnelling de auto te veel doorrolt en hij dan met een te hoge snelheid over de heuvel zouden gaan. N. wist zich niet te herinneren of hij op dat moment optische- en geluidssignalen voerde. Hij ging ervan uit dat hij ze niet had aanstaan omdat hij op dat moment naar een gewapende overvaller op zoek was. Op het moment dat hij de keermanoeuvre had ingezet, zag hij op de kruising een auto staan. N. wilde in één keer de draai maken, remde en gleed door waarbij hij die auto had geraakt.

4. Politieambtenaar B., inzittende bij N., verklaarde dat werd doorgegeven dat de mogelijke verdachte van een zojuist gepleegde overval in een Ford Siërra over het L. zou rijden. N. had gemeld dat zij daar ter plaatse gingen omdat ze vlakbij waren. B. deelde mee dat zij snel door die wijk zijn heengereden, maar hij liet weten dat het niet juist was dat een getuige meent dat zij met een snelheid van 70 à 80 kilometer per uur hebben gereden. Er is namelijk op de gereden route sprake van een woonwijk met veel verkeersdrempels. Om die reden kan dus zo snel niet worden gereden, aldus B. B. schatte dat met een snelheid van ongeveer 50 km/u is gereden. Hij liet weten dat het bij die snelheid wel voorkomt dat de auto gedeeltelijk loskomt bij een enkele verkeersdrempel. B. verklaarde dat op dat moment geen optische en geluidssignalen werden gevoerd omdat zij de overvaller niet wilden laten merken dat zij in de buurt waren. Op het L. zagen B. en N. dat een Ford Siërra hen tegemoet kwam rijden. B. zag dat N. wilde keren in een zijstraatje aan de linkerkant van de weg, het Z. N. had hierbij geremd en was het straatje ingereden. B. verklaarde dat N. op dat moment de politieauto volledig onder controle had gehad. Op dat moment kwam de auto van de heer J. uit het Z. rijden en N. had niet meer kunnen voorkomen dat hij met de voorzijde de rechterzijde van de auto van de heer J. licht raakte. Hierbij ontstond een deuk in de auto van de heer J. en liep de politieauto een kras op de voorbumper op, aldus B.

5. Getuige Not. liet weten dat hij voordat de aanrijding plaatsvond geen sirenes had gehoord, noch enige zwaailichten had gezien. Hij berichtte dat hij alleen een harde knal had gehoord van waarschijnlijk de aanrijding. Not. deelde voorts mee dat hij van de aanrijding niets had gezien omdat het donker was.

6. Getuigen Bo. en Bo.-P. verklaarden dat zij zich bij de voetgangersoversteekplaats over de L. bevonden. Op dat moment hoorden zij in de verte een auto met hoge snelheid/toeren aankomen. Dit had hun aandacht getrokken omdat er echt werd geracet. Zij zagen toen van links met hoge snelheid een politieauto aankomen. Bo. en Bo.-P. lieten weten dat deze auto vervolgens met onverminderde snelheid over de ter plaatse aanwezige verkeersdrempel reed. Zij hoorden een schurend geluid, zagen vonken, en zagen vervolgens dat de auto gelanceerd werd. De auto kwam met alle vier de banden los van de grond, aldus Bo. en Bo.-P. Hierna sloeg de auto weer met zijn voorbanden op de grond en zagen zij dat de bestuurder de macht over het stuur had verloren dan wel de auto niet meer in zijn macht had. Direct daarop reed de politieauto tegen de auto van verzoeker aan. Bo. en Bo.-P. deelden mee dat de politieauto geen zwaailichten noch sirenes had gevoerd.

7. Op grond van artikel 91 RVV 1990 mogen bestuurders van een voorrangsvoertuig (onder meer een politievoertuig dat blauw zwaai- of knipperlicht en een tweetonige hoorn voert) afwijken van de voorschriften van het RVV voor zover de uitoefening van hun taak dit vereist (zie Achtergrond, onder D.).

Tevens is door middel van de regeling van de Minister van Verkeer en Waterstaat van 31 maart 1994 aan de regionale politiekorpsen ten behoeve van de bij hen in dienst zijnde politieambtenaren vrijstelling verleend van de bepalingen van het RVV (zie Achtergrond, onder E.). Aan de uitoefening van de bevoegdheden, ontleend aan deze vrijstelling, zijn wel de voorschriften verbonden dat de veiligheid van het verkeer zoveel mogelijk dient te worden gewaarborgd, alsmede dat van de vrijstelling alleen gebruik mag worden gemaakt indien dit voor de uitvoering van de taken noodzakelijk is.

Van de politie mag worden verwacht dat zij zich bewust is van het belang van restricties bij het gebruik van bovengenoemde afwijkingsbevoegdheid dan wel de vrijstelling in verband met de voorbeeldfunctie die zij heeft, waarbij met name de geloofwaardigheid van haar optreden bij het toezien op de naleving van verkeersvoorschriften door anderen een rol speelt.

8.1. Gelet op de verklaringen van verzoeker, de getuigen en B. staat vast dat het politievoertuig kort voor het ongeval geen optische en geluidssignalen heeft gevoerd. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie daarmee juist heeft gehandeld. Immers, de politie was op weg naar de plaats waar een (mogelijke) verdachte van een overval zich bevond. Om de kans te vergroten deze verdachte daar aan te treffen, lag het dan ook niet in de rede de komst aan te kondigen middels genoemde signalen.

Ook staat voldoende vast, gelet op de verklaringen van alle betrokkenen en de door de betrokken ambtenaren omschreven omstandigheden, dat het politievoertuig de ter plaatse geldende maximumsnelheid van 50 km/u heeft overschreden.

Hiermee valt het betreffende verkeersgedrag onder het regime van de vrijstelling van de Minister van Verkeer en Waterstaat (zie Achtergrond, onder E.) en niet, zoals de korpsbeheerder stelt, onder de afwijking zoals vermeld in het RVV 1990 (zie Achtergrond, onder D.).

Voor zover van de vrijstelling alleen gebruik mag worden gemaakt indien dit voor de uitvoering van de opgedragen taken noodzakelijk is, is de Nationale ombudsman van oordeel dat, gelet op de ernst van de melding waarop B. en N. reageerden, voldoende sprake was van noodzaak tot het zich zo snel mogelijk begeven naar de plaats waar het voertuig waarin de mogelijke verdachte van de overval voor het laatst was gezien. In zoverre is er eveneens juist gehandeld.

8.2. Op het punt dat bij gebruik van de genoemde vrijstelling de veiligheid van het verkeer zoveel mogelijk dient te worden gewaarborgd, overweegt de Nationale ombudsman het volgende. Het staat vast dat het op het tijdstip van de aanrijding al donker was en dat de bestuurder van het politievoertuig met het keren een zogenoemde bijzondere manoeuvre uitvoerde (zie Achtergrond, onder F.) waarbij hij tevens op de weghelft voor het tegemoetkomende verkeer terecht kwam. Voorts acht de Nationale ombudsman het voldoende aannemelijk dat de politieauto met een hoge snelheid over de verkeersheuvel is gereden, gelet op de verklaringen van de getuigen Bo. en Bo.-P. en de verklaring van politieambtenaar B. dat het voertuig daarbij (gedeeltelijk) los van het wegdek is gekomen. Hierbij speelt de mededeling van politieambtenaar N. dat hij bij het remmen tegen verzoekers auto is aangegleden mede een rol. Dit geeft voldoende aanleiding vast te stellen dat N. op dat moment het politievoertuig niet meer onder controle had.

Ten slotte is ook van belang dat medeweggebruikers in dit geval niet ruim van tevoren van de komst van het snel rijdende politievoertuig op de hoogte hebben kunnen komen omdat geen optische- en geluidssignalen werden gevoerd, zoals hiervóór onder 8.1. is vastgesteld. Dit leidt ertoe dat de bestuurder van een politievoertuig bij zijn verkeersgedrag hiermee extra rekening dient te houden.

Alles bijeen genomen wordt geoordeeld dat de politie met het hiervóór omschreven verkeersgedrag de veiligheid van het verkeer onvoldoende heeft gewaarborgd.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II., III. en IV. Ten aanzien van het aanmerken van verzoeker als schuldige, ten aanzien van de opstelling ten opzichte van verzoeker en ten aanzien van de opmerkingen van de politieambtenaren

Deze drie klachtonderdelen worden gezamenlijk behandeld omdat zij alle de bejegening betreffen op de plaats van de aanrijding en niet geheel los van elkaar kunnen worden gezien.

1. Verzoeker klaagt er over dat de politie hem ter plaatse als schuldige aan de aanrijding heeft beschouwd en dat de politie met een groot aantal ambtenaren (8) is verschenen en zich tegen hem als één front heeft opgesteld, waardoor hij zich geïntimideerd voelde. Ook klaagt verzoeker er over dat de politieambtenaren opmerkingen hebben gemaakt als "klootzak, wij waren in achtervolging", "hij is wel groot, maar als je hem dubbelvouwt is hij nog maar één meter", "niets zeggen jij, ik regel het wel" en "we kunnen zeggen dat hij gedronken heeft".

Verzoeker liet weten dat kort na de aanrijding de ter plaatse gekomen agenten om hem heen kwamen staan alsof hij een zware crimineel was. De situatie die deze agenten veroorzaakten, kwam zeer intimiderend over; verzoeker voelde zich zeer bedreigd. Verzoeker berichtte dat er zelfs door een agent werd geadviseerd om een blaastest af te nemen zodat verzoeker wellicht voor gaas zou gaan en dat zij anders in de toekomst hem wel zouden pakken, aldus verzoeker.

2. Getuige Not. deelde mee dat verzoeker erg emotioneel en ook boos was omdat de politie na de aanrijding was doorgereden. Hij sprak met stemverheffing, maar gedroeg zich zeer zeker niet agressief, in woord noch in gebaar. Eigenlijk direct nadat J. de politie aansprak, hoorde Not. een van de politieagenten om versterking vragen. Not. verbaasde zich daarover omdat het leek of ze verzoeker als crimineel zagen. De versterking was heel snel ter plaatse met twee auto's. Toen waren er dus ongeveer zes à acht politieagenten op straat, aldus Not.. Not. deelde mee niet gehoord te hebben dat de politie verzoeker daadwerkelijk heeft bedreigd. Hij had wel gezien dat ze niet beleefd waren. Not. omschreef de sfeer als niet lekker en bedreigend. Er was teveel politie; zes à acht man tegen verzoeker. Not. heeft ook gezien dat verzoeker met een agent stond te praten die erg dicht op hem stond terwijl de overige agenten (een stuk of zes) zeer dicht daar weer omheen stonden. Not. vond dat er erg bedreigend uitzien.

Voorts hoorde Not. kort na de aanrijding een aantal politieagenten tegen elkaar zeggen: 'Niets zeggen jij, ik regel het wel' en 'We kunnen zeggen dat hij gedronken heeft'. Later hoorde Not. een agent tegen verzoeker zeggen: 'Jij hebt gedronken.' Not. had toen gedacht dat de politie de schuld probeerde te verleggen en de zaak te manipuleren. Not. omschreef de sfeer kort na de aanrijding als bedreigend. Er was teveel politie (zes à acht man tegen verzoeker alleen). De politie was eigenlijk alleen gericht op verzoeker. Not. had slechts twee agenten met een aantal van de aanwezige getuigen zien praten. Alle andere agenten stonden constant zeer dicht om verzoeker heen en bekommerden zich niet om de rest.

3. Getuigen Bo. en Bo.-P. lieten weten dat verzoeker kort nadat de aanrijding had plaatsgevonden uit zijn auto was gesprongen terwijl de politieauto probeerde om te keren en weg te komen. Verzoeker sloeg daarbij op de achterrauit van de politieauto en wist het bijrijderportier te openen. Verzoeker had daarbij de bijrijder bij zijn jas gepakt waardoor de politie niet door kon rijden. De getuigen deelden mee dat verzoeker des duivels was en dit

uite zich door een scheldkanonnade. Zij zouden zich in de plaats van de bijrijder bedreigd hebben gevoeld. De politie had een grote mond terug, aldus Bo. en Bo.-P. Binnen een mum van tijd waren er vlak na elkaar drie politieauto's bijgekomen. Bo. en Bo.-P. lieten weten dat de sfeer emotioneel, kwaad en hectisch was. Toen de andere politiemensen kwamen werd de sfeer grimmig omdat er een front werd gevormd tegen verzoeker.

Voorts kregen de getuigen gedurende de gehele tijd dat zij aanwezig zijn geweest steeds meer de indruk dat de politie weliswaar het ongeluk niet had gewild, maar met name het niet prettig vond dat er zo'n grote kerel uit de auto stapte die zich niet met een kluitje in het riet liet sturen. Zij baseren deze indruk op opmerkingen als 'Ik begrijp wel dat hij boos is, maar normaal gesproken had ik hem op de motorkap gegooid en in de boeien geslagen'. Door deze en andere opmerkingen kregen zij de indruk dat de politie niet geïnteresseerd was in de waarheid, maar in het oplossen van de situatie met het in het ongewisse laten van de ware toedracht. Samengevat was het gevoel van Bo. en Bo.-P. dat de het ongeluk veroorzakende agenten bang waren voor eventuele sancties gezien het roekeloze rijgedrag, dat zij daarom de ware toedracht van de aanrijding wilden verbloemen en dat zij daarin gesteund werden door de ter plaatse zich verzamelende agenten.

De getuigen vonden het hele optreden niet passend voor de politie. De manier waarop verzoeker en de slachtoffers werden behandeld was buiten proporties. Verzoeker werd meer als veroorzaker behandeld dan als slachtoffer, aldus Bo. en Bo.-P.

4. De korpsbeheerder berichtte dat zijns inziens verzoeker ter plaatse van de aanrijding door de betrokken politiemedewerkers niet als schuldige aan de aanrijding is beschouwd, evenmin naderhand. De bestuurder van het betrokken politievoertuig was schuldig aan de aanrijding, aldus de korpsbeheerder.

Voorts liet de korpsbeheerder weten dat in de klachtbehandeling reeds was aangegeven dat het aantal politiemedewerkers, dat ter plaatse van het incident is geweest, in dergelijke omstandigheden niet overdreven is.

De korpsbeheerder is van mening dat, indien verzoekers houding/gedrag ter plekke van de aanrijding rustig(er) was geweest, de zaak zonder meer afgedaan had kunnen worden door personeel van de afdeling Verkeersondersteuning, waarbij er dan in eerste instantie niet meer dan hooguit vier politiemedewerkers op de plek van aanrijding aanwezig behoeften te zijn en naderhand slechts twee. De korpsbeheerder berichtte dat het voorstelbaar is dat verzoeker zich geïntimideerd heeft gevoeld vanwege de aanwezige politiemedewerkers. Hem is echter niet kunnen blijken dat men zich onrechtmatig, dan wel onbehoorlijk jegens verzoeker heeft opgesteld, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder liet met betrekking tot ter plaatse gemaakte opmerkingen, zoals in de klacht aangegeven, weten dat de betrokken politiemedewerkers aangeven deze niet gemaakt, dan wel niet gehoord te hebben. Wel kon de korpsbeheerder zich voorstellen dat



er in de hectiek van het gebeuren over en weer door partijen woorden zijn gebezigd die normaliter in de omgangstaal niet gebruikelijk zijn.

Voorts liet de korpsbeheerder weten dat in de hectiek van het gehele incident door de aanwezige partijen enkele 'bewoordingen' zijn gebruikt, die, zoals de heer H. (afdeling verkeersondersteuning) aangaf, van politiezijde als onprofessioneel kunnen worden beschouwd. Voor zover dit aan de orde was, bood de korpsbeheerder daarvoor zijn excuses aan. Ten slotte deelde de korpsbeheerder mee dat gesteld kan worden dat door verzoeker zonder meer onbehoorlijke bewoordingen zijn geuit jegens een of meerdere politiemedewerkers.

5. Politieambtenaar B. liet op dit punt weten dat hij na terugkomst van de zoektocht naar de Ford zich heeft gericht tot verzoeker, hem heeft meegedeeld dat ze terug waren en dat de aanrijding verder zou worden geregeld. Na enige tijd was het B. gelukt verzoeker duidelijk te maken dat een en ander in orde zou komen. Verzoeker bleef echter de confrontatie zoeken met politieambtenaren P. en O. Hij werd op een gegeven moment weer kwaad en zocht ze weer op, aldus B.

B. deelde mee dat er steeds meer politieambtenaren ter plaatse kwamen. Het was B. niet bekend wie daarom heeft gevraagd. B. had niet om hun assistentie verzocht omdat hij bang was dat het uit de hand zou gaan lopen. Het is goed mogelijk dat er op enig moment negen politieambtenaren hebben rondgelopen, aldus B.

B. verklaarde dat het niet het geval is geweest dat die groep politieambtenaren een front tegenover verzoeker heeft gevormd en hem heeft geïntimideerd. B. en de overige politieambtenaren hebben wel bij elkaar gestaan om over het ongeval te praten en verzoeker is wel naar hen toegekomen. B. had verzoeker nog wel apart genomen om de rust te herstellen.

6. Politieambtenaar N. verklaarde dat hij bij terugkomst hoorde dat verzoeker erg boos was. Hij zag B., P. en O. bij verzoeker staan. Vervolgens zag B. dat verzoeker een dreigende houding aannam ten opzichte van de politiemensen. Hierop besloot N. zich niet in het gesprek te mengen. Toen N. begreep dat verzoeker dacht dat hij was aangereden door P. en O. besloot N. verzoeker te vertellen dat hij degene was met wie verzoeker een aanrijding had gehad. Verzoeker bleef schreeuwen tegen de politiemensen. Kort hierna kwamen Be. en Pr. ter plaatse om de aanrijding samen met de afdeling verkeersondersteuning af te handelen. N. hoorde dat verzoeker bleef schreeuwen. Op advies van Pr. zijn N. en B. naar het politiebureau gegaan.

7. Politieambtenaar O. deelde mee dat hij tijdens de surveillance een man zag staan zwaaien naast een auto. O. en P. stopten bij die man, verzoeker, omdat ze dachten dat de man iets kon vertellen over de overvallers. O. hoorde dat verzoeker kennelijk over zijn toeren was, want hij schreeuwde naar O. en P. met de woorden: 'kom uit die auto klootzak'

of woorden van gelijke strekking. O. en P. stapten uit de auto waarna O. trachtte verzoeker te kalmeren. Verzoeker kwam ook naar O. toe en bleef op een afstand van ongeveer 10 centimeter van het gelaat van O. staan. Verzoeker vroeg O. naar zijn naam en schreeuwde dat hij naar het bureau wilde. O. begreep op dit moment nog niet waar verzoeker het over had en wat er was gebeurd. Volgens O. vroeg verzoeker hem wat er zou gebeuren als verzoeker O. een klap voor zijn hoofd zou geven. O. vertelde verbaasd te zijn en liet verzoeker weten dat deze dan een probleem zou krijgen. Verzoeker zei vervolgens tegen O. dat hij ging vechten. Vervolgens draaide verzoeker zich om en liep naar zijn collega P. Tegen hem schreeuwde verzoeker dat hij naar het bureau wilde. O. vertelde nog steeds niet te begrijpen wat er op dit moment aan de hand was. Volgens O. wees verzoeker met zijn vinger op zeer korte afstand naar de ogen van P. P. weerde de hand van verzoeker af. Verzoeker bleef zich agressief gedragen. Hierop heeft O. met enige spoed om assistentie gevraagd. Volgens O. kwamen zijn collega's N. en B. ter plaatse. Vanaf dit moment begreep O. dat de aanleiding een aanrijding was tussen de auto van verzoeker en het dienstvoertuig van N. en B. O. heeft nog korte tijd geprobeerd verzoeker rustig te krijgen. Kort hierna zijn O. en P. vertrokken.

8. Politieambtenaar Ho. berichtte dat zij bij haar komst ter plaatse zag dat een vrij grote man, naar later bleek verzoeker, dicht tegenover een collega stond. Volgens haar was dat Be. Verzoeker stond opvallend dicht op deze collega, op minder dan een halve meter afstand. Ho. zag en hoorde dat verzoeker behoorlijk heftig was in zijn reacties, met name verbaal. Ho. zag en hoorde dat Be. hem probeerde te kalmeren. Volgens mij richtte verzoeker zijn boosheid op een politieambtenaar die verderop bij een dienstvoertuig stond. Het kwam op Ho. over dat verzoeker die politieambtenaar en Be. stond uit te dagen. Be. bleef echter uiterst kalm en beheerst. De boosheid van verzoeker richtte zich op de jongere politieambtenaar. Om verdere escalatie te voorkomen werd deze politieambtenaar naar het politiebureau gestuurd. Ho. weet niets van eventueel alcoholgebruik of een vermoeden daarvan. Ho. had daarover van politieambtenaren ter plekke niets gehoord. Ho. had ook niet gehoord dat politieambtenaren al dan niet in bedekte termen bedreigingen hebben geuit tegen verzoeker. Ho. had gezien dat de andere politieambtenaren op afstand bleven. Ho. was van mening dat de politieambtenaren zich niet lieten provoceren terwijl verzoeker daar volgens haar wel mee bezig was. Ho. liet weten dat zij zich op geen enkele wijze mogelijk foutief heeft uitgelaten waardoor verzoeker zich onheus bejegend zou kunnen voelen.

9. Politieambtenaar H. deelde mee dat toen hij met Ho. ter plaatse kwam een situatie aantrof waarbij sprake was van een opgefokte sfeer. Hij zag een grote man, verzoeker, die schreeuwde tegen politiemensen. De politiemensen schreeuwden terug. H. noemde het een soort bekvechten. H. zag dat een politieambtenaar probeerde verzoeker te kalmeren. Voor zover H. zich kon herinneren waren er vijf à zes politieambtenaren ter plaatse. De boosheid van verzoeker richtte zich met name op één politieambtenaar die op een afstand bleef staan. H. hoorde verzoeker naar die politieambtenaar schreeuwen. Die

politieambtenaar schreeuwde ook terug. H. heeft deze politieambtenaar weg laten sturen naar het politiebureau om escalatie te voorkomen. H. omschrijft het gedrag van verzoeker als verbaal zeer agressief. Hij was de politiemensen hoorbaar aan het uitdagen. Deze stonden gelukkig op enige afstand. Volgens H. stuurde verzoeker aan op een escalatie en er was niet veel meer nodig om de vlam in de pan te laten slaan, aldus H.

10. Het is een vereiste van professionaliteit dat politieambtenaren in hun optreden tegenover burgers een zakelijke en objectieve houding aannemen. Dit houdt onder meer in dat - zeker wanneer de politie zelf als partij is betrokken bij een (straf)zaak - zich onthoudt van uitlatingen die derden als schuldige aan de zaak kwalificeren.

Voorts is het een eis van professionaliteit dat een politieambtenaar zich in contacten met burgers - ook in moeilijke omstandigheden - beheerst en zorgvuldig uitdrukt.

11. Het staat vast dat op de plaats van de aanrijding een flinke woordenwisseling tussen verzoeker en de aanwezige politieambtenaren heeft plaatsgevonden. Gelet op hetgeen verzoeker kort daarvoor was overkomen, hij was aangereden door een politieauto die vrijwel direct weer was weggereden, is het begrijpelijk dat verzoeker op dat moment kwaad was en daarvan in de richting van de aanwezige politieambtenaren blijkt heeft gegeven. Mede gelet op de mededelingen van politieambtenaar H. op dit punt is voldoende aannemelijk dat enkele aanwezige politieambtenaren in reactie op diens emoties ook tegen verzoeker hebben geschreeuwd.

12. Verzoeker stelt dat door de mededelingen van de politie: "We kunnen zeggen dat hij heeft gedronken" en "Niets zeggen jij, ik regel het wel" in combinatie met het advies van een politieambtenaar om een blaasstest af te nemen, en de dreigende aanwezigheid van veel politieambtenaren die kennelijk allen tegen hem gericht waren, de indruk heeft gekregen dat hij als schuldige van de aanrijding werd aangemerkt. Getuige Not. bevestigde dat de betreffende mededelingen zijn gedaan en omschreef de sfeer als "niet lekker en bedreigend" richting verzoeker. Getuigen Bo. en Bo.-P. deelden mee dat zij door het politieoptreden de indruk kregen dat verzoeker meer als veroorzaker dan als slachtoffer werd behandeld.

De bij het onderzoek betrokken politieambtenaren lieten weten dat verzoeker zich in hun richting bedreigend had gedragen en uitgelaten. Zij hebben allen ontkend de genoemde uitlatingen te hebben gedaan dan wel van andere politieambtenaren te hebben gehoord.

Gelet op de tegenover elkaar staande lezingen van de verzoeker en de getuigen enerzijds en die van de betrokken politieambtenaren anderzijds valt niet vast te stellen dat de betreffende gedragingen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Er zijn geen feiten of omstandigheden bekend geworden op grond waarvan aan een van beide lezingen meer gewicht dient te worden toegekend.

13. Alles bijeengenomen moet worden vastgesteld dat alle partijen hebben bijgedragen aan (de sfeer van dreigende) escalatie van de situatie. Het staat ook voldoende vast dat de bij het optreden betrokken politieambtenaren mede hebben bijgedragen aan bovengenoemde sfeer. Gelet op de hiervóór onder 10.1 genoemde vereisten van professionaliteit hadden de politieambtenaren zich niet moeten laten meeslepen door het door verzoeker tentoongespreide gedrag. Het is niet juist dat dit is gebeurd. Dit leidt er echter niet toe dat daaruit volgt dat kan worden geoordeeld dat de politieambtenaren zich onjuist tegenover verzoeker hebben gedragen.

De onderzochte gedraging is op deze punten behoorlijk.

V. Ten aanzien van de suggestie dat het ademanalyseapparaat stuk zou zijn

1. Tevens klaagt hij er over dat toen na de blaastest/ademanalyse bleek dat hij geen alcohol in zijn adem had, politieambtenaren hebben gesuggereerd dat het apparaat stuk zou zijn. Hij liet in dit verband weten dat hem na een goede test werd meegedeeld dat het apparaat niet deugde; waarna hij nogmaals moest blazen. De politie liet hem vervolgens weten dat het apparaat niet goed was. Verzoeker is van mening dat de politie hierna tot de conclusie kwam dan hiermee het hele gebeuren niet meer kon worden verborgen.

2. De korpsbeheerder berichtte dat verzoekers veronderstelling dat gebleken was dat verzoeker geen alcohol in zijn adem had, niet juist was. Politieambtenaar H. rook, toen hij verzoeker in de politiebuis aanhoorde, duidelijk bij verzoeker een alcoholgeur. In het bureau van politie te Hoofddorp is getracht een ademanalyse af te nemen bij verzoeker. Echter, door een defect aan het apparaat, lukte het na enkele ondernomen pogingen niet om een geldige uitslag te krijgen, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder deelde mee dat, gelet op de positie van verzoeker, zijnde slachtoffer van en niet schuldig aan een ongeval, is afgezien van het uitwijken naar een ander politiebureau om aldaar een blaastest af te nemen. De korpsbeheerder deelde mee dat door dit handelen verzoeker echter niet in zijn belangen is geschaad. De korpsbeheerder achtte de klacht ongegrond.

3. Politieambtenaar H. bevestigde de lezing van de korpsbeheerder. In aanvulling hierop liet H. tijdens het onderzoek weten dat hij voorafgaand aan de ademanalyse bij verzoeker geen ademtest had afgenomen omdat er geen ademtestapparatuur in de ter plaatse aanwezige voertuigen aanwezig was. Omdat verzoeker naar het politiebureau wilde om een klacht over de hele gang van zaken in te dienen, had H. besloten hem niet aan te houden wegens verdenking van het rijden onder invloed.

4. Het staat vast dat verzoeker diverse malen op een ademanalyseapparaat heeft geblazen. Voorts staat vast dat de politie verzoeker heeft meegedeeld dat het ademanalyseapparaat defect was. Het valt echter niet vast te stellen of het apparaat daadwerkelijk defect was en of verzoekers adem op dat moment naar alcohol rook. De lezingen van betrokkenen over de reden waarom de mededeling werd gedaan staan

tegenover elkaar. Er is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan een van de lezingen meer waarde moet worden toegekend.

Om die reden onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel over de onderzochte gedraging.

#### VI. Ten aanzien van de aandacht voor verzoekers mede-inzittenden

1. Verzoeker klaagt er voorts over dat politieambtenaren zich niet hebben bekommerd om de inzittenden van de auto van verzoeker. In dit verband liet verzoeker weten dat de stelling van de korpschef in zijn brief van 7 juli 2003 dat een van de bij het ongeval betrokken politiemedewerkers zich direct na de aanrijding bij verzoeker heeft gemeld en heeft gevraagd of alles in orde was, volledig gelogen is. De politie heeft in een hem gericht schrijven van 23 mei 2001 meegedeeld dat de afdeling Verkeersondersteuning ter plaatse was gekomen teneinde het verkeersongeval te behandelen. Eerst toen werd geïnformeerd hoe het met u en de inzittenden van zijn auto ging, aldus verzoeker.

2. De beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland verwees op dit punt naar de afdoening van de korpschef waarin werd meegedeeld dat één van de bij het ongeval betrokken politieambtenaren zich direct na de aanrijding bij verzoeker had gemeld en verzoeker heeft gevraagd of alles in orde was. Hij achtte de klacht op dit punt niet gegrond.

3. Getuige Not. berichtte dat de politie eigenlijk alleen was gericht op verzoeker. Not. heeft slechts twee agenten met een aantal van de aanwezige getuigen zien praten. Alle andere agenten stonden constant zeer dicht om verzoeker heen en bekommerden zich niet om de rest. Ook heeft niemand aandacht gegeven aan verzoekers vrouw en haar kinderen, aldus Not. Pas toen de ambulance kwam werden zij verzorgd.

4. Getuige Bo. deelde mee dat het hem ter plaatse was opgevallen dat niemand zich bekommerde om de vrouw en kinderen van verzoeker. Verzoeker had daar wel om gevraagd maar de politie negeerde dat.

5. Politieambtenaar B verklaarde op dit punt dat hij heeft gezien dat er een passagier voor in de auto van verzoeker had gezeten, maar dat hij van kinderen achterin die auto niets weet.

Voorts liet B. bij de klachtbehandeling in eerste instantie weten dat hij direct na de aanrijding in verzoekers auto een vrouw zag zitten. B. heeft verzoeker vervolgens gevraagd of alles goed was en of er geen letsel was. Verzoeker had B. verteld dat er geen letsel was. B. had verzoeker vervolgens meegedeeld dat ze achter iemand aan zaten en dat zij of andere politieambtenaren naar verzoeker zouden komen en hem meegedeeld dat hij ter plaatse moest blijven staan, in afwachting van de politie. Volgens B. had N. het dienstvoertuig inmiddels gedraaid, waarna B. weer was ingestapt.

6. Politieambtenaar N deelde mee dat hij na de aanrijding is gestopt en aan zijn collega B. had gevraagd om uit te stappen en te vragen hoe het met de inzittenden van die auto was. B. heeft dit gedaan en liet N. weten dat het in orde was. B. had voorts de bestuurder van die auto gezegd te blijven staan omdat hij en N. bezig waren met een achtervolging. B. heeft tevens laten weten dat iemand anders van de politie of zij bij hem zouden terugkomen. Beiden hebben duidelijk verteld dat zij van de politie te Hoofddorp waren.

Bij de klachtbehandeling in eerste instantie liet N. weten dat hij na de aanrijding tegen B. had gezegd dat hij moest uitstappen om te vragen of alles in orde was met de inzittenden van de groene auto. N. deelde B. mee dat als alles in orde zou zijn, ze eerst achter de Ford aan zouden rijden en later terug zouden komen. Volgens N. stapte B. uit. N. hoorde B. de inzittenden van de groene auto aanspreken. Hij hoorde B. vragen of alles goed was. Vervolgens hoorde hij B. zeggen dat de mensen daar moesten blijven staan. B. vertelde dat ze bezig waren met een opdracht en dat ze later terug zouden komen. Hierop is B. weer ingestapt in het dienstvoertuig.

7. Politieambtenaar Ho. berichtte dat bij haar komst ter plaatse was gebleken dat verzoekers vrouw en nog een jongen en een meisje in zijn auto zaten waar niemand zich om had bekommerd. Ho. is toen naar deze personen toegegaan en heeft zich om hen bekommerd. Zij toonden een normale reactie van mensen die bij een aanrijding betrokken waren geweest. Het was zeker geen overdreven reactie. De vrouw was geschrokken maar verder kalm en Ho. kon goed met haar praten. Voor zover Ho. zich kon herinneren had de jongen zijn hoofd gestoten, want zij had namelijk een bult gevoeld. Ho. heeft de ambulance ter plaatse laten komen. Toen deze ter plaatse was zijn alle inzittenden onderzocht. Vervoer voor verdere medische behandeling bleek niet noodzakelijk, aldus Ho.

8. Politieambtenaar H. liet weten dat Ho. naar de auto van verzoeker is gegaan en daar met de vrouw en de kinderen van verzoeker heeft gesproken. Omdat een van de kinderen van verzoeker last had van lichamelijke klachten, is een ambulance ter plaatse geroepen. Na onderzoek door het ambulancepersoneel bleek het niet nodig te zijn om het kind van verzoeker naar het ziekenhuis te vervoeren, aldus H. H. deelde mee zeker te weten dat de politie zich om de inzittenden van de auto van de heer J. heeft bekommerd.

9. Indien de politie bij een (verkeers)ongeval ter plaatse komt, dient zij zich voldoende ervan te vergewissen of degene(n) die bij dat ongeval is/zijn betrokken medische hulp behoeft/behoeven. Hierover dient in beginsel bij de betrokkene(n) informatie te worden ingewonnen.

10. Gelet op de afgelegde verklaringen staat vast dat politieambtenaren N. en B. slechts kort op de plaats van de aanrijding aanwezig zijn geweest. Ook staat vast dat een van beiden slechts kort en alléén bij verzoeker heeft geïnformeerd of alles in orde was en dat de politieambtenaren direct hierna hun weg hebben vervolgd. Tevens staat vast dat verzoekers kinderen achterin zijn auto hadden gezeten en dat later alsnog een ambulance

ter plaatse is geweest vanwege mogelijk letsel bij een van die kinderen.

B. liet weten dat hij niet had gezien dat er behalve verzoekers echtgenote meer inzittenden in de auto aanwezig waren geweest.

Mede gelet op de verklaringen van de getuigen en van politieambtenaren H. en Ho. dat pas na komst van de afdeling verkeersondersteuning aandacht is geschonken aan de (overige) inzittenden van verzoekers auto, wordt geoordeeld dat politieambtenaren B. en N. zich onvoldoende ervan hebben vergewist of alle inzittenden van verzoekers auto medische hulp behoeften. Hieruit volgt dat zij zich onvoldoende hebben bekommerd om de inzittenden van verzoekers auto.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

VII. en VIII. Ten aanzien van de aangifte

1. Voorts klaagt verzoeker er over dat politieambtenaren hebben geweigerd om een aangifte van hem op te nemen van doorrijden na de aanrijding. Tevens klaagt hij er in dit verband over dat politieambtenaren hem onjuist hebben voorgelicht over de (on)mogelijkheid van het doen van een aangifte van de aanrijding. De politie had hem meegedeeld dat het wettelijk niet mogelijk was aangifte te doen, aldus verzoeker.

2. De korpsbeheerder liet op dit punt weten dat in eerste instantie was geoordeeld dat de politie hem niet categorisch heeft geweigerd om een aangifte op te nemen. In aanvulling hierop gaf de korpsbeheerder aan dat de officier van justitie in het arrondissement Haarlem heeft beslist dat van vermelde aanrijding geen proces-verbaal opgemaakt diende te worden. Indien de officier van justitie anders had beslist, was er zonder meer een verklaring (gelijkwaardig aan een aangifte) van verzoeker in een proces-verbaal opgenomen geweest, aldus de korpsbeheerder.

3. Politieambtenaar IJ. liet tegenover de politiekachtencommissie weten dat hij als hulppolitieman van justitie de betreffende nacht met verzoeker had gesproken omdat hij had aangegeven aangifte te willen doen. Omdat IJ. op dat moment geen gelegenheid had om een uitgebreide klacht op te nemen heeft hij met verzoeker afgesproken dat hij alles zou uitzoeken, inclusief de gang van zaken bij een aantal andere door klager genoemde voorvallen waarbij verzoeker contact had gehad met de politie. Daarbij heeft hij verzoeker gewezen op de mogelijkheid om de klacht formeel af te doen en de mogelijkheid om te kijken of de politie er samen met verzoeker uit kon komen. Verzoeker heeft toen heel bewust gekozen voor laatstgenoemde optie. Daarom had IJ. verzoeker niet aangeboden om de volgende dag aangifte te doen, zijn er geen schriftelijke verklaringen opgemaakt van de betrokken agenten en is de klacht niet expliciet per onderdeel bekeken.

4. Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een

dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat artikel 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond, onder C.)

5. Artikel 7 van de Wegenverkeerswet 1994 (WVW) bepaalt - kort samengevat - dat het degene die bij een verkeersongeval is betrokken verboden is de plaats van het ongeval te verlaten indien daarbij onder meer schade aan een ander is toegebracht. Deze bepaling is niet van toepassing als behoorlijk de gelegenheid is geboden tot vaststelling van de identiteit van de betrokkene (zie Achtergrond, onder F.). Voorts is het op grond van artikel 5 WVW verboden zich gevaarlijk op de weg te gedragen (zie Achtergrond, onder F.)

6. Zoals hiervóór onder VI. is overwogen staat vast dat politieambtenaren N. en B. slechts kort op de plaats van de aanrijding aanwezig zijn geweest. Ook staat vast dat een van beiden slechts kort en alléén bij verzoeker heeft geïnformeerd of alles in orde was en dat de politie direct hierna haar weg heeft vervolgd. Hiermee staat vast dat N. en B. de plaats van het ongeval hebben verlaten zonder dat zij verzoeker daarbij voldoende gelegenheid hebben geboden om hun identiteit vast te stellen. Dit wordt verder ondersteund doordat verzoeker korte tijd later twee andere politieambtenaren - ten onrechte - aanzag voor de veroorzakers van de aanrijding. N. en B. hebben toen het strafbare feit van artikel 7 WVW 1994 gepleegd. Voorts bestond de mogelijkheid dat het verkeersgedrag van de politie dat leidde tot de aanrijding viel onder de omschrijving van artikel 5 WVW, waarvoor overigens geen vrijstellings- dan wel afwijkingsmogelijkheid bestaat. Van beide strafbare feiten kan aangifte worden gedaan.

7. Het staat mede gelet op de mededelingen van IJ. vast dat verzoeker aangifte heeft willen doen. Niet valt in te zien waarom verzoeker de keuze diende te maken tussen behandeling van een klacht en het doen van een aangifte. Gelet op de wettelijke plicht tot het opnemen van de aangifte (zie hiervóór onder 4.), had de politie gevolg dienen te geven aan het verzoek daartoe. Daarnaast had de klacht over de bejegening bij de gebeurtenis moeten worden opgenomen (zie Achtergrond, onder A.). In het geval eventuele op de aangifte gebaseerde strafvervolgning aan een klachtbehandeling in de weg staat, voorziet de klachtenregeling in opschorting van de behandeling van de klacht (zie Achtergrond, onder A.).

De onderzochte gedragingen zijn op dit punt niet behoorlijk.

8. Ten overvloede wordt overwogen dat de korpsbeheerder niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat de eventuele aangifte zou worden opgenomen in een proces-verbaal van de aanrijding, maar dat de officier van justitie had beslist om geen proces-verbaal van de aanrijding op te maken. Zoals onder C. Standpunt beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland, onder 2. en 5., staat vermeld, heeft de officier van justitie slechts kennis genomen van het registratieformulier van de aanrijding. Daarin staat echter niet vermeld dat de betrokken politieambtenaren de plaats van het ongeval hebben verlaten. Hiermee



staat vast dat de officier van justitie niet volledig op de hoogte is gesteld van de feiten en omstandigheden van deze aanrijding. Dit is niet juist.

#### IX. Ten aanzien van de klachtencoördinator

1. Verzoeker klaagt er over dat de klachtencoördinator van de regiopolitie Kennemerland, verzoekers echtgenote tijdens een telefoongesprek onheus heeft bejegend door op haar vraag wie zij aan de lijn had, te antwoorden "een klotebedrijf, met het politiebureau". Verzoeker liet weten dat zijn vrouw ten gevolge van deze opmerking geheel in elkaar was geklapt, hier absoluut niet wilde blijven en haar baan heeft opgezegd om terug te keren naar de Filippijnen. Voorts berichtte verzoeker dat betreffende opmerking getuigde van een enorme arrogantie en minachting naar slachtoffers van een ongeval en/of misdrijf. Verzoeker vroeg zich af of dit een poging tot intimidatie had betroffen.

2. De korpsbeheerder liet op dit punt weten dat M. had meegedeeld zeer verbaasd over deze klacht te zijn. M. had laten weten dat hij een dergelijke ondermaatse opmerking niet had gemaakt en zich tegenover derden niet op een dergelijke wijze te uiten. De korpsbeheerder berichtte dat M. de klacht beschouwt als een aantasting van zijn goede naam en eer. Hoewel M. zich niet kan herinneren telefonisch, dan wel op andere wijze met de echtgenote van klager te hebben gesproken, duidde hij wel aan dat hij een woord als 'klotebedrijf' niet bezigt in zijn dagelijkse werk als klachtencoördinator bij het Bureau Integriteit. Het gestelde kan, volgens M. dus niet door hem gezegd zijn, aldus de korpsbeheerder.

3. Politieambtenaar M. deelde mee dat hij zich niet kan herinneren met de echtgenote van verzoeker gesproken te hebben. Hij sloot echter niet zonder meer uit dat dit gesprek heeft plaatsgevonden omdat hij als klachtencoördinator van het korps talloze mensen (telefonisch) spreekt. M. duidde aan dat het hierboven gestelde niet door hem is gezegd omdat dergelijke uitdrukkingen en bewoordingen niet door hem worden gebezigd en bovendien niet bij zijn functie passen. M. kon zich niet voorstellen dat hij in het geval hij de echtgenote van verzoeker had gesproken tegen haar arrogant geweest is of had getracht te intimideren, dan wel met minachting in haar richting was omgegaan, zoals door verzoeker in zijn brief is aangegeven.

Verzoeker had M. later meegedeeld dat hij de vermelde uitspraken niet zelf gehoord had, maar dat zijn echtgenote een en ander aan hem had meegedeeld, aldus M.

4. Ook in hun taalgebruik dienen politieambtenaren de nodige professionaliteit in acht te nemen en burgers zoveel mogelijk correct te woord te staan. De lezingen van betrokkenen over het gebeurde staan echter tegenover elkaar. Er is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan een van de lezingen meer waarde moet worden toegekend. Om die reden onthoudt de Nationale ombudsman zich eveneens van een oordeel over de onderzochte gedraging.

## X. Ten aanzien van het onderzoek naar de klacht

1. Ook klaagt verzoeker over de klachtafhandeling in verband met het voorgaande. Hij klaagt er met name over dat het regionale politiekorps Kennemerland onvoldoende onderzoek heeft verricht naar aanleiding van zijn klacht van 19 februari 2001. Verzoeker is op dit punt van mening dat zijn klacht niet conform de klachtenregeling is behandeld, maar is afgedaan middels een informeel overleg. Hij is van mening dat het juridisch niet tot de mogelijkheden behoort een klacht buiten de klachtenregeling om af te doen. Hij kon niet inzien hoe de mate van het uit te voeren onderzoek afhankelijk kan zijn van de wijze waarop met de politie wordt afgesproken de klacht te behandelen. Ten slotte achtte verzoeker het onbegrijpelijk dat de politie niet op eigen initiatief de bij haar bekende getuigen heeft doen horen naar aanleiding van verzoekers klacht.

2. De korpsbeheerder berichtte dat, gelet op het gegeven dat door verzoeker op 5 maart 2001 aan de toenmalige klachtbehandelaar, de heer IJ., na een lang gesprek was meegedeeld dat de zaak voor hem zou zijn afgedaan na het ontvangen hebben van een schriftelijke bevestiging, hij onvoldoende onderzoek naar aanleiding van de klacht van 19 februari 2001 niet aan de orde acht.

3. Eén van de vereisten van behoorlijke klachtbehandeling door overheidsinstanties is dat voldoende onderzoek wordt gedaan om de onderliggende feiten vast te stellen. Van belang hierbij is dat in het kader van de klachtprocedure eventuele betrokken ambtenaren in beginsel moeten worden gehoord.

4. De klachtenregeling van het regionale politiekorps Kennemerland bepaalt dat behandeling van een klacht primair het wegnemen beoogt van de betreffende onvrede bij de verzoeker middels deskundige bemiddeling en tevens is gericht op relatieherstel tussen verzoeker en politieambtenaar. Voorts bepaalt de klachtenregeling dat de klachtbehandeling door de korpschef onder meer kan plaatsvinden door middel van bemiddeling waarbij wordt getracht met het oplossen van de onvrede partijen tot elkaar te brengen. Hierbij treedt een leidinggevende bemiddelend op als klachtbehandelaar. De verzoeker kan vooraf of tijdens de behandeling van de klacht voor bemiddeling kiezen. De klachtbehandelaar start zo spoedig mogelijk met de behandeling van de klacht waarbij zowel de verzoeker als de betrokken politieambtenaar worden gehoord. Voorts worden zij van elkaars visie door de klachtbehandelaar in kennis gesteld en zo nodig aanvullend gehoord en wordt hun gevraagd een gezamenlijk gesprek te voeren ter oplossing van de bestaande onvrede of kritiek. Indien de bemiddeling leidt tot een oplossing van de klacht stuurt de korpschef zo spoedig mogelijk een afdoeningsbevestiging aan verzoeker en de politieambtenaar, aldus de klachtenregeling (zie Achtergrond, onder A.).

5. Het staat vast dat verzoeker op 5 maart 2001 een gesprek over zijn klacht heeft gevoerd met politieambtenaar en klachtbehandelaar IJ. en dat de korpschef daaropvolgend verzoekers klacht bij brief van 23 mei 2001 heeft afgedaan. Het staat voorts vast dat ten

behoefte van deze afdoening de betrokken ambtenaren niet zijn gehoord. Wat er ook zij van de intenties van IJ. om in een gesprek met verzoeker de zaak op te lossen, en of hierbij al dan niet afspraken zijn gemaakt over de (alternatieve) wijze van afhandelen van verzoekers klacht, de Klachtenregeling politie Kennemerland geeft geen ruimte voor een dergelijke afdoening zonder daarbij de betrokken ambtenaren te betrekken. Het is niet juist dat dit is gebeurd.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

#### XI. Ten aanzien van het onderzoek naar de klacht na terugverwijzing

1. Ten slotte klaagt verzoeker er over dat de politie onvoldoende onderzoek heeft verricht na terugverwijzing door de politiekklachtencommissie. De politie stelde in de tweede afdoeningsbeslissing dat onderzoek is gedaan, maar dat zij weinig feiten meer heeft kunnen achterhalen.

2. De korpsbeheerder achtte het door politieambtenaar L. ingestelde onderzoek naar aanleiding van de terugverwijzing van de politiekklachtencommissie, ruim twee jaar na dato, niet onvoldoende. De korpsbeheerder liet weten dat hij van mening is dat in het algemeen de kwaliteit van een klachtonderzoek kan afzakken naarmate er meer tijd verstrijkt tussen het tijdstip van een incident en dat van de behandeling. Hetgeen door de korpschef, voormeld, als gegrond beschouwd is met betrekking tot de klacht(en) van verzoeker werd door de korpsbeheerder eveneens als zodanig beschouwd, aldus de korpsbeheerder.

3. De Politiekklachtencommissie verzocht de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland bij brief van 22 april 2003 onder meer de betrokken ambtenaren die nog niet waren gehoord en getuige Ka., behalve de door verzoekers gemachtigde al gehoorde Bo. en Bo.P., te laten horen en een onderzoeksrapport op te laten stellen.

4. Het is een vereiste van behoorlijke klachtbehandeling dat een klacht voldoende wordt onderzocht. Het staat vast dat de politie na terugverwijzing door de Klachtencommissie alsnog verzoekers klacht nader heeft onderzocht. Blijkens het rapport van L. van 21 mei 2003 heeft hij acht bij het optreden betrokken ambtenaren alsnog gehoord en heeft hij getracht getuige Ka. te horen. Deze is echter niet bereikt. Hiermee heeft de politie alsnog voldoende onderzoek naar de klacht ingesteld. Gelet op het tijdsverloop tussen de gebeurtenis en het betreffende nadere onderzoek is het verklaarbaar dat hierbij niet alle feiten duidelijk zijn geworden.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

## **Conclusie**

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Kennemerland, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland (de burgemeester van Haarlem), is gegrond, behalve ten aanzien van de bejegening op de plaats van de aanrijding en op het punt van het klachtenonderzoek na terugverwijzing door de Klachtencommissie; op die punten is de klacht niet gegrond.

Op de punten van de suggestie dat het ademanalyseapparaat stuk zou zijn en de bejegening door de klachtencoördinator onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

## Onderzoek

Op 15 juli 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer J. te Hoofddorp, ingediend door de heer mr. O. van Rijswijk, advocaat te Hoofddorp, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Kennemerland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland (de burgemeester van Haarlem), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland (de burgemeester van Haarlem) verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd vier betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Drie van hen werden gehoord.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Haarlem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder en betrokken ambtenaar M. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Noch verzoeker noch de overige betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn een reactie.

## Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

### A. Feiten

1. Op 17 februari 2001, omstreeks 21.30 uur, raakte verzoeker als bestuurder van zijn personenauto betrokken bij een aanrijding met een politieauto in de gemeente Hoofddorp. Hierbij reed de politieauto met de voorzijde tegen de rechterachterzijde van verzoekers auto waarbij (ook) verzoekers auto werd beschadigd. In de mutatie in het dag- en nachtrapport, die de bij de aanrijding betrokken politieambtenaren N. en B. kort na deze gebeurtenis opmaakten staat onder meer vermeld:

"Rapp's reden in de opvallende politie Golf voorzien van het kenteken (...) over het L. komende uit de richting van het M. en gaande in de richting van het Z. Wij (...) waren bezig met het zoeken naar een verdachte van een gewapende overval. De mogelijke verdachte zou in een grijze Ford Siërra rijden en reed over het L.

Rapp's naderde een verkeersdrempel op het L. net voorbij het W. Rapp's zagen vervolgens eerder genoemde Ford ons tegemoet komen rijden. Rapp N. die de Golf bestuurde remde af om te keren. Rapp's wilde keren bij de kruising L./Z. Rapp's zagen een groene auto op het Z. staan voor de kruising L. Deze groene auto was voornemens linksaf het L. op te rijden richting Le. Vervolgens stuurde rapp's in om te keren. Hierbij gleed de Golf door en raakte de groene auto. Hierop is rapp B. uitgestapt en heeft tegen de bestuurder van de groene auto gezegd dat wij of iemand anders straks terug zouden komen om de boel te regelen en dat hij moest wachten. Ondertussen had rapp N. de Golf gekeerd. Vervolgens is rapp B. ingestapt en hebben rapp's de achtervolging ingezet op de grijze Ford Siërra. Bij het wegrijden sloeg de bestuurder van de groene auto op de achterzijde van ons dienstvoertuig.

Rapp's konden de grijze Ford Siërra niet meer achterhalen en zijn binnen 5 minuten teruggekeerd naar plaats ongeval. Ter plaatse zagen rapp's de bestuurder van de groene auto bij twee andere collega's staan. De bestuurder van de groene auto was druk gebarend ruzie aan het maken met de collega's. Hierop zijn rapp's uitgestapt en hebben de bestuurder netjes aangesproken om deze kalm te krijgen. Dit lukte enigszins maar uiteindelijk begon de bestuurder van de groene auto weer te schreeuwen.

Rapp's hebben de bestuurder meegepraat bij de collega's weg en wilden vervolgens met de bestuurder de aanrijding gaan afhandelen. Rapp's hebben verkeersondersteuning ter plaatse laten komen. Tijdens het wachten op de verkeersondersteuning, bleef de

bestuurder maar schreeuwen tegen rapp's. De bestuurder riekte naar inwendig gebruik van alcohol. Rapp's zijn hier verder niet op ingegaan.

De bestuurder bleef maar luidkeels schreeuwen tegen rapp's. Vervolgens kwam de bestuurder van de groene auto op ongeveer 2 cm afstand staan van het gezicht van rapp N. De bestuurder zei tegen rapp N. dat zijn kop er afgerukt zou worden en dat hij rapp N. wel even een kopje kleiner zou maken. De bestuurder was rapp N. duidelijk aan het uitdagen om een handgemeen te ontlokken. Rapp N. bleef zeer kalm en zei tegen de bestuurder dat hij rustig moest doen en dat hij op een normale toon moest praten.

De bestuurder bleef echter op de korte afstand staan van rapp N. en bleef rapp N. maar bedreigen en uitdagen. Rapp N. voelde zich op dat moment enigszins bedreigd en stond op het punt om de bestuurder aan te houden. Rapp N. heeft dit echter niet gedaan omdat de buurt ook aardig ontstemd was en rapp N. wilde geen verdere escalatie van het hele gebeuren. Uiteindelijk zei rapp N. tegen de bestuurder dat rapp niet meer wilde praten met de bestuurder, omdat dat alleen maar kolen op het vuur was. Ondertussen heeft rapp B. gesproken met getuige Bo. Deze verklaarde te hebben gezien dat rapp's behoorlijk hard over de verkeersdrempel heen kwamen. Om in termen van GET Bo. te praten: 'De vonken kwamen onder de auto vandaan.' De getuige vertelde echter ook dat de snelheid van het dienstvoertuig veel lager was op het moment dat de auto's elkaar raakten.

Uiteindelijk werd de bestuurder weer een beetje kalm en begon hij rondjes te lopen en maar te zeggen dat de politie fout was en de schuldige was.

Na een tijdje kwamen er meerdere collega's ter plaatse. Hierop begon de bestuurder wederom te schreeuwen. Een collega heeft de bestuurder apart genomen en heeft de bestuurder rustig gekregen.

Verkeersondersteuning kwam ter plaatse en heeft foto's genomen van beide voertuigen. Op het moment dat we naar het bureau konden voor verklaringen kreeg de bestuurder van de groene auto last van zijn nek. Hierover had hij tot op dat moment niets over gezegd."

2. Politieambtenaren Ho. en H. maakten van de aanrijding een verkeersongevallenregistratieformulier op waarin onder meer staat vermeld dat politieambtenaar N. is aangemerkt als 14.1 (schuldige) en verzoeker als 14.2. Voorts staat onder punt 18. "Beknopte duidelijke omschrijving van het ongeval" vermeld:

"Betrokkene 1 die over de L. reed in oostelijke richting, komende uit de richting van de L., keerde op de T-kruising met de Z. Bij deze manoeuvre botst hij tegen betrokkene 2 komende vanuit de Z. Hierdoor ontstond tussen beiden een aanrijding (...).

(art. 54 RVV 1990)

Be. J. gaf aan last te hebben van zijn nek."

3. Bij brief van 19 februari 2001 deelde verzoeker het arrondissementsparket te Haarlem onder meer mee:

"Zaterdagavond vertrokken wij van een doopfeest naar huis met de auto. Aangezien er veel mensen buiten stonden reed ik stapvoets weg.

Ik reed op de Z. (...) en gaf richting aan de L. op te rijden. Toen werd ik aangereiden op mijn eigen weghelft; nota bene door de politie.

Wat schetste mijn verbazing; de betrokken politieauto die het ongeluk veroorzaakte draaide direct en reed weg zonder zelfs maar te informeren naar de eventuele slachtoffers. Het leek gewoon een film. Betrokken omstanders die getuige waren van dit alles konden het ook niet geloven. Pas na tien minuten arriveerde er een andere dienstauto om e.e.a. op te nemen. Later kwam betrokken auto ter plaatse; toen ik vroeg hoe hij het in z'n hoofd haalde om na een ongeval, veroorzaakt door hemzelf, doodgewoon weg te rijden reageerde hij met het volgende: 'Klootzak, wij waren in achtervolging.'

Dit lijkt mij sterk aangezien de betrokken politieauto geen geluid en geen zwaailicht voerde; sterker nog er werd zelfs geen richting aangegeven toen hij op mij inreed op de rechterweghelft waar ik op stond. Vervolgens arriveerden er zelfs vier (4) politieauto's. Tevens kwam daar nog een motoragent bij. Alle agenten kwamen om mij heen staan als ware dat ik een zware crimineel was. Deze situatie heeft ongeveer een halfuur geduurd. De agent die de aanrijding veroorzaakte kwam eerst met de verklaring dat hij de macht over het stuur verloor, daarna zei hij dat hij ongeveer 20 km per uur reed; maar uiteindelijk luisterde hij naar het advies van al de andere agenten door te antwoorden dat hij niets hoeft te zeggen! Omstanders die een verklaring hebben afgegeven zeiden dat betrokken politieauto ongeveer 80 km per uur reed. Voordat hij mij aanreed vloog hij als het ware over een zogenaamde kinderbult. Getuigen verklaarden dat de vlammen er vanaf kwamen. De situatie die de acht (8) agenten veroorzaakten kwam zeer intimiderend over; ik voelde mij zeer bedreigd. Ik vertelde toen dat ik een klacht wilde indienen; eerst vertelde een agent dat dit mogelijk was, vervolgens werd dit weer gecorrigeerd en kon het niet. Er werd zelfs door een agent 'geadviseerd' om een blaastest af te nemen zodat ik wellicht voor gaas zou gaan! Anders zouden ze mij wel in de toekomst pakken. Na drie kwartier kwam het fototeam dat als onpartijdig zou functioneren. Pas toen werd door dat team gevraagd hoe het met de overige passagiers gesteld was!!!! Al de andere aanwezige agenten waren kennelijk niet in staat hier eerder aan te denken. Men was meer bezig de betrokken agent te helpen hoe hier onderuit te komen. De GGD kwam ter plekke en heeft toen mijn vrouw en twee kinderen behandeld. Zelfs nu na twee dagen heeft mijn vrouw zware medicijnen gekregen van haar arts. Ook onze arts kan het politieoptreden niet begrijpen. Ik volhardde om een klacht in te dienen over de gang van zaken en hoe de politie mij en mijn gezin heeft behandeld.

Op het bureau werd ik eerst apart in een kamer gebracht en er werd mij verteld dat ik dan mijn klacht kon doen aan de hulpofficier van justitie. Na tien minuten kwam hij vergezeld door andere agenten; toen ik vroeg waarom het zo lang duurde werd mij verteld dat de zaak even besproken was.

Betrokken hulpofficier luisterde aandachtig naar mijn verhaal en tussentijds kwam er een agent voor een blaas-test. Na een goede test zei deze agent dat het apparaat niet deugde; wederom moest ik blazen; weer was het apparaat volgens de agent niet goed. Hierna kwam men wellicht tot de conclusie dat men het hele gebeuren niet meer kan verbergen. Betrokken hulpofficier maakte met mij de afspraak om e.e.a. uit te zoeken en verder contact met mij op te nemen.

U zult begrijpen dat de situatie die is veroorzaakt door het politieapparaat ter plaatse onze familie zeer heeft geschaad. Zelfs nu voel ik mij nog bedreigd vanwege de uitlating van een agent dat zij mij in de toekomst wel zullen pakken."

4. De korpschef van de regiopolitie Kennemerland deelde verzoeker op 23 mei 2001 onder meer mee:

"Naar aanleiding van uw brief (...) gericht aan het Arrondissementsparket te Haarlem, ter afhandeling aan mij doorgezonden, bericht ik u het volgende.

U brief werd als klacht ingeboekt bij de administratie van mijn korps en in aanvang volgens de Klachtenregeling Politie Kennemerland behandeld.

Op dat moment bleek u echter al in gesprek te zijn met de hoofdinspecteur van politie, de heer IJ., plaatsvervangend districtschef van het district Haarlemmermeer van mijn korps.

Met hem had u reeds een afspraak gemaakt omtrent de afhandeling van uw klacht. Met deze brief bevestig ik nogmaals de afdoening van uw klachtbrief.

Naar mij door de heer IJ. werd meegedeeld en u ook in uw brief vermeld heeft, raakte u op 17 februari 2001 betrokken bij een verkeersongeval.

U werd aangereden door een politievoertuig dat deelnam aan een zoekactie naar de daders van een gewapende overval in Hoofddorp.

Na de aanrijding met uw voertuig is de betreffende politiepatrouille aanvankelijk eerst gewoon doorgeslagen met de achtervolging, zonder zich om u en uw gezinsleden te bekommeren.

Na enige tijd kwam bedoelde politie-eenheid terug op de plaats van de aanrijding.

Ter plaatse heeft u zich tegenover de politie medewerkers erg opgewonden over het gebeuren en naar de mening van de aanwezige politiemedewerkers zodanig dat meerdere



collega's ter plaatse zijn geroepen teneinde escalatie van de zaak te voorkomen.

Door dit aantal aanwezige politiemedewerkers voelde u zich op uw beurt weer bedreigd.

U gaf aan zelfs gehoord te hebben dat politiemensen u 'later wel zouden pakken'. De afdeling Verkeersondersteuning is ter plaatse gekomen teneinde het verkeersongeval te behandelen. Eerst toen werd geïnformeerd hoe het met u een de inzittenden van uw auto ging. De ambulance is eveneens ter plaatse geweest.

Naderhand bent u naar het politiebureau gegaan en heeft daar, zoals gebruikelijk bij verkeersongevallen, een blaastest gedaan, die overigens mislukte vanwege een defect selectieapparaat.

In het bureau heeft u, omdat u aangaf een klacht te willen indienen, gesproken met de hulpofficier van justitie, de heer IJ. U heeft hem uitgebreid uw verhaal gedaan, waarbij bleek dat u in het verleden meerdere malen met de politie was geconfronteerd in allerlei situaties.

U vond dat de politie zeker niet in alle gevallen op een correcte manier was opgetreden, waarbij de aanrijding van de bewuste avond wel de bekende druppel was.

U had geen enkel vertrouwen meer in de politie. U sprak met de heer IJ. af dat hij zou nagaan wat u zoal in het verleden was overkomen en dat op een nader tijdstip met elkaar te bespreken.

Het tijdstip (middernacht van zaterdag op zondag) leende zich die avond niet voor het uitgebreid op papier zetten van uw klacht.

De zakelijke afwikkeling van het ongeval zou via de afdeling Verkeersondersteuning blijven lopen.

De vermelde afspraak werd gemaakt en op 5 maart jl. vond het gesprek met de heer IJ. plaats.

Een aantal incidenten kwam in het gesprek aan de orde, o.a. de wegsleepregeling van voertuigen, verhoor n.a.v. gebeuren bij een videotheek, slachtoffer van doorrijden na aanrijdingen met vermeende bedreiging of weigering een aangifte op te nemen, slachtoffer van een mishandeling (...), onenigheid in het verkeer als verdachte en de bewuste aanrijding van de 17e februari 2001.

U kwam met de heer IJ. tot de conclusie dat in een aantal gevallen de politie minder gelukkig tot verkeerd was opgetreden. Helaas kunnen zaken niet meer worden teruggedraaid.

Er was echter ook wel sprake van begrijpelijk optreden van de zijde van de politie dat voor u minder gelukkig uitpakte.

U gaf toe dat uw postuur en taalgebruik met stemverheffing ook wel averechts kan werken, hoewel u nimmer iemand met een vinger aanraakte of zal aanraken, behoudens uit zelfverdediging.

De heer IJ. heeft u duidelijk gemaakt dat u bij 'eigenrichting', hoe begrijpelijk het ook mag zijn, altijd aan het kortste eind zult trekken.

Over de aanrijding met het politievoertuig, d.d. 17 februari jl., werd gesteld dat er sprake is geweest van onjuist en onbehoorlijk optreden van politiezijde.

De betrokken politiemedewerkers zijn inmiddels door hun teamchef daarover onderhouden.

Zij hadden na de aanrijding met uw voertuig hun zoekactie direct moeten staken en zich met u en uw gezinsleden moeten gaan bezighouden.

Met betrekking tot de uitlatingen van politiemedewerkers dat zij u 'later wel zouden pakken' is de heer IJ. niets naders bekend geworden.

Een dergelijke uitlating past in ieder geval niet bij de politie. (...)

U gaf aan geen prijs te stellen op excuses van de betrokken politiemedewerkers, noch op een nader gesprek met hen.

U sprak af met de heer IJ. dat u een schriftelijke bevestiging van het gesprek zou ontvangen in de vorm van deze afdoeningsbrief. Daarmee zou voor u de zaak zijn afgedaan.

Op 7 maart 2001 ontving de heer IJ. uw klachtbrief m.b.t. de aanrijding. In een telefoongesprek met hem gaf u diezelfde dag nog aan dat de gemaakte afspraken met de heer IJ. overeind zouden blijven.

De brief en het gesprek van 5 maart jl. hebben elkaar kennelijk 'gekruist'.

(...)

Ik betreur hetgeen u en uw gezinsleden op 17 februari jl. is overkomen. Voor het gedrag van de bewuste politiemedewerkers bied ik u mijn excuses aan.

Uw klacht met betrekking tot het gebeuren omtrent de aanrijding acht ik gegrond.

Gemaakte fouten en omissies zullen dienen als leerpunten voor de politiemedewerkers.

Ik hoop dat, ondanks alles wat er is gebeurd, uw vertrouwen in de politie weer zal herstellen en ga ervan uit dat uw klacht hiermee voor u voldoende is behandeld."

5. Verzoeker maakte bezwaar tegen de afdoening door de korpschef.

6. De korpschef van het regionale politiekorps Kennemerland berichtte verzoeker bij brief van 7 juli 2003 onder meer het volgende:

"Naar aanleiding van uw op 19 februari 2001 ingediende klacht omtrent het optreden van enkele medewerkers van mijn korps, is, na een reeds eerder door mij gedane afdoening, d.d. 23 mei 2001, mede naar aanleiding van een verzoek van de voorzitter van de onafhankelijke politieklastencommissie van mijn korps (...) een nader onderzoek ingesteld.

De inspecteur van politie, de heer L., uitvoerend teamchef van het politiebasisteam Haarlemmermeer Noord-Oost, heeft dit onderzoek uitgevoerd.

(...)

Ad. a (Rechtmatigheid van de gedragingen):

Met betrekking tot dit klachtonderdeel is reeds geconcludeerd dat de klacht met betrekking tot 'de aanrijding, d.d. 17 februari 2001' en het 'verlaten van de plaats van het ongeval' gegrond is, zij het dat het verlaten van de plaats van het ongeval in dit geval geen strafbare gedraging was in de zin van de Wegenverkeerswet.

De officier van justitie te Haarlem heeft destijds besloten niet tot vervolging van de betrokken politiemedewerker over te gaan.

Ad. b (Behoorlijkheid van de gedragingen):

Hieromtrent kan worden geconcludeerd dat de bestuurder van het bij de aanrijding betrokken politievoertuig kennelijk te hard heeft gereden. In bepaalde omstandigheden heeft een politieambtenaar ontheffing van de wetgever met betrekking tot het RVV1990. Het achtervolgen van een (mogelijke) verdachte van een gewapende overval valt onder deze ontheffing.

In dit geval is de politieambtenaar niet verplicht optische en/of geluidssignalen te voeren. Het voertuig kan in geval van het ontbreken hiervan echter niet als een 'voorrangsvoertuig' beschouwd worden en gelden in dezen de gebruikelijke voorrangsregels.

Uiteraard dient in een dergelijk geval de politieambtenaar rekening te houden met mogelijke gevaarstelling.

In dit specifieke geval was de bestuurder van het politievoertuig gerechtigd de maximum toegestane snelheid te overschrijden.

Uw klacht met betrekking tot het rijgedrag (tot het moment van de aanrijding met uw voertuig) is dan ook ongegrond.

De betrokken politieambtenaren zijn naderhand geweest op mogelijke gevaarzettingen in soortgelijke gevallen.

Ad. c (De wijze waarop door het korps is opgetreden tegen de betrokken politiemedewerkers):

Uit het onderzoek is niet vast komen te staan of de gegevens met betrekking tot het incident in de persoonsdossiers van de politiemedewerkers B. en N. terechtgekomen zijn.

In verband met het verstrijken van de termijn van één jaar na dato, kan dit ook niet meer worden vastgesteld.

De heer N. is kort na het incident gaan werken bij een ander korps, de Regiopolitie Amsterdam-Amstelland.

Tijdens het gesprek dat de heren B. en N. hebben gehad met de teamchef van het politiebaseteam Haarlemmermeer Noord-Oost, de heer Ho., hebben beiden van deze een reprimande gehad.

Ad. d (Ondernomen stappen ter voorkoming van herhaling):

Voor genoemd incident is destijds besproken binnen het politiebaseteam Noord-Oost. De teamchef, voormeld, heeft een ieder duidelijk gemaakt dat politiemedewerkers, nadat ze een aanrijding hebben gehad, ter plaatse blijven en niet na een (kort) gesprek weer hun weg vervolgen.

(...)

Uw schrijven omtrent de bejegening door de politie:

-Uit het ingestelde onderzoek is gebleken dat één van de bij het ongeval betrokken politiemedewerkers zich direct na de aanrijding bij u heeft gemeld, u heeft gevraagd of alles in orde was en heeft meegedeeld dat hij en zijn collega met een achtervolging bezig waren. Dezelfde politiemedewerker heeft u meegedeeld dat er iemand van de politie ter plaatse zou komen.

-Uit het onderzoek is niet gebleken dat u vanaf het begin als veroorzaker van de aanrijding werd beschouwd. De bestuurder van het bij de aanrijding betrokken politievoertuig beschouw ik als de veroorzaker van 'de aanrijding'.

-Uw klacht omtrent het disproportioneel aantal aanwezige politiemedewerkers:

Hierbij kan worden gesteld dat de klacht ongegrond is. De hoeveelheid politiemedewerkers is als volgt te verklaren.

Twee politiemedewerkers waren, als inzittenden van het politievoertuig betrokken bij de aanrijding.

Zij zijn na komst van de afhandelende politiemedewerkers weer vertrokken. Twee medewerkers, die toevallig passeerden, werden door u aangesproken.

Twee medewerkers van de 'regionale verkeersondersteuning' en één brigadier van politie, in de functie van chef van dienst, zijn ter plaatse geweest.

Mogelijk dat dit in uw beleving als bedreigend is ervaren. De hoeveelheid aanwezige politiemedewerkers betreft echter een normaal aantal bij een soortgelijk incident.

-Het feit dat vrijwel alle ter plaatse arriverende politiemedewerkers één (negatief) front vormden tegen u is niet uit het onderzoek gebleken. Uiteraard was de aandacht van de aanwezige politiemedewerkers wel op u gericht, gelet op uw wijze van communiceren ter plaatse.

Teneinde een garantie te vormen voor een objectieve behandeling van een aanrijding, waarbij een dienstvoertuig van mijn korps betrokken is, zijn medewerkers van de afdeling 'Verkeersondersteuning' ter plaatse van het ongeval gekomen.

-Met betrekking tot de door u genoemde opmerkingen van de politieambtenaren kan worden gesteld dat dit klachtonderdeel door mij ongegrond verklaard wordt.

Uit de gesprekken met alle politieambtenaren binnen dit klachtonderzoek is mij niet kunnen blijken van onbehoorlijk en/of onrechtmatig gedrag van hun zijde.

De in de klacht genoemde uitspraken blijken door de betrokken politieambtenaren niet gehoord of uitgesproken te zijn. Het gedrag van u wordt echter wel agressief, uitdagend en provocerend genoemd.

Mocht er in de hectiek van het moment door een medewerker van mijn korps ter plekke van de aanrijding jegens u toch iets geuit zijn wat in rustiger momenten niet zou hebben plaatsgevonden, dan bied ik u daarvoor mijn excuses aan.

-U heeft een blaastest moeten ondergaan omdat de heer H. van de afdeling 'Verkeersondersteuning' een alcohollicht bij u waarnam.

Het is onduidelijk waarom de bij de aanrijding betrokken politiemedewerker (bestuurder) niet een blaastest heeft ondergaan.

Het was beter geweest dat dit wel had plaatsgevonden.

Dit zal door ons in het korps nogmaals worden uitgedragen. Ik bied u voor deze nalatigheid mijn excuses aan, waarbij ik wil opmerken dat u hierdoor niet in uw belangen bent geschaad.

-Het gehanteerde ademanalyseapparaat bleek defect te zijn. Er is echter niet aangetoond dat u geen alcohol in de door u uitgeademde lucht had. Voornoemde medewerker, de heer H., heeft dit echter wel bij u waargenomen. Het is echter niet vast komen te staan of de toegestane grens met betrekking tot alcoholgebruik, is overschreden.

-'De politie' heeft niet categorisch geweigerd om een aangifte van u op te nemen. Dit heeft de destijds als hulpofficier van justitie optredende heer IJ. u reeds duidelijk gemaakt.

-Het bovenstaande is eveneens van toepassing voor het door u aangedragen punt omtrent het foutief voorlichten.

-'De politie' heeft zich op de plaats van de aanrijding wel bekommerd om de overige inzittenden van uw voertuig.

De eerste ter plekke van de aanrijding aanwezige politiemedewerker heeft u specifiek gevraagd of alles met u en uw inzittenden in orde was. Later heeft een medewerker van de afdeling Verkeersondersteuning zich verder om de inzittenden bekommerd. U heeft zelf ook niet in een eerdere fase aangegeven dat er iets met uzelf, dan wel inzittenden van uw voertuig, aan de hand was.

-Met betrekking tot uw opmerking op pagina vijf van de brief van uw raadsman, d.d. 14 februari 2003, omtrent 'de klachtenbehandelaar, de heer M.', wil ik het volgende vermelden.

De heer M., voormeld, is de klachtencoördinator van mijn korps. Hij heeft niet uw klacht behandeld.

In uw brief, (...) heeft u (...) onder meer het volgende vermeld: 'Enige tijd later belde de heer M. naar mijn huisadres en op de vraag van mijn vrouw welk bedrijf er belde antwoordde hij: `Een klotebedrijf, met het politiebureau!'

U gaf aan dat uw vrouw daarna volledig in elkaar geklapt was en haar baan heeft opgezegd om terug te keren naar de Filippijnen en hier absoluut niet wilde blijven.

U maakte verder de opmerking: 'Getuigt dit niet van een enorme arrogantie en minachting naar slachtoffers van een ongeval en/of misdrijf?'

De heer M. heeft aangegeven zeer verbaasd te zijn over de op hem betrekking hebben de opmerking in uw brief. Hij heeft verklaard dergelijke ondermaatse opmerkingen niet

gemaakt te hebben en zich op een dergelijke wijze niet te uiten jegens derden. Hij ervaart de in uw brief gemaakte opmerkingen wel als een aantasting van zijn goede naam en eer.

Een eventueel gesprek tussen uw echtgenote en hem kan hij zich echter niet meer herinneren. U heeft naderhand telefonisch aan de heer M. aangegeven dat uw echtgenote u een en ander heeft meegedeeld en dat u niet zelf getuige bent geweest van de opmerkingen, die de heer M. gemaakt zou hebben.

Resumerend verklaar ik dat uw klacht omtrent het 'wegrijden van de politiemedewerkers na de aanrijding' door mij gegrond wordt verklaard.

De andere klachtonderdelen, zoals verwoord in vermelde brieven, worden door mij niet gegrond verklaard."

#### B. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht en staat tevens weergegeven onder A. Feiten, onder 3.

2. Verzoeker voegde bij zijn verzoekschrift een verklaring van getuige Not. van 20 december 2002 die onder meer vermeldt:

"Ik was aanwezig op de plaats van het ongeval op 17 februari 2001, we kwamen van een doopfeest (...). Dhr J. en zijn vrouw waren daar ook, en nog heel veel andere mensen.

Ik ben bevriend met de vrouw van dhr J. (...)

Na afloop van het feest reden wij een tiental meters achter de auto van dhr J. Plotseling hoorde ik een harde knal. Vervolgens zag ik dat er vermoedelijk iets mis was met de auto van J. Ik heb mijn auto daarop aan de kant gezet en ben naar de auto van J. toegelopen naar het portier van de rijder, daar zat mijn vriendin. Iedereen zat nog in de auto behalve Dhr J. Hij was achter de doorgereden auto die hem had geraakt nagerend. Met iedereen bedoel ik mijn vriendin, haar dochter en haar zoon. Mijn vriendin had haar gordel nog om toen ik bij haar kwam. Van de kinderen weet ik het niet zeker. Ik heb gevraagd of alles goed met hen ging. Ik zag dat mijn vriendin in shock was, ze bibberde heel erg. Haar dochter klaagde over hoofdpijn en nekpijn.

Van het ongeluk zelf heb ik eigenlijk niets gezien, omdat het donker was en omdat ik waarschijnlijk op dat moment bezig was met de kinderen achterin. Later hoorde ik dat het een politieauto was geweest. Dat vind ik vreemd, want ik heb geen sirenes gehoord, noch enige zwaailichten gezien. Ik hoorde alleen een harde knal van, waarschijnlijk, de aanrijding.

Toen ik bij de auto van J. kwam zag ik dat deze nog op zijn eigen weg stond. Ik weet zeker dat hij niet achteruit is gereden.

Het duurde voor mijn gevoel vrij lang voordat de politie kwam (ongeveer zo'n 15 à 30 minuten). Ik heb dat vanzelfsprekend niet bijgehouden op dat moment. Toen de politie kwam, kwamen zij eerst met twee auto's. Dhr J. was erg emotioneel. Hij was ook boos omdat de politie na de aanrijding was doorgereden. Hij sprak met stemverheffing, maar gedroeg zich zeer zeker niet agressief. Noch in woord noch in gebaar. Eigenlijk direct nadat J. de politie aansprak hoorde ik een van de politieagenten via zijn walkietalkie om versterking vragen. Ik verbaasde mij daarover. Het leek wel of ze J. als crimineel zagen. De versterking was heel snel ter plaatse (maximaal vijf minuten denk ik) met twee auto's. Toen waren er dus ongeveer zes à acht politieagenten op straat.

Ik hoorde een van de politieagenten zeggen dat er was doorgereden omdat de betreffende auto in achtervolging was in verband met een diefstal in de buurt van Ov. Ook hoorde ik toen ik wat terzijde stond een aantal politieagenten tegen elkaar zeggen: 'Niets zeggen jij, ik regel het wel' en 'We kunnen zeggen dat hij gedronken heeft.' Ik zei toen tegen mijn vriendin: 'He, we moeten oppassen.' Zij was nog steeds nerveus c.q. in shock.

Later stond ik in de buurt van Dhr J. en toen hoorde ik een agent tegen hem zeggen: 'Jij hebt gedronken.' Ik dacht toen: 'Hé wat is dit, jullie proberen de schuld inderdaad te verleggen, de zaak te manipuleren.'

Na enige tijd kwam de ambulance. Na de ambulance kwam er nog meer politie om foto's te maken. Ik heb iemand daadwerkelijk foto's zien maken. Of ze ook de situatie opgemeten hebben zou ik niet meer met zekerheid durven zeggen.

Nadat de foto's waren gemaakt, hoorde ik een agent tegen een collega van hem zeggen (tegen, naar ik begreep uit de situatie: de chauffeur van de botsende auto): 'Ga jij maar, wij verhoren dhr J. wel op het Politiebureau.'

Ik heb niet gehoord dat de politie dhr J. daadwerkelijk heeft bedreigd. Ik zag wel dat ze niet beleefd waren. Als ik de sfeer omschrijf dan zeg ik dat die sfeer niet lekker was. Ik vond de sfeer bedreigend. Er was teveel politie (zes à acht man tegen een, t.w. J.). Ik zag ook op een gegeven moment dat dhr J. met een agent stond te praten die erg dicht op hem stond terwijl de overige agenten (een stuk of zes) zeer dicht daar weer omheen stonden. Ik vond dat er erg bedreigend uit zien. Ik zei nog tegen mijn vriendin: 'Misschien moet je mee naar het bureau want straks slaan ze hem nog in elkaar.' Mijn vriendin stelde dit voor aan J. J. zei echter dat we niet mee hoefden.

De politie was eigenlijk alleen gericht op J. Ik heb slechts twee agenten met een aantal van de aanwezige getuigen zien praten. Alle andere agenten stonden constant zeer dicht om Dhr J. heen en bekommerden zich niet om de rest. Ook dit vond ik vreemd en bedreigend.



Ook heeft niemand aandacht gegeven aan mijn vriendin en haar kinderen. Pas toen de ambulance kwam werden zij verzorgd. Ik weet niet wie de ambulance gebeld heeft.

Er waren veel getuigen want aan de overkant van de kruising was net een feest afgelopen.

De dingen die ik me herinner, herinner ik me zo levendig omdat ik tot mijn 23e in de Filippijnen heb geleefd. Gezien de houding van de politie daar, heb ik me in mijn jeugd aangeleerd om als de politie aanwezig is zéér goed op te letten op wat er gebeurt. De politie is daar niet te vertrouwen. Gezien de situatie die avond deed het mij aan de politie van de Filippijnen denken, was ik ook erg alert."

3. Voorts voegde verzoeker bij zijn verzoekschrift een verklaring van getuigen Bo. en Bo.-P. van 17 januari 2003, waarin onder meer staat vermeld:

"Bo. heeft 13 jaar een eigen koeriersdienst gehad en uit dien hoofde zeer veel op de weg gezeten. Bo.-P. heeft 5 jaar bij Bo. gewerkt en in die periode ook zeer veel op de weg gezeten. Per jaar reden zij respectievelijk ongeveer 200.000 km en 100.000 km.

Op de dag van het ongeluk liepen wij samen de honden uit te laten (...). Aangekomen bij de voetgangersoversteekplaats over de L. hoorden wij in de verte een auto met hoge snelheid/toeren aankomen. Dit trok onze aandacht, er werd echt geracet. Direct daarop zagen wij van links met hoge snelheid een VW van de politie aankomen. Wij zeiden tegen elkaar: 'Wat een idioten/mongolen.' Het was echt asociaal. Deze auto reed vervolgens met onverminderde snelheid over de ter plaatse aanwezige verkeersdrempel. Wij hoorden een schurend geluid, zagen vonken, en zagen de auto vervolgens gelanceerd worden, D.i. met alle vier de banden los van de grond komen. Vervolgens sloeg de auto weer met zijn voorbanden op de grond en zagen wij dat de bestuurder de macht over het stuur had verloren c.q. de auto niet meer in zijn macht had. Direct daarop reed de politieauto tegen de auto van, naar later bleek, Dhr J. aan. De auto van dhr J. stond al wel op De L., maar niet over de as van de weg. J. was bezig links af te slaan (...).

De politieauto voerde geen zwaailichten noch sirenes.

Op het laatste moment kon de bestuurder van de politieauto nog bijsturen in die zin dat er geen frontale botsing plaatsvond. Waardoor erger leed werd voorkomen. De auto reed naar mijn mening zo'n 80 km/h (opmerking van Bo.-P.: ik schat zo'n 70 km/h).

J. sprong uit zijn auto terwijl de politieauto probeerde om te keren (vandaar dat wij het verhaal van de achtervolging niet geloven) en weg te komen. Dhr J. sloeg ondertussen op de achterraut van de politieauto en wist het bijrijderportier te openen. Hiervoor hadden wij de bestuurder van de politieauto nog horen roepen we zijn zo terug. J. greep echter de bijrijder bij zijn jas o.i.d. waardoor de politie niet door kon rijden. J. was des duivels en dit uitte zich door een scheldkanonnade. Als ik de bijrijder zou zijn geweest had ik mij hierdoor bedreigd gevoeld. De politie had een grote mond terug. Binnen een mum van tijd, J. had

de deur nog vast en stond nog te schelden, kwamen er vlak na elkaar drie politieauto's bij. In totaal kwamen er toen zes politiemensen bij (met de ongeluk veroorzakende auto waren er dus op dat moment 8 agenten en vier auto's). De sfeer was daarvoor emotioneel, kwaad en hectisch. Toen de andere politiemensen kwamen werd de sfeer grimmig omdat er een front werd gevormd tegen J. Het hele optreden van de politie was in eerste instantie provocerend. Later werd er eindelijk door de politie verstandig gehandeld doordat een van de aanwezigen J. wegleidde van de rest. J. werd daardoor wel rustiger maar bleef boos/geëmotioneerd.

Onze indruk van de bestuurders van het ongeluk veroorzakende politievoertuig was dat ze nogal laconiek met de situatie omgingen, het interesseerde ze niet zo, ongelukjes gebeuren nu eenmaal.

Na ongeveer een kwartier kwam er nog een politiebusje waar iemand uitstapte. Wij kregen de indruk dat dit een hogere politieagent was. Hij gedroeg zich professioneel (opmerking Bo.-P.: op dit moment ben ik onze honden naar huis gaan brengen, na zo'n vijf à tien minuten was ik weer terug).

Ik, Bo., heb in deze tussentijd gepraat met iemand die betrokken was met/bij de slachtoffers en heb haar mijn naam en telefoonnummer gegeven. Er kwam toen ook, een ander vroeg dat, ter sprake of er een ambulance moest komen. Dit bleek niet nodig te zijn, maar de meningen verschilden op dit punt van aanwezige tot aanwezige. Ik heb geen ambulance gezien, maar mijn aandacht was ook voornamelijk gericht op de politie. Wel viel ons op dat niemand zich bekommerde om de vrouw en kinderen van J.

J. vroeg daar wel om maar de politie negeerde dat.

(opmerking Bo.-P.: hierna ben ik er weer bijgekomen)

Ongeveer drie kwartier na de aanrijding kwam er nog een busje van de 'ongevallendienst', naar u mij zegt blijkbaar de Technische Recherche Dienst. Hieruit stapte een man en een vrouw. De man ging professioneel te werk. Hij maakte diverse foto's van de situatie ter plaatse. De vrouw was klein van stuk en liep meteen naar haar collega's, J. stond met een rustige agent ergens anders. Wij stonden bij het groepje waar die vrouw naar toe kwam lopen,

Onze indruk van het gesprek tussen de agenten en bedoelde vrouw was onprofessioneel. Wij hadden deze indruk omdat tijdens het gesprek mij, Bo., het gevoel bekwam dat de werkelijkheid werd verdraaid en de schuld/aandacht op de schouders van J. werd gelegd. Ik bedoel hiermee dat ik het gevoel kreeg dat de ware toedracht van het gebeuren werd verbloemd. Mij, Bo.-P., bekwam hetzelfde gevoel. Vervolgens hoorden wij die vrouw zeggen: 'Hij is wel groot, maar als je hem dubbelvouwt dan is hij nog maar een meter.' Wij kregen toen de indruk dat de zaak niet serieus werd genomen. Ik, Bo.-P., zei naar

aanleiding hiervan later nog tegen Marcel: 'Die vrouw moet zich zeker nog bewijzen.'

Er was binnen zo'n korte tijd zo extreem veel politie ter plaatse (wij verbaasden ons daar zeer over) dat wij vermoeden dat de achtervolging is afgebroken. De achtervolging zou een taxiberoving bij winkelcentrum Pa. betreffen. Overigens betwijfelen wij dit verhaal daar de politieauto direct na het ongeluk niet doorreed in de richting waar hij naar toe aan het gaan was, maar keerde en terug wilde rijden.

Bij elkaar heeft het hele tafereel zo'n anderhalf uur geduurd. Wij kregen gedurende de gehele tijd dat wij aanwezig zijn geweest steeds meer de indruk dat de politie weliswaar het ongeluk niet had gewild maar met name er van baalde dat er zo'n grote kerel uit de auto stapte die zich niet met een kluitje in het riet liet sturen. Wij doelen daarmee op J. Wij baseren deze indruk op opmerkingen als 'Ik begrijp wel dat hij boos is, maar normaal gesproken had ik hem op de motorkap gegooid en in de boeien geslagen'. Door deze en andere opmerkingen kregen wij de indruk dat de politie niet geïnteresseerd was in de waarheid maar in het oplossen van de situatie met het in het ongewisse laten van de ware toedracht. Samengevat was ons gevoel dat de het ongeluk veroorzakende agenten bang waren voor eventuele sancties gezien het roekeloze rijgedrag, dat zij daarom de ware toedracht van de aanrijding wilden verbloemen en dat zij daarin gesteund werden door de ter plaatse zich verzamelende agenten.

Wij herinneren ons dit alles zo levendig/onze indruk is zo levendig omdat wat er gebeurde zo recht tegen ons rechtvaardigheidsgevoel inging dat dit diepe indruk op ons heeft gemaakt. Het hele optreden was niet passend voor de politie. De manier waarop J./de slachtoffers werden behandeld was buiten proporties. J. werd meer als veroorzaker behandeld dan als slachtoffer."

4. Verzoeker voegde bij zijn verzoekschrift een overzicht van de contacten met het regionale politiekorps Kennemerland dat ter aanvulling van zijn bezwaarschrift tegen de afdoeningsbeslissing van 23 mei 2001 op 4 juni 2001 aan de korpsbeheerder werd gezonden. Hierin staat onder meer vermeld:

"Op 19 februari 2001 heb ik een aangetekende brief gestuurd naar (...) het arrondissementsparket te Haarlem. (...)

(...)

Intussen heb ik contact gezocht met de commissaris van politie te Hoofddorp (...) om mee te delen welke actie ik had ondernomen. (...)

Hij heeft mij toen toegezegd dat er contact met mij zou worden opgenomen door de heer IJ. (...)

Op 5 maart 2001 heb ik een persoonlijk gesprek gehad met de heer IJ. (...). Dit gesprek duurde ruim twee en halfuur. Deze bood zijn excuses aan en bood tevens aan om de betrokken agenten zich te laten excuseren, iets wat mij betreft niet meer nodig was omdat het al meer dan twee weken later was en er nog steeds niets (...) was gebeurd.

Er zou een bevestiging van het gesprek aan mij worden gestuurd met een vermelding welke acties en/of sanctiemaatregelen tegen de betrokken agenten zouden worden ondernomen. Naar zijn mening was men duidelijk buiten het boekje gegaan (...)

Ook zijn tijdens het gesprek met de heer IJ. mijn eerdere ervaringen met de politie Kennemerland ter sprake gekomen (...)

Na diverse telefoontjes van mijn zijde, om de heer IJ. aan te sporen om met zijn besprekingsverslag op de proppen te komen (inclusief zijn mededeling over de te nemen sanctiemaatregelen tegen de betrokken agenten), werd mij meegedeeld dat de heer M. (Bureau Interne Zaken) de zaak in onderzoek had genomen en mij een verslag zou doen toekomen.

Enige tijd later belde de heer M. naar mijn huisadres en op de vraag van mijn vrouw welk bedrijf er belde antwoordde hij: "Een klotebedrijf, met het politiebureau!". Hierop is mijn vrouw volledig in elkaar geklapt en heeft zelfs haar baan opgezegd om terug te keren naar de Filippijnen. Ze wil hier absoluut niet blijven!

Opmerking:

Gaat men bij dit korps op een dergelijke manier met slachtofferbelangen om?

Getuigt dit niet van een enorme arrogantie en van een minachting naar slachtoffers van een ongeval en/of misdrijf?

Of is dit soms weer een poging tot intimidatie?

Hierna heb ik onmiddellijk contact gezocht met de heer IJ. en hem het gebeurde verteld.

(...)

Op 25 mei jongstleden kreeg ik dan uiteindelijk de afdoeningsbeslissing klacht Politieoptreden, gedateerd 23 mei 2001 (totaal na bijna drie en halve maand!).

Denkt de politie zich er op deze wijze er vanaf te maken na al het leed wat mij en mijn gezin is aangedaan? Hier en daar wordt er wel wat toegegeven, elders worden dingen afgezwakt of verzwegen. Zaken die met dit voorval niets te maken hebben worden aangedikt.

Plastisch gezegd komt de teneur van het rapport er op neer dat de jongens stout zijn geweest, dat er een bestraffende vinger is opgestoken en dat de jongens hebben beloofd het nooit meer te zullen doen!

Inmiddels zijn alle lagen van het korps betrokken en kan er niet anders geconcludeerd worden dat het niveau overal even slap en laag is en iedereen elkaar dekt en continue de zaak afschuift.

Na alle stoere taal en beloftes, ronduit teleurstellend!

Hier neem ik geen genoegen mee!"

### C. Standpunt beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland

1. De Nationale ombudsman stelde de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland bij de start van het onderzoek de volgende vragen:

is er van de aanrijding proces-verbaal opgemaakt? Indien dit het geval is ontvang ik graag daarvan een kopie. Indien dit niet het geval is ontvang ik graag van u kopieën van de gegevens die ten behoeve van een eventueel op te maken proces-verbaal zijn genoteerd. heeft de politie getuigen van de aanrijding gehoord?

welke informatie is aan de officier van justitie verstrekt ten behoeve van haar beslissing over het verder gevolg geven aan de aanrijding?

heeft verzoeker naast de ademtest ook een ademanalyse ondergaan? Zo ja, wat was de reden daarvoor en wat was de uitslag van de ademtest?

heeft de verkeersondersteuning, naast het maken van foto's nog meer gegevens van de aanrijding vastgelegd?

bestaat er bij uw korps een (dienst)voorschrift met betrekking tot het behandelen van aanrijdingen waarbij politieambtenaren zijn betrokken? Indien dit het geval is ontvang ik graag van u een kopie van die regeling.

bestaat er bij uw korps een regeling die ziet op geoefendheid van bestuurders van dienstvoertuigen?

welke onderzoekshandelingen zijn verricht naar aanleiding van verzoekers klachtbrief van 19 februari 2001?

welke (extra) onderzoekshandelingen zijn verricht naar aanleiding van de terugverwijzing van de politiekachtencommissie?

2. De korpsbeheerder liet in reactie op verzoekers klacht en op de vragen van de Nationale ombudsman bij brief van 30 november 2003 onder meer weten:

"Uit het geheel van gebeurtenissen, aangehaald in de klachtbrief en daarop volgende correspondentie, is mij het volgende gebleken.

Op 17 februari 2001 heeft er in Hoofddorp op/nabij de kruising van wegen Z. en L. een aanrijding plaatsgevonden tussen een opvallende politieauto en de personenauto van klager, de heer J. Het politievoertuig werd bestuurd door politiemedewerker, de heer N.

De betrokken politiemedewerkers waren ambtelijk met werkzaamheden bezig. Ongelukkigerwijs heeft het politievoertuig het voertuig van de heer J. in de rechterflank geraakt. De heer J. was de bestuurder van zijn voertuig.

Tevens waren zijn echtgenote en twee kinderen aanwezig als inzittenden van zijn voertuig.

Technisch gezien betrof het hier een 'eenvoudige aanrijding'; het politievoertuig had, als gevolg van de aanrijding, lakschade aan de voorzijde opgelopen en de auto van de heer J. flankschade aan de rechterzijde. De 'aanraking' tussen beide voertuigen kan als een 'lichte aanrijding' worden beschouwd.

Een en ander laat onverlet dat door 'de aanrijding' de inzittenden van het voertuig van de heer J. behoorlijk geschrokken kunnen zijn en verbaasd, dan wel verbolgen kunnen zijn geweest, een puur menselijke reactie.

Direct na de aanrijding is een der inzittenden van het politievoertuig uitgestapt, heeft gekeken naar de inzittenden van het voertuig van de heer J. en heeft gevraagd of er letsel was. Toen dit niet aan de orde bleek, heeft hij meegedeeld dat zij (de politiemedewerkers) na korte tijd terug zouden zijn. Door hem werd de heer J. verzocht om ter plekke te blijven wachten.

De betrokken politiemedewerkers (een der partijen van de aanrijding) vervolgden direct daarna hun weg.

Enkele minuten na de aanrijding verscheen een (andere) politie-eenheid op de plek van de aanrijding. De bemanning van dat politievoertuig was op dat moment niet op de hoogte van de aanrijding tussen het voertuig van hun collega's en dat van de heer J.

De heer J. stond te zwaaien bij zijn auto en de politiemedewerkers dachten dat hij mogelijk iets kon meedelen omtrent de 'overvallers' waarnaar gezocht werd door meerdere politie-eenheden. Zij stopten ter plaatse.

De heer J. schreeuwde in de richting van de twee politiemedewerkers woorden als: 'Kom uit die auto klootzak.'

Hierna ontstond er een situatie die mijns inziens 'bepalend' is geweest voor het negatieve vervolg van het (aanrijdings)incident.

Gelet op de naderhand afgelegde verklaringen van de betrokken politiemedewerkers ontstond er, mijns inziens, door de houding en het gedrag van de heer J. een gespannen situatie, waarna meerdere politiemedewerkers ter plaatse zijn gekomen, na daartoe te zijn opgeroepen.

Als gevolg van het incident van 17 februari 2001 heeft de heer J. een gesprek gehad met de toenmalige waarnemend chef van het politiedistrict Haarlemmermeer, de heer IJ. Die avond was hij de dienstdoende hulpofficier van justitie.

De klacht van de heer J. is in eerste instantie behandeld door de heer IJ., voormeld en afgedaan bij brief, d.d. 23 mei 2001, van de korpschef van de Regiopolitie Kennemerland.

De klacht werd door de korpschef gegrond geacht; de politiemedewerkers in het voertuig, waarmee de aanrijding was veroorzaakt, hadden hun 'actie waarmee zij bezig waren' niet dienen voort te zetten, doch ter plekke van de aanrijding moeten blijven.

Aan de heer IJ. was destijds door de heer J. meegedeeld dat de zaak voor hem zou zijn afgedaan wanneer hij een afdoeningsbeslissing van de korpschef had ontvangen. Zoals reeds vermeld, heeft de heer J. (...) die afdoeningsbrief ontvangen.

Ik conformeer mij aan hetgeen de korpschef in zijn brief aan de heer J. heeft meegedeeld.

Op 4 juni 2001 heeft de heer J. bij mij bezwaar gemaakt tegen vermelde afdoening van de korpschef.

De heer J. kon naderhand niet door de Politieklachtencommissie (de commissie, die mij adviseert met betrekking tot in tweede instantie ingediende klachten) worden gehoord om reden dat hij voor onbepaalde tijd niet in Nederland aanwezig was. De zaak is om die reden 'in de kast gehouden', met dien verstande dat deze verder zou worden behandeld wanneer de heer J. weer in Nederland zou verblijven.

Kennelijk is de heer J. in de oktober 2002 teruggekeerd naar Nederland en is de (klacht) procedure voortgezet, waarna op 3 april 2003 de zaak is behandeld door de Politieklachtencommissie.

Gelet op het feit dat er nieuwe klachtonderdelen waren toegevoegd aan de reeds bestaande is de klachtbehandeling door vermelde commissie terugverwezen naar de Regiopolitie Kennemerland, teneinde aldaar volgens de geldende klachten regeling te worden behandeld.

De klacht is vervolgens behandeld door de heer L., uitvoerend teamchef van het politiebaseteam Haarlemmermeer Noord-Oost.

De 'tweede' afdoening van de korpschef is, d.d. 7 juli 2003, gezonden aan de heer J. en diens advocaat, de heer Van Rijswijk, voormeld.

Hoewel in die klachtafdoening op meerdere klachtonderdelen is ingegaan, werd ook hierin het klachtonderdeel 'wegrijden na de aanrijding' gegrond verklaard.

De overige klachtonderdelen werden als ongegrond beschouwd.

Ik conformeer mij aan deze klachtafdoening van de korpschef van vermelde politieregio. Ik wil hierbij opmerken dat met deze gegrondverklaring wordt bedoeld dat het 'wegrijden' van vermelde politiemedewerkers na vermelde aanrijding als niet behoorlijk wordt beschouwd; echter niet dat dit als een overtreden gedraging beschouwd moet worden in de zin van artikel 7 van de Wegenverkeerswet 1994.

In uw brief geeft u aan dat verzoeker er met name over klaagt dat de politieambtenaren:

kort voor de aanrijding in strijd met de geldende voorschriften te snel hebben gereden en geen optische- en geluidssignalen hebben gevoerd;

hem ter plaatse als schuldige aan de aanrijding hebben beschouwd;

met een groot aantal (8) zijn verschenen en zich tegen hem als één front hebben opgesteld, waardoor hij zich geïntimideerd voelde;

opmerkingen hebben gemaakt als "klootzak, wij waren in achtervolging" enz.;

toen na de blaastest/ademanalyse bleek dat hij geen alcohol in zijn adem had, hebben gesuggereerd dat het apparaat stuk zou zijn;

zich niet hebben bekommerd om de inzittenden van de auto van verzoeker;

hebben geweigerd om een aangifte van hem op te nemen van doorrijden na de aanrijding;

hem onjuist hebben voorgelicht over de (on)mogelijkheid van het doen van een aangifte van de aanrijding;

althans de klachtencoördinator van de regiopolitie Kennemerland, verzoekers echtgenote tijdens een telefoongesprek onheus heeft bejegend door op haar vraag wie zij aan de lijn had, te antwoorden: 'Een klotebedrijf, met het politiebureau.'

Voorts gaf u aan dat verzoeker over de klachtafhandeling in verband met het voorgaande klaagt en met name dat het regionale politiekorps Kennemerland:



onvoldoende onderzoek heeft verricht naar aanleiding van zijn klacht van 19 februari 2001 en

onvoldoende onderzoek heeft verricht na terugverwijzing van de politieklachtencommissie.

Met betrekking tot bovenstaande punten wil ik daarop als volgt reageren:

Ad 1.

De betrokken politiemedewerkers hebben niet in strijd met de geldende voorschriften te snel gereden zonder dat daarbij gebruik gemaakt werd van optische- en geluidssignalen.

De bestuurder van het politievoertuig kan zich niet meer herinneren of er met optische-, dan wel optische- en geluidssignalen is gereden.

Los daarvan was het voor hem geoorloofd, gebruikmakend van de voor hen geldende ontheffing, vermeld in het RVV 1990, op legale wijze sneller te rijden dan normaliter ter plaatse is toegestaan.

Ad 2.

Mijns inziens is klager ter plaatse van de aanrijding door de betrokken politiemedewerkers niet als 'schuldige aan de aanrijding' beschouwd, evenmin naderhand. De bestuurder van het betrokken politievoertuig was schuldig aan de aanrijding.

Ad 3.

In de klachtbehandeling van de heer L. is reeds aangegeven dat het aantal politiemedewerkers, dat ter plaatse van het incident is geweest, in dergelijke omstandigheden niet overdreven is.

Uiteraard draaide de zaak om de heer J. Ik ben van mening dat, indien diens houding/gedrag ter plekke van de aanrijding rustig(er) was geweest, de zaak zonder meer afgedaan had kunnen worden door personeel van de afdeling 'verkeersondersteuning', waarbij er dan in eerste instantie niet meer dan hooguit vier politiemedewerkers op de plek van aanrijding aanwezig behoeften te zijn en naderhand slechts twee.

Dat de heer J. zich geïntimideerd heeft gevoeld vanwege de aanwezige politiemedewerkers is voorstelbaar. Mij is echter niet kunnen blijken dat men zich onrechtmatig, dan wel onbehoorlijk jegens hem heeft opgesteld.

Ad 4.

Met betrekking tot ter plaatse gemaakte opmerkingen, zoals in de klacht aangegeven, zij opgemerkt dat de betrokken politiemedewerkers aangegeven deze niet gemaakt, dan wel

niet gehoord te hebben.

Wel kan ik mij voorstellen dat er in de hectiek van het gebeuren over en weer door partijen woorden zijn gebezigd die normaliter in de omgangstaal niet gebruikelijk zijn. De later ter plaatse gekomen medewerker van de afdeling 'verkeersondersteuning', de heer H., inspecteur van politie, gaf onder meer het volgende aan: 'Toen ik ter plaatse kwam was er een opgefokte sfeer. De boosheid van de heer J. richtte zich met name op één collega. Deze collega bleef op afstand. Ik hoorde dat J. schreeuwde naar die collega. De collega schreeuwde ook terug. Ik vond dat niet professioneel. Ik heb die collega via de aanwezige brigadier weg laten sturen naar het bureau. De collega ging weg en daarmee werd het ook rustiger.

Ik omschrijf het gedrag van de heer J. als 'verbaal zeer agressief'. Hij was de politiemensen hoorbaar aan het uitdagen. Deze stonden gelukkig op enige afstand. Volgens mij stuurde hij aan op een escalatie. Er was volgens mij niet veel meer nodig om de vlam in de pan te laten slaan.'

Ad 5.

Deze veronderstelling is niet juist. De heer H., voormeld, rook, toen hij de heer J. in de politiebuis aanhoorde, duidelijk een alcoholgeur bij de heer J.

In het bureau van politie te Hoofddorp is getracht een ademanalysetest af te nemen bij de heer J. Echter, door een defect aan het apparaat, lukte het na enkele ondernomen pogingen niet om een geldige uitslag te krijgen.

Gelet op de positie van de heer J., slachtoffer van en niet schuldige aan een ongeval, is door de heer H. afgezien van het uitwijken naar een ander politiebureau, teneinde aldaar een blaastest af te nemen. Door dit handelen is de heer J. echter niet in zijn belangen geschaad.

Ad 6:

Ik verwijs hierbij naar (...) de afdoeningsbeslissing klacht politieoptreden, d.d. 7 juli 2003, van de korpschef, voormeld.

Ad 7 en 8:

Ik verwijs hierbij naar hetgeen gesteld is (...) bij punt 6. Aanvullend wil ik aangeven dat in dezen door de officier van justitie in het arrondissement Haarlem, mevrouw mr. S., d.d. 9 april 2001, na daaromtrent op de gebruikelijke wijze te zijn geïnformeerd, is beslist dat van vermelde aanrijding geen proces-verbaal opgemaakt diende te worden.

Indien zij anders had beslist, was er zonder meer een verklaring (gelijkwaardig aan een aangifte) van de heer J. in een proces-verbaal opgenomen geweest.

Ad 9.

Hieromtrent kan ik verwijzen naar (...) de afdoeningsbeslissing, vermeld onder punt 6.

De heer M. beschouwt hetgeen over hem is vermeld in de klacht als een aantasting van zijn goede naam en eer.

Hoewel hij zich niet kan herinneren telefonisch, dan wel op andere wijze met de echtgenote van klager te hebben gesproken, geeft hij wel aan dat hij een woord als 'klotebedrijf' niet bezigt in zijn dagelijkse werk als klachtencoördinator bij het Bureau Integriteit. Het gestelde kan, volgens hem, aldus niet door hem gezegd zijn.

Ad 10 en 11.

Gelet op het gegeven dat door klager, de heer J., op 5 maart 2001, aan de toenmalige klachtbehandelaar, de heer IJ., na een lang gesprek was meegedeeld dat de zaak voor hem zou zijn afgedaan na het ontvangen hebben van een schriftelijke bevestiging, acht ik onvoldoende onderzoek naar aanleiding van de klacht van 19 februari 2001 niet aan de orde.

Ook het door de heer L. ingestelde onderzoek naar aanleiding van de terugverwijzing van de politiekklachtencommissie acht ik, ruim twee jaar na dato, niet onvoldoende.

Wel ben ik van mening dat in het algemeen de kwaliteit van een klachtonderzoek kan afzakken naarmate er meer tijd verstrijkt tussen het tijdstip van een incident en dat van de behandeling.

Hetgeen door de korpschef, voormeld, als gegrond beschouwd is met betrekking tot de klacht(en) van de heer J., wordt door mij eveneens als zodanig beschouwd. Tevens ben ik van mening dat door de agressieve opstelling van de heer J. het incident negatiever is verlopen dan normaliter het geval zou zijn geweest, waarbij het postuur van de heer J. ongewild nog eens een ongunstig effect kan hebben teweeggebracht.

Ik veronderstel dat in de hectiek van het gehele incident door de aanwezige partijen enkele 'bewoordingen' zijn gehanteerd, die, zoals de heer H. (afdeling verkeersondersteuning) aangaf, van politiezijde als onprofessioneel kunnen worden beschouwd. Voor zover dit aan de orde was, bied ik daarvoor mijn excuses aan. Gesteld kan worden dat door de heer J. zonder meer 'onbehoorlijke bewoordingen' zijn geuit jegens een of meerdere politiemedewerkers.

Het incident is, ter lering voor betrokkenen en de organisatie, door de chef van het betrokken basisteam van vermeld politiedistrict reeds met de betrokken medewerkers en de rest van het team besproken.

Ik zie geen aanleiding tot het nemen van enigerlei maatregel in welke zin dan ook.

Door de raadsman van de heer J., de heer mr. O. van Rijswijk, zijn enkele verklaringen bij de stukken gevoegd van enkele 'getuigen' van het incident.

Opvallend acht ik dat in de vermelde verklaringen verschillende niet objectieve zaken worden gesuggereerd ten nadele van de bij het incident betrokken politiemedewerkers.

Tevens was in een verklaring vermeld dat een getuige jaarlijks ongeveer 200.000 km. reed voor diens werkzaamheden; dit acht ik zeer onwaarschijnlijk, zo niet praktisch onmogelijk.

Gelet op het vorenstaande beschouw ik dergelijke verklaringen als minder waardevol en betrouwbaar met betrekking tot de objectiviteit van de zaak.

Op pagina 2 van uw brief verzoekt u mij de daarop vermelde negen vragen te beantwoorden. Mijn reacties daarop zijn als volgt:

Ad vraag 1 :

Van de aanrijding is geen proces-verbaal opgemaakt.

Ad vraag 2:

Gelet op het feit dat het hier een eenvoudige aanrijding betrof (aanrijding zonder letsel met uitsluitend vrij lichte blikschade) met duidelijkheid omtrent de schuldvraag (bestuurder politievoertuig) zijn er geen getuigen gehoord met betrekking tot een eventueel op te maken proces-verbaal.

Ad vraag 3:

Zie het bijgevoegde formulier (...).

Ad vraag 4:

Op verzoek van de heer H. van de afdeling verkeersondersteuning van de Regiopolitie Kennemerland, heeft klager, de heer J., in het bureau van politie te Hoofddorp een ademanalysetest ondergaan, althans is getracht deze analyse te verrichten.

De uitslag daarvan was negatief, in die zin dat er geen geldige uitslag bekend is geworden vanwege het feit dat het apparaat niet correct functioneerde.

Gelet op de omstandigheden en het feit dat betrokkene J. slachtoffer was van het verkeersongeval, is er door de heer H. voor gekozen om niet uit te wijken naar een ander apparaat in een ander bureau van politie.

Kennelijk vertoonde de heer J., als zijnde bestuurder van een voertuig, geen uiterlijke kenmerken die erop wezen dat in deze sprake zou zijn van een duidelijke overtreding van artikel 8 van de Wegenverkeerswet.

Ad vraag 5:

Er zijn, naast het maken van foto's, gegevens opgenomen die nodig zijn voor het samenstellen van een zogenaamde ongevallenregistratieset.

Ad vraag 6:

In het regiokorps Kennemerland bestaat een dienstvoorschrift, (...) te weten 'Richtlijn verkeersongevallen met dienstvoertuigen', geldig tot 14 augustus 2004. (...)

In deze is gehandeld overeenkomstig het gestelde in dat dienstvoorschrift.

Ad vraag 7:

In het regiokorps Kennemerland bestaat geen officiële regeling betrekking hebbend op toezicht op de geoefendheid van bestuurders van dienstvoertuigen.

Indien een teamchef van een korpsmedewerker het in incidentele gevallen nodig acht dat een teamlid extra rijonderricht nodig heeft, kan er voor hem een zogenaamde VRO (voortgezette rijopleiding) geregeld worden.

Ad vragen 8 en 9:

Hiervoor verwijst ik u naar de (...) klachtafdoeningsbrieven van de korpschef van de Regiopolitie Kennemerland, respectievelijk d.d. 23 mei 2001 en 7 juli 2003."

3. Bij zijn reactie voegde de korpsbeheerder onder meer een mutatie in het dag- en nachtrapport, die politieambtenaren P. en O. op 18 februari 2001 van hun optreden op de plaats van de aanrijding hebben gemaakt. Hierin staat onder meer vermeld:

"Tijdens het zoeken naar de verdachte van de gewapende overval op de taxichauffeur, kregen alle collega's door dat de dader mogelijk in een grijze Ford Sierra gestapt was. Ook wij, rapp's zijn in de richting van L. Z. gereden. Dit omdat de grijze Ford in die richting reed. Gekomen bij de kruising met W., zagen wij een man die naar ons gebaarde dat hij ons wat wilde vertellen. Toen wij in de richting van de man reden en bij hem stopte, draaide ik, P., mijn portier open. Op dat moment trok de man mijn portier open en pakte mij bij mijn schouder en arm. Hij trok aan mij om me de auto uit te krijgen en riep daarbij: 'Kom die

auto uit klootzak.' Wij waren niet op de hoogte wat er kort daarvoor had plaatsgevonden. De man intimideerde mij door heel dichtbij te staan en hard te schreeuwen.

Toen rapp O. vroeg of de man wat rustiger wilde doen tegen ons, liep de man om onze auto heen en ging voor O. staan. Hij wees hierbij met zijn vinger naar O. en vroeg om zijn naam. Hij maakte duidelijk dat hij met ons naar het bureau wilde. Op alles wat wij vroegen aan hem gaf hij geen antwoord. Hij was alleen maar aan het schelden en het schreeuwen. Op een gegeven moment stond hij voor O. en hield zijn gezicht op twee centimeter voor het gezicht van O. Hij vroeg aan O. wat er zou gebeuren, als hij hem een klap voor zijn hoofd zou geven. Hij zei dit op zeer dreigende toon. Toen O. zei dat hij dan een probleem zou hebben, zei de man dan hij nu met ons zou gaan vechten. Tijdens dit gesprek stonden er een aantal mensen om ons heen die de man kennelijk allemaal steunden. De situatie was zeer dreigend. Na het 'praten' met O. kwam de man weer op mij, P. af. Hij stond weer tegen me te schreeuwen en te schelden. Hij wilde niets horen, hij wilde alleen maar schreeuwen. Hierbij stak hij op een gegeven moment zijn vinger uit en wees naar mij om zijn woorden kracht bij te zetten. Hij hield hierbij zijn vinger op zeer korte afstand van mijn gezicht. Ik heb zijn arm weggeduwd omdat het te dreigend was. Hij reageerde hierop agressief.

Rapp's hebben tijdens dit gebeuren assistentie geroepen via de portofoon. Na enige tijd kwamen N. en B. tp waaruit duidelijk werd dat ze een aanrijding hadden gehad met de meneer.

Toen de collega's tp waren hebben rapp's aan de omstanders duidelijk gemaakt waar we me bezig waren. Dat er net een overval geweest was en dat wij achter de mogelijke dader aan zaten was voor hen geen reden om er enigszins begrip voor te hebben dat er hard gereden werd door de straten."

4. De korpsbeheerder voegde bij zijn reactie een verslag van de hoorzitting van de politiekachtencommissie van 3 april 2003. In dit verslag staat onder meer weergegeven:

"Op de avond van de aanrijding kwam de heer IJ. als Hulpofficier van Justitie in de nachtdienst op het politiebureau. Hij is geroepen omdat klager aangifte wilde doen. Hij heeft die avond een uur met klager gesproken. Omdat hij op dat moment geen gelegenheid had om een uitgebreide klacht op te nemen heeft hij met klager afgesproken dat hij alles zou uitzoeken, inclusief de gang van zaken bij een aantal andere door klager genoemde voorvallen waarbij klager contact had gehad met de politie. Daarbij heeft hij klager gewezen op de mogelijkheid om de klacht formeel af te doen en de mogelijkheid om te kijken of de politie er samen met klager uit kon komen. Klager heeft toen heel bewust gekozen voor laatstgenoemde optie. Daarom heeft de heer IJ. klager niet aangeboden om de volgende dag aangifte te doen, zijn er geen schriftelijke verklaringen opgemaakt van de betrokken agenten en is de klacht niet expliciet per onderdeel bekeken. Naar aanleiding van klagers klacht aan het Arrondissementsparket heeft de heer IJ. nog contact

opgenomen met klager en gevraagd of de klacht alsnog formeel moest worden behandeld. Klager antwoordde daarop dat de schriftelijke klacht niets afdeed aan de afspraak die hij met de heer IJ. had gemaakt. Begin maart 2001 heeft de heer IJ. een hele middag met klager gesproken over diens klachten. Daarna heeft hij geen contact meer gehad met klager. De klacht is verder, via de heer M., afgedaan door de korpschef;

De afdeling Verkeersondersteuning heeft onafhankelijk onderzoek gedaan naar de aanrijding. In het kader van dit onderzoek heeft de officier van justitie bepaald dat er geen proces verbaal hoefde te worden opgemaakt;"

5. De korpsbeheerder voegde bij zijn reactie een registratie van de afhandeling van de melding van de aanrijding waarin onder meer staat vermeld dat het aanrijdingregistratieformulier op 22 februari 2001 is verzonden aan de officier van justitie te Haarlem, mevrouw mr. S., en dat zij op 9 april 2001 heeft beslist dat er geen proces-verbaal van de aanrijding diende te worden opgemaakt.

6. Voorts voegde de korpsbeheerder bij zijn reactie een rapport dat politieambtenaar L. op 21 mei 2003 heeft opgemaakt naar aanleiding van een verzoek van de politiekachtencommissie om (alsnog) een formeel klachtenonderzoek in te stellen. In dit rapport staat onder meer vermeld:

"Getuigenverhoor door Mr. O. van Rijswijk

Mr. O. van Rijswijk heeft op 20 december 2002 een getuigenverklaring opgenomen van Not. (...)

Mr. O. van Rijswijk heeft op 17 januari 2003 getuigenverklaringen opgenomen van M. Bo. en Bo.-P. (...)

Gesprek met hoofdinspecteur Ho.

Op 29 april 2003 omstreeks 20.30 uur heb ik gesproken met Ho., hoofdinspecteur/teamchef van politie Kennemerland, (...). Ho. kon zich het incident nog herinneren. Ho. heeft met zijn collega's B. en N. een onderhoudend gesprek gehad, waarbij beiden een reprimande hebben gehad voor hun optreden ter plaatse bij de aanrijding. Ho. was van mening dat beiden bij de aanrijding hadden moeten blijven staan, in afwachting van personeel, welke belast is met de afhandeling van een aanrijding, waarbij een dienstvoertuig betrokken was. Ho. kan zich echter niet meer herinneren of het gesprek is opgenomen in het persoonsdossier van beide agenten. Dit is niet meer te achterhalen, daar de periode van één jaar inmiddels verstreken is. Na één jaar worden dergelijke aantekeningen uit het persoonsdossier verwijderd, mits er tussentijds niet een dergelijk voorval heeft plaatsgevonden. Van het laatste is geen sprake geweest.

Gesprek met agent O.

Op 1 mei 2003 omstreeks 13.30 uur heb ik gesproken met O., agent van politie Kennemerland. O. kon zich het voorval nog herinneren. Hij heeft gebruik gemaakt van de door hem destijds opgestelde mutatie bij het gesprek. O. reed samen met zijn collega P. Volgens O. hadden ze de noodhulpdienst. Er had volgens hem een gewapende overval plaatsgevonden op een taxichauffeur. O. en P. reden over de L. in Hoofddorp om uit te kijken naar de dader(s) van de overval. Ter hoogte van de Z. zag O. een man staan zwaaien naast een auto. P. reed op dat moment. O. en P. stopten hun dienstvoertuig omdat ze dachten dat de man iets kon vertellen over de overvallers. O. vertelde dat de man kennelijk over zijn toeren was. De man schreeuwde naar O. en P. met de woorden: 'kom uit die auto klootzak' of woorden van gelijke strekking. O. en P. stapten uit de auto. O. vertelde dat hij de man wilde kalmeren. De man kwam dan ook naar O. toe en bleef op een afstand van ongeveer 10 centimeter van het gelaat van O. staan. De man vroeg O. naar zijn naam en schreeuwde dat hij naar het bureau wilde. O. begreep op dit moment nog niet waar de man het over had en wat er was gebeurd. Volgens O. vroeg de man hem wat er zou gebeuren als de man O. een klap voor zijn hoofd zou geven. O. vertelde verbaasd te zijn en vertelde de man dat deze dan een probleem zou krijgen. De man zei vervolgens tegen O. dat hij ging vechten. Vervolgens draaide de man zich om en liep naar zijn collega P. Tegen hem schreeuwde de man dat hij naar het bureau wilde. O. vertelde nog steeds niet te begrijpen wat er op dit moment aan de hand was. Volgens O. wees de man met zijn vinger op zeer korte afstand naar de ogen van P. P. weerde de hand van de man af. De man bleef zich agressief gedragen. Hierop heeft O. met enige spoed om assistentie gevraagd. Volgens O. kwamen zijn collega's N. en B. ter plaatse. Vanaf dit moment begreep O. dat de aanleiding een aanrijding was tussen de auto van de man en het dienstvoertuig van N. en B. O. heeft nog kort geprobeerde de man rustig te krijgen. Kort hierna zijn O. en P. vertrokken. O. was er in ieder geval niet meer toen verkeersondersteuning ter plaatse was. O. kon zich verder niet herinneren welke politieagenten er nog meer ter plaatse waren of kwamen. Nadat O. geconfronteerd werd met de uitspraken, die volgens klager tegen hem geuit waren vertelde O. dat hij deze in het geheel niet gehoord had. Hij heeft deze dan ook zelf niet geuit.

Gesprek met brigadier Be.

Volgens de hulpofficier van justitie, IJ. was de brigadier van politie Kennemerland Be. ter plaatse geweest in de functie van Chef van Dienst. Op 1 mei 2003 omstreeks 14.30 uur heb ik gesproken met Be. voornoemd.

Be. kon zich het incident in zijn geheel niet meer herinneren.

Gesprek met hoofdagent P.

Op 1 mei 2003 omstreeks 15.30 uur heb ik gesproken met P., hoofdagent van politie Kennemerland. P. kon zich het incident nog herinneren. Hij heeft gebruik gemaakt van de door hem destijds opgestelde mutatie bij het gesprek. P. vertelde samen met zijn collega



O. te hebben gereden. Naar aanleiding van een gewapende overval waren ze met meerdere eenheden aan het zoeken naar drie verdachten. Er waren meerdere meldingen dat de verdachten her en der in de omgeving van het L. gezien waren. Derhalve reden er meerdere politievoertuigen door de wijk met zwaailicht en sirene met verhoogde snelheid. Op een gegeven moment zag P. een man staan te gebaren dat ze moesten stoppen. P. stopte het dienstvoertuig en draaide zijn portierraam open. Op dit moment opende de man die stond te gebaren het portier, waarna hij P. bij zijn arm en schouder pakte teneinde hem de auto uit te trekken. De man zei letterlijk: 'Kom die auto uit klootzak.' P. was op dat moment verbaasd. Hij wist niet wat er gebeurd was. P. vertelde dat de man vlak voor zijn gezicht stond te schreeuwen. P. hoorde zijn collega O. tegen de man zeggen dat deze rustig aan moest doen. Hierop liep de man naar O. toe, ondertussen roepend dat hij naar het bureau wilde. Vervolgens ging de man zeer dicht op O. staan. P. hoorde de man vragen wat er zou gebeuren als hij O. een klap zou geven. P. hoorde O. zeggen dat de man dan een probleem zou krijgen. De man schreeuwde dat hij met P. en O. zou gaan vechten. P. vertelde dat dit voor hem het moment was om assistentie aan te vragen, hetgeen hij dan ook gedaan heeft. De man bleef schreeuwen en was niet voor rede vatbaar. Hierop kwam de man weer naar P. toe en bleef vlak voor hem stilstaan, wijzende met zijn vinger, bijna in het oog van P. Hierop voelde P. zich bedreigd, waarop hij ongeveer 10 omstanders te kijken. Hij zag ook nog een vrouw in een auto zitten. P. heeft aan de man en de omstanders uitgelegd wat er aan de hand was in verband met de gepleegde overval. Niemand had daar echter begrip voor. Vervolgens kwamen de collega's B. en N. ter plaatse. Op dit moment werd het P. duidelijk dat er een aanrijding plaats had gevonden tussen de auto van de man en het dienstvoertuig van B. en N. Kort hierna zijn P. en O. verder gegaan om uit te kijken naar de overvallers. P. weet derhalve niet wie er verder nog bij geweest zijn. Nadat P. geconfronteerd werd met de uitspraken, die volgens klager tegen hem geuit waren vertelde P. dat hij deze in het geheel niet gehoord had. Hij heeft deze dan ook zelf niet geuit, hetgeen ook voor zijn collega O. geldt.

Gesprek met agent B.

Op 5 mei 2003 omstreeks 13.40 uur heb ik gesproken met B., agent van politie Kennemerland. B. kon zich het incident herinneren. Hij reed samen met zijn collega N. in uniform gekleed in een opvallend dienstvoertuig. N. bestuurde de auto. Ze reden in de wijk Ov. in verband met een melding van een gewapende overval op een taxichauffeur. B. vertelde dat ze uitkeken naar de overvaller(s). Even later werd gemeld dat de overvaller(s) zouden rijden in een Ford Siërra. Op dat moment reden B. en N. over de L. te Hoofddorp, parallel aan de busbaan in de richting van het W. Bij het W. sloegen ze rechtsaf. Op dat moment zagen ze een Ford Siërra hen tegemoet komen rijden. B. vertelde dat ze wilden keren bij de kruising met het Z. Volgens B. remde N. de snelheid eruit, waarna hij wilde indraaien om te gaan keren. Plotseling zagen ze van links een auto aan komen rijden. Met minieme snelheid tikte het dienstvoertuig van B. en N. tegen de auto van links aan. Het ging niet hard volgens B. B. vertelde dat hij op dat moment uit de auto was gestapt,

waarna hij de man uit de auto aansprak. B. zag in de auto nog een vrouw zitten. Zij bleef in de auto. B. heeft de man vervolgens gevraagd of alles goed was en of er geen letsel was. De man vertelde B. dat er geen letsel was. B. vertelde de man vervolgens dat ze achter iemand aan zaten en dat zij of andere collega's naar de man toe zouden komen, of woorden van gelijke strekking. B. vertelde de man dat hij ter plaatse moest blijven staan, in afwachting van de politie. Volgens B. had N. het dienstvoertuig inmiddels gedraaid, waarna B. weer instapte. Beiden zijn vervolgens het L. weer terug afgereden op zoek naar de Ford Siërra richting het M. De Ford werd niet meer aangetroffen. Kort daarna hoorde B. dat zijn collega's O. en P. bij de man van de aanrijding stonden en dat de man boos was. B. en N. zijn vervolgens teruggegaan naar de plaats van de aanrijding. Ter plaatse zag B. dat de man zeer boos was. B. heeft vervolgens de man middels een gesprek weer rustig gekregen. De man had in eerste instantie niet door dat hij B. kort daarvoor gesproken had ten tijde van de aanrijding. Volgens B. kon de man dit niet vatten, daar hij dacht dat het O. en P. waren die de aanrijding veroorzaakt hadden. Vervolgens is verkeersondersteuning ter plaatse gekomen voor de afhandeling van de aanrijding. B. kan zich verder niet herinneren of er nog een brigadier ter plaatse is geweest. Volgens B. was de schade aan zowel het dienstvoertuig als aan de auto van de tegenpartij niet schokkend. Volgens B. heeft hij later een onderhoudend gesprek gehad met zijn teamchef, Ho. Hem is duidelijk geworden dat hij niet weg had mogen gaan van de plaats van het ongeval. Volgens B. is dit gesprek niet vastgelegd in zijn persoonsdossier, althans niet dat hij weet. Nadat B. geconfronteerd werd met de uitspraken, die volgens klager tegen hem geuit waren vertelde B. dat hij deze in het geheel niet gehoord had. Hij heeft deze dan ook zelf niet geuit.

#### Gesprek met agent N.

Op 13 mei 2003 omstreeks 16.00 uur heb ik gesproken met N., thans werkzaam als agent van regiopolitie Amsterdam-Amstelland, destijds werkzaam als agent van regiopolitie Kennemerland. N. kon zich het incident herinneren. Hij reed samen met zijn collega B. in een opvallend dienstvoertuig. N. trad op als bestuurder. Hij verklaarde dat zij voornemens waren om naar Zaandam te rijden teneinde een verdachte op te halen. Op het moment dat ze net het politiebureau in Hoofddorp hadden verlaten hoorden ze een melding van een gewapende overval op een taxichauffeur in de wijk Ov. in Hoofddorp. Ze zijn vervolgens direct naar genoemde wijk gereden. Op een gegeven moment reden ze over de L. en hoorden ze dat de gevluchte dader van de overval weggereden was in een grijskleurige Ford Siërra. N. zag een soortgelijke auto hem tegemoet rijden over de L., komende uit de richting van de plaats delict. N. was voornemens om zijn dienstvoertuig te keren teneinde achter de Ford aan te rijden. N. verklaarde eerst nog over een verkeersdrempel te zijn gereden voordat hij kon gaan keren. Volgens N. reed hij onder de 50 kilometer per uur over de verkeersdrempel heen.

Gekomen bij de eerstvolgende kruising wilde N. zijn voertuig keren. Op het moment dat hij instuurde zag hij voor hem van links een groen kleurige auto aan komen rijden. N. dacht dat de bestuurder van deze auto stopte. N. reed door. Op het moment dat N. door had dat

de bestuurder van de groenkleurige auto ook door wilde rijden, trapte N. op de rem. Hij reed echter met zijn dienstvoertuig tegen het midden van de zijkant van de tegenpartij aan. Volgens N. ging dit niet hard, daar hij nog aan het keren was op dat moment. N. dacht gereden te hebben met het zwaailicht aan, echter weet niet meer of de sirene ook aan stond. Na de aanrijding zei N. tegen zijn collega B. dat hij uit moest stappen om te vragen of alles in orde was met de inzittenden van de groene auto. N. vertelde B. tevens dat als alles in orde zou zijn, ze eerst achter de Ford aan zouden rijden en later terug zouden komen. Volgens N. stapte B. uit. Hij hoorde hem de inzittenden van de groene auto aanspreken. Hij hoorde B. vragen of alles goed was. Vervolgens hoorde hij B. zeggen dat de mensen daar moesten blijven staan. B. vertelde dat ze bezig waren met een opdracht en dat ze later terug zouden komen. Hierop is B. weer ingestapt in het dienstvoertuig. N. verklaarde vervolgens verder gereden te zijn in de richting waarin de Ford was verdwenen. Volgens N. werd de Ford niet meer aangetroffen. Gezien het ontbreken van de noodzaak besloot N. vervolgens terug te keren naar de plaats van de aanrijding. Volgens N. heeft B. op dit moment gemeld aan de meldkamer dat ze een aanrijding hadden gehad. Ter plaatse gekomen stapte B. uit de auto om de mensen aan te spreken. N. verklaarde dat hij vanuit de dienstauto de brigadier Pr., zijnde zijn groepsbegeleider, heeft gebeld om hem op de hoogte te stellen van de aanrijding. Tevens heeft hij verzocht om de komst van de afdeling regionale verkeersondersteuning van de regiopolitie Kennemerland. Nadat N. uit was gestapt hoorde hij dat de bestuurder van de groene auto erg boos was. Hij zag zijn collega's B., P. en O. bij de man staan. Vervolgens zag hij dat de man een dreigende houding aannam ten opzichte van de politiemensen. Hierop besloot N. zich niet in het gesprek te mengen. Toen N. begreep dat de man dacht dat hij was aangereden door zijn collega's P. en O. besloot N. de man te vertellen dat hij degene was met wie de man een aanrijding had gehad. De man bleef schreeuwen tegen de politiemensen. Kort hierna kwamen de brigadiers Be. en Pr. ter plaatse om de aanrijding samen met de afdeling verkeersondersteuning af te handelen. N. hoorde dat de man bleef schreeuwen. Op advies van de brigadier Pr. hebben N. en B. een ander dienstvoertuig gepakt om naar het politiebureau te gaan. Daar hebben beiden een mutatie gemaakt in het bedrijfsprocessensysteem van de regiopolitie Kennemerland. Later op de avond zijn de collega's van de afdeling verkeersondersteuning aan het bureau gekomen om N. en B. te horen. N. weet niet zeker meer of hij aan het bureau wel of niet geblazen heeft op een alcoholtester. Nadat N. geconfronteerd werd met de uitspraken, die volgens klager tegen hem geuit waren vertelde N. dat hij deze in het geheel niet gehoord had. Hij heeft deze dan ook zelf niet geuit. Hiernaar gevraagd vertelde N. dat hij met ingang van juni 2001 weg gegaan is bij de politie Kennemerland en begonnen is bij de politie Amsterdam-Amstelland.

Gesprek met brigadier Ho.

Verhoor brigadier Ho. (...) afdeling Verkeersondersteuning (...)

Gehoord op 2 mei 2003 door IJ. (...)

Nadat zij door mij was geïnformeerd in welk kader zij door mij werd gehoord verklaarde zij als volgt:

'Ik herinner me het voorval van ruim twee jaar geleden nog wel. Ik werd samen met mijn collega H. ter assistentie geroepen bij een verkeersongeval waarbij een opvallende politieauto was betrokken. Dat was in Hoofddorp in de wijk Ov. Het is voorschrift in ons korps dat ongevallen met politievoertuigen door onze afdeling worden behandeld. Wij worden geacht daarin een objectieve opstelling te hebben. Bij onze komst ter plaatse vond ik het een redelijk hectische toestand. Er waren de nodige collega's, zeker zes man en drie opvallende auto's. Ook waren er de nodige kijkers. Ik zag dat een vrij grote man, naar later bleek de heer J., dicht tegenover een brigadier stond. Volgens mij was dat de brigadier Be. Hij stond opvallend dicht op deze collega. Hij stond op minder dan een halve meter afstand. Ik zag en hoorde dat hij behoorlijk heftig was in zijn reacties, met name verbaal. Ik zag en hoorde dat eerdergenoemde brigadier hem probeerde te kalmeren. Volgens mij richtte de man zijn boosheid op een collega die verderop bij een dienstvoertuig stond. Het kwam op mij zo over dat de man de collega stond uit te dagen. Dat uitdagende gedrag gold ook naar de brigadier. Deze bleef echter uiterst kalm en beheerst. Ik ben gaan vragen wat er nu feitelijk was gebeurd. Het bleek dat het dienstvoertuig in een achtervolging was geweest. De dienstauto was daarbij in aanrijding gekomen met de auto van J. die van rechts kwam. De collega's zouden geroepen hebben dat zij in een achtervolging zaten en terug zouden komen. Zij zijn vervolgens doorgereden. J. zou een en ander niet gehoord hebben. Ook kreeg ik een heel verhaal van J. te horen wat er in het verleden ten opzichte van hem allemaal door de politie fout was gegaan. Hij was volgens mij een keer ten onrechte van zijn bed gelicht en er was nog veel meer fout gegaan. Nu lieten ze zelfs hem weer met schade achter. De boosheid van J. richtte zich echt op de jongere collega. Om verdere escalatie te voorkomen werd deze collega vast naar het bureau gestuurd. Hij ging weg. Ook andere collega's gingen vervolgens weg. Mijn collega ging met J. in ons dienstvoertuig (bus). Ik heb nog gevraagd waar bij J. de grote boosheid nu vandaan kwam. Toen bleek dat zijn vrouw en volgens mij nog een jongen en een meisje in zijn auto zaten waar niemand zich om had bekommerd. Ik ben toen naar deze personen toe gegaan en heb me om hen bekommerd. Zij toonden een normale reactie van mensen die bij een aanrijding betrokken waren geweest volgens mij. Het was zeker geen overdreven reactie. De vrouw sprak goed Nederlands. Zij was geschrokken maar verder kalm en ik kon goed met haar praten. Voor zover ik mij herinner had de jongen zijn hoofd gestoten. Ik voelde namelijk een bult. Ik heb de ambulance ter plaatse laten komen. Toen deze ter plaatse was zijn alle inzittenden onderzocht. Vervoer voor verder medische behandeling bleek niet noodzakelijk.

Ik heb vervolgens de schade aan voertuigen vastgesteld en de situatie ter plaatse vastgelegd ( foto's / schets) Wat er verder met de heer J. is gebeurd weet ik niet. Ik zag hem later weer op het bureau in Hoofddorp. Hoe hij daar is gekomen weet ik niet.

Ik weet niets van eventueel alcoholgebruik of een vermoeden daarvan af. Ik heb daarover van collega's terplekke niets gehoord. Ik heb ook niet gehoord dat collega's al dan niet in bedekte termen bedreigingen hebben geuit tegen J. Integendeel. Ik zag dat de collega's op afstand bleven en ik noemde al de brigadier die uiterst kalm bleef. Ik vond juist dat de collega's zich niet lieten provoceren terwijl J. daar volgens mij wel mee bezig was. Ook de jongere collega die ik eerder noemde reageerde niet op J. zijn uitlatingen. Ook ik heb me op geen enkele wijze mogelijk foutief uitgelaten waardoor J. zich onheus bejegend zou kunnen voelen.

Volgens mij is J. door collega H. gehoord over de aanrijding en ook de bestuurder (collega) van de politieauto. De afhandeling van de aanrijding is verder op de gebruikelijke wijze gedaan. Ik bedoel dat de stukken ter beoordeling aan de officier van justitie werden voorgelegd en dat deze een beslissing heeft genomen over de afhandeling ervan.'

Gesprek met inspecteur H.

Verhoor H., (...). Gehoord door IJ. op 13 mei 2003. (...)

Nadat hij door mij was geïnformeerd in welk kader hij door mij werd gehoord verklaarde hij als volgt:

'Ik was in die tijd werkzaam bij de afdeling Verkeersondersteuning (...). In het korps was en is het regel dat een ongeval waarbij een dienstvoertuig van de regio is betrokken en waarbij schade aan derden is, de afdeling Verkeersondersteuning het ongeval behandelt. Dit omdat er dan met objectieve, deskundige ogen naar het ongeval wordt gekeken. De bewuste avond had ik piket samen met collega Ho. Wij werden in dienst geroepen voor een ongeval in Hoofddorp in de wijk O. Toen wij met ons voertuig ter plaatse kwamen troffen wij een situatie aan waarbij sprake was van een zoals ik het noem 'opgefokte sfeer'. Ik zag een grote man (naar later bleek de heer J.) die schreeuwde tegen politiemensen. De politiemensen schreeuwden terug. Ik noem het een soort bekvechten. Ik zag een collega brigadier, een kalende man, die ik niet meer bij naam ken. Deze probeerde J. te kalmeren. Voor zover ik me kan herinneren waren er vijf à zes politiemensen ter plaatse.

Ik heb me laten informeren m.b.t. de toedracht van de aanrijding. Ik hoorde dat er sprake was geweest van een achtervolging waarbij het politievoertuig wilde keren en daarbij in botsing was gekomen met het voertuig van J. die op dat moment uit een zijstraat kwam. Zonder te informeren hoe het met J. en de overige inzittenden van het voertuig was, gingen de collega's verder met de achtervolging. Een collega was wel even uitgestapt maar even snel ook weer vertrokken. J. was daarover ontzet en geschrokken. Ik kan me voorstellen dat hij daar behoorlijk boos om was. Mijn collega Ho. is zich gaan bekommeren om de inzittenden van het voertuig van J. Zij heeft de ambulance nog laten komen. Gelukkig hoefde niemand vervoerd te worden. Ik ben vervolgens met J. in onze auto gaan zitten om zijn verklaring te horen m.b.t. de aanrijding.

Ik moet nog zeggen dat de boosheid van J. zich met name richtte op één collega. Deze collega bleef op afstand. Ik hoorde dat J. schreeuwde naar die collega. De collega schreeuwde ook terug. Ik vond dat niet professioneel. Ik heb dan ook deze collega via de aanwezige brigadier weg laten sturen naar het bureau. Dit ook om escalatie te voorkomen. De collega ging weg en daarmee werd het ook rustiger. Nogmaals ik omschrijf het gedrag van J. als 'verbaal zeer agressief'. Hij was de politiemensen hoorbaar aan het uitdagen. Deze stonden gelukkig op enige afstand. Volgens mij stuurde hij aan op een escalatie. Er was volgens mij niet veel meer nodig om de vlam in de pan te laten slaan.

Zoals ik al eerder verklaarde ging ik de bus in om het verhaal van J. aan te horen voor een verklaring. In de auto rook ik drank bij hem. Ik heb toen tegen hem gezegd dat hij naar het bureau moest om te blazen. Ik vond dat best vervelend voor hem want hij was immers geen verdachte van de aanrijding. Ik herinner me ook nog dat hij vertelde over eerder incidenten met de politie. Zo zou hij eens onterecht van zijn bed zijn gelicht. Hij had nu weer zoiets van 'ze moeten mij hebben'.

Ik weet niet meer hoe J. naar het bureau is gegaan. Aan het bureau is door een aangewezen bedienaar van de politie geprobeerd een blaastest afnemen maar door een defect aan het ademtestapparaat lukte dat niet. Na 2 of 3 vergeefse pogingen gaf ik de collega opdracht om daarmee te stoppen. Normaal zou ik uitwijken naar een andere locatie waar wel de mogelijkheid zou bestaan om een geldige blaastest af te kunnen nemen. Maar gelet op positie van de man, in mijn ogen slachtoffer van een ongeval, is door mij verder geen actie ondernomen.

(...)

Ik herinner me dat de auto van J. forse schade had. Het voertuig was op een rotplaats geraakt. Het politievoertuig was niet beschadigd.

Ik heb van het verkeersongeval een zgn. registratieset opgemaakt. Vervolgens heb ik zoals gebruikelijk de stukken aan de officier van justitie voorgelegd. Deze moet namelijk beslissen of er wel of geen proces-verbaal ter zake een gepleegde verkeersovertreding moet worden opgemaakt. In dit geval besliste de officier van justitie dat er geen proces-verbaal moest worden opgemaakt. Dat wil dus ook zeggen dat er geen vervolging tegen de bestuurder van de politieauto wordt ingesteld.

Naar mijn mening was er sprake van onverantwoord rijgedrag van de politieman op die plaats. Er was geen sprake van 'verlaten plaats ongeval' aangezien de politieman terugkeerde na het ongeval.

Hetgeen ik hierboven verklaarde is de voorgeschreven procedure bij ongevallen met een politieauto.

Op de vraag of ik de situatie voor J. 'bedreigend' vond moet ik met neen antwoorden.

Ook de vraag of de politiemensen zich bedreigend uitlieten tegenover J. moet ik met neen beantwoorden.

De reden dat J. aan een blaastest moest meedoen is gelegen in het feit dat ik drank bij hem rook terwijl hij bij mij in de bus zat.'

Gesprek met brigadier Pr.

Op 21 mei 2003 omstreeks 16.30 uur heb ik gesproken met Pr., brigadier van politie Kennemerland. Pr. kon zich het incident herinneren. Pr. was tijdens het incident werkzaam binnen het politiebureau te Hoofddorp. Pr. was groepsbegeleider van de agenten B. en N. Pr. heeft aan het bureau gesproken met beide agenten, echter heeft de afhandeling overgelaten aan de hulpofficier van justitie, IJ. Pr. is niet ter plaatse geweest en kan derhalve geen relevante informatie verstrekken. Pr. kent de heer J. wel van een ander incident. Pr. omschrijft J. als zijnde een man die tracht een ingang te zoeken om tot een conflict te komen. Pr. heeft ruim voor het incident de heer J. uit de hal van het politiebureau verwijderd in verband met recalcitrant gedrag.

Getuige K.

Rapporteur heeft een onderzoek ingesteld naar het woonadres van de getuige K. Blijkens de afdeling bevolking van de gemeente Koog aan de Zaan is de familie K. in 2001 verhuisd (...). Rapporteur heeft vele malen op verschillende tijdstippen getracht telefonisch contact te krijgen met de getuige. In geen van de gevallen kon daadwerkelijk contact gemaakt worden. Om verdere vertraging van het klachtenonderzoek te voorkomen heeft rapporteur, met negatief resultaat op 21 mei 2003 een laatste poging ondernomen. Derhalve wordt dit rapport afgesloten zonder een getuigenverhoor van de getuige K."

D. Reactie betrokken ambtenaar M.

Op 9 december 2003 reageerde politieambtenaar M. op verzoekers klacht. Hij liet daarbij onder meer weten:

"Onder punt 15 van het proforma-bezwaarschrift, d.d. 31 mei 2001, tegen de afdoeningsbeslissing klacht politieoptreden, van de heer J. (...) geeft hij het volgende aan:

'Enige tijd later belde de heer M. naar mijn huisadres en op de vraag van mijn vrouw welk bedrijf er belde antwoordde hij: 'Een klotebedrijf, met het politiebureau!'

Hierop is mijn vrouw volledig in elkaar geklapt en heeft zelfs haar baan opgezegd om terug te keren naar de Filippijnen. Ze wil hier absoluut niet blijven!

! Opmerking:

Gaat men bij dit korps op een dergelijke manier met slachtofferbelangen om? Getuigt dit niet van een enorme arrogantie en van een minachting naar slachtoffers van een ongeval en/of misdrijf? Of is dit soms weer een poging tot intimidatie?'

Ik wil hier graag als volgt op reageren.

Indien het hierboven gestelde waar is, zou dit betekenen dat ondergetekende ongekende capaciteiten bezit en zou hij waarschijnlijk op andere plaatsen in deze maatschappij van groot nut kunnen zijn.

Echter, zoals reeds vermeld in de u toegezonden reactie van de korpsbeheerder van de politieregio Kennemerland met betrekking tot vermelde zaak, kan ondergetekende zich niet herinneren met de echtgenote van de heer J. gesproken te hebben. Indien dit (telefoon)gesprek wel plaatsgevonden heeft, hetgeen ik niet zonder meer uitsluit, daar ik -als klachtcoördinator van het korps- talloze mensen (telefonisch) spreek, dan kunnen de hierboven vermelde bewoordingen niet van mij zijn. Ik geef u dan ook aan dat het hierboven gestelde niet door mij is gezegd.

Dergelijke uitdrukkingen en bewoordingen worden door mij niet gehanteerd en passen bovendien niet bij mijn functie. Ik ben mij daar terdege van bewust.

Mijn interne telefoonnummer is vaak het laatste nummer dat 'klagers' kunnen draaien, dan wel waarmee zij worden doorverbonden, teneinde te woord gestaan te worden omtrent hun klachten omtrent politieoptreden.

Evenmin kan ik mij voorstellen dat ik, zo ik de echtgenote van de heer J. heb gesproken, jegens haar arrogant geweest ben, dan wel haar heb getracht te intimideren, dan wel met minachting in haar richting (als 'slachtoffer' van een incident) ben omgegaan, zoals door de heer J. in zijn brief is aangegeven.

Naderhand heb ik de heer J., die ik in het geheel niet ken en evenmin zijn echtgenote, eenmaal telefonisch gesproken omtrent hetgeen hij onder punt 15 in zijn brief had vermeld.

Ik heb hem toen aangegeven dat hij 'nogal iets' beweert en insinueert omtrent mij. De heer J. deelde mij toen mee dat hij de vermelde uitspraken niet zelf gehoord had, doch dat zijn echtgenote een en ander aan hem had meegedeeld.

Ik heb hem toen meegedeeld dat hij duidelijk in zijn brief heeft vermeld dat 'ik' (M.) de (...) vermelde bewoordingen heb gehanteerd en niet dat zijn echtgenote dit beweert en naderhand aan hem heeft meegedeeld en dat ik het aldus van hem een regelrechte beschuldiging in mijn richting beschouw.

Tevens dat ik het als een belediging beschouwt, zoals er over mij geschreven is. Deze mening heb ik nog steeds.



De heer J. deelde mijn visie op het bovenstaande niet.

Tot slot wil ik opmerken dat ik de gehele zaak als zeer opgeblazen beschouwen gelet op de 'leugen' en insinuaties, die over mij geschreven zijn, ook min of meer mijn twijfels kan hebben omtrent de waarheid van andere klachtonderdelen, dan wel gedane insinuaties."

E. Verklaring betrokken ambtenaar H.

Op 14 oktober 2003 verklaarde H. telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman voor zover van belang, het volgende:

"Ik weet mij de zaak waarover u mij spreekt nog wel te herinneren. Ik heb namelijk al eerder een verklaring over deze zaak afgelegd en wel op 13 mei 2003. Op die dag werkte ik bij de afdeling verkeersondersteuning en werd vanwege een melding van een aanrijding met een dienstvoertuig ter plaatse gestuurd. Een dienstvoorschrift schrijft voor dat bij schade of letsel aan derden de afdeling verkeersondersteuning de aanrijding dient op te nemen. Dit is om de benodigde objectiviteit in acht te nemen bij de afhandeling.

Toen ik ter plaatse kwam bleek dat het een eenvoudige aanrijding betrof welke valt onder de blijkschaderegeling; een politieauto had kennelijk bij het keren de auto van de andere betrokkene, die later de heer J. bleek te zijn, geraakt. Het betrof hier een zogenoemde bijzondere manoeuvre van de bestuurder van de politieauto.

Er was op dat moment sprake van een opgefokte sfeer. Er werd over en weer geschreeuwd tussen politieambtenaren en de heer J. Ik weet echter niet wat er toen precies is gezegd. Er waren op dat moment vijf à zes politieambtenaren ter plaatse. Ik heb de heer J. bij mij in de politieauto laten zitten om zijn verklaring van de aanrijding op te nemen.

Mijn vrouwelijke collega Ho. is naar de auto van de heer J. gegaan en heeft daar met de vrouw en de kinderen van de heer J. gesproken. Omdat een van de kinderen van de heer J. last had van lichamelijke klachten, hebben wij een ambulance ter plaatse laten komen. Na onderzoek door het ambulancepersoneel bleek het niet nodig te zijn om het kind van de heer J. naar het ziekenhuis te vervoeren. De ambulance is weer weggegaan. Ik weet dus zeker dat de politie zich om de inzittenden van de auto van de heer J. heeft bekommerd.

Bij ons onderzoek bleek dat er geen sporen van de aanrijding op het wegdek aanwezig waren. We hebben de zaak wel ingemeten en hebben een tekening op millimeterpapier gezet. Als het goed is moet die bij de stukken aanwezig zijn. Ook zijn er foto's gemaakt. Ik weet echter niet meer zeker of er nog getuigen zijn gehoord. Als dat het geval is zou dat ook op papier staan.

Ik heb van de aanrijding een registratieset opgemaakt. Deze registratieset is op 22 februari 2001 gestuurd naar de officier van justitie met de vraag of er een proces-verbaal van de

aanrijding moest worden opgemaakt. Op 9 april 2001 ontving ik de beslissing van de officier van justitie om geen proces-verbaal op te maken. Op uw vraag wat er precies naar de officier van justitie is opgestuurd, kan ik u meedelen dat het alleen de registratieset heeft betroffen, voorzien van een voorblad en het verzoek om een besluit te nemen. Dit betreft een standaardprocedure bij aanrijdingen met dienstvoertuigen. Als er sprake zou zijn geweest van andere en afwijkende informatie in de vorm van getuigenverklaringen, zou die ook zijn meegestuurd. Voor zover ik mij kan herinneren is dat in dit geval niet zo geweest. De heer J. is niet als schuldige aan de aanrijding in de registratieset aangemerkt. De bestuurder van de politieauto heb ik wel als schuldig aan de aanrijding aangemerkt.

Op het moment dat ik de heer J. in de politieauto sprak, rook ik dat hij alcoholhoudende drank had genuttigd. Ik heb echter geen ademtest bij hem afgenomen omdat er geen ademtestapparatuur in de ter plaatse aanwezige voertuigen aanwezig was. Omdat de heer J. sowieso naar het politiebureau wilde om een klacht over de hele gang van zaken in te dienen, heb ik besloten hem niet aan te houden wegens verdenking van het rijden onder invloed. Hij is dus vrijwillig meegegaan naar het politiebureau. In het politiebureau is de ademanalyse niet gelukt omdat de apparatuur defect was. Er is door mij besloten de heer J. niet in een ander politiebureau alsnog de ademanalyse te laten ondergaan. Vervolgens heb ik de heer J. in contact gebracht met de inspecteur van dienst IJ. aangezien hij een klacht wilde indienen. Hierna heb ik mij niet meer met de heer J. beziggehouden. Ik heb hem nog wel meegedeeld dat ik de aanrijdingszaak aan de officier van justitie zou voorleggen. Ik kan u dan ook niets meedelen over zijn klachten over de aangifte van verlaten plaats van het ongeval.

Voorts wil ik u meedelen dat ik deze zaak naar eer en geweten heb gehandeld en deze aanrijding objectief heb afgehandeld."

F. Verklaring betrokken ambtenaar N.

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van de N. op 16 oktober 2003 telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende:

"Ik weet mij de zaak waarover u mij spreekt nog wel te herinneren. Die avond reed ik als bestuurder van een opvallend politievoertuig van het merk Volkswagen, type Golf, samen met mijn collega B. in de surveillancedienst. Wij hoorden toen over de mobilfoon de melding dat zojuist een gewapende overval op een taxichauffeur zou zijn gepleegd in het district Noord west. Wij zijn toen op eigen initiatief in de richting van dat district gereden. Het was namelijk de tweede of derde maal in die week dat een taxichauffeur was overvallen.

Onderweg werd gemeld dat de overvaller in een grijze Ford Siërra was weggereden en dat hij over het L. zou rijden. Omdat wij daar vlakbij waren zijn daar naartoe gereden. Het zou

kunnen dat ik toen harder dan de toegestane snelheid in die richting heb gereden. Ik weet echter niet meer hoe hard ik heb gereden vlak voor de plaats van het ongeval. Daar geldt een maximumsnelheid van 50 km/u.

Nabij de kruising van het L. en het Z. zag ik dat ons een grijze Ford Siërra tegemoet kwam rijden. Ik wilde keren om achter die auto aan te gaan rijden en remde af. Vlakbij de kruising is op het L. een vrij hoge verkeersdrempel waar ik toen in de tweede versnelling overheen ben gereden. Het kan goed zijn dat daarbij vonken van onder de auto te zien zijn geweest, want de Golf is aan de voorzijde nogal laag. Ik reed daar in de tweede versnelling omdat in de derde versnelling de auto te veel doorrolt en we dan met een te hoge snelheid over de heuvel zouden gaan. Ik weet niet of ik op dat moment optische- en geluidssignalen voerde. Ik ga er vanuit dat ik ze niet had aanstaan omdat we op dat moment naar een gewapende overvaller op zoek waren. Toen ik de keermanoeuvre inzette, zag ik op de T-kruising van die twee wegen een auto staan. Ik dacht dat die auto linksaf wilde slaan. Ik wilde in een keer de draai maken, remde en gleed door waarbij ik die auto raakte. Dit bleek later de auto van de heer J. te zijn. Ik ben daar gestopt en vroeg aan mijn collega B. om uit te stappen en te vragen hoe het met de inzittenden van die auto was. B. deed dit en liet mij weten dat het in orde was. Hij heeft tegen de bestuurder van die auto gezegd te blijven staan omdat wij bezig waren met een achtervolging en heeft laten weten dat iemand anders van de politie of dat wij bij hem zouden terugkomen. Wij hebben duidelijk aangegeven dat we van de politie te Hoofddorp waren. We hebben ook aan de meldkamer doorgegeven dat we een aanrijding hadden gehad.

Toen we wegreden zag en hoorde ik dat de heer J., die inmiddels was uitgestapt, een klap op onze auto gaf. We zijn daarna nog 800 à 900 meter het L. afgereden, waarbij we de Ford niet meer hebben gezien. Het had verder geen zin meer om een achtervolging in te zetten. Hierop hebben we besloten terug te rijden naar de plaats van de aanrijding. Ik denk dat we binnen 5 minuten terug waren.

Ik zag dat daar toen twee collega's van mij aanwezig waren. De heer J. stond daar druk te gebaren en luidkeels tegen mijn collega's te schreeuwen. Ik heb niet verstaan wat hij toen zei. Ik ben uitgestapt en kreeg toen de indruk dat de heer J. dacht dat die twee andere collega's de aanrijding hadden gemaakt. Na enige tijd kregen we de heer J. rustig. We lieten hem namelijk weten dat wij hadden verzocht om de komst van de verkeersongevallendienst en de chef van dienst om de aanrijding verder af te handelen. Om mij onbekende reden begon de heer J. ineens weer te schreeuwen. Ik weet het niet precies meer maar het kan zijn dat ik toen ook hard tegen hem heb gepraat en gezegd dat hij normaal moest praten.

Toen ik met de heer J. sprak rook ik licht dat hij alcoholhoudende drank had genuttigd. Ik zag ook dat hij bloeddoorlopen ogen had. Of dat met de alcohol te maken had weet ik niet omdat het goed zou kunnen dat dit door zijn opgewonden toestand kwam.

De heer J. kwam op twee centimeter van mijn gezicht staan en zei onder meer dat hij mijn kop eraf zou rukken en een kopje kleiner zou maken. Ik kreeg de sterke indruk dat hij mij uitdaagde. Ik ben daar niet op ingegaan en ben kalm gebleven. Ik weet niet wat mijn collega B. precies heeft gedaan, maar hij heeft ook geprobeerd op de heer J. in te praten en begrip getoond.

Ik heb mij op enig moment door het gedrag en de uitlatingen van de heer J. bedreigd gevoeld en heb nog even overwogen hem daarvoor aan te houden. Ik heb daarvan afgezien om escalatie te voorkomen. Toen hij bleef doorgaan heb ik tegen hem gezegd dat ik niet meer tegen hem zou praten en ben weggelopen. De heer J. bleef mij echter opzoeken.

Mijn collega B. heeft ook nog met een getuige gesproken. Ik ben daar ter plaatse gebleven totdat de verkeersongevallendienst en de chef van dienst aanwezig waren. Tot die tijd bleef de heer J. rondjes lopen en schreeuwen dat de politie fout en schuldig was.

Gedurende die tijd zijn er steeds meer collega's ter plaatse gekomen. Ik heb daar niet om verzocht. Het zou goed kunnen zijn dat er op een gegeven moment ongeveer 8 collega's tegelijkertijd aanwezig zijn geweest. We hebben daar ons niet als een front tegenover de heer J. opgesteld. Wel hebben we daar in een groep bij elkaar over de aanrijding staan praten. Zoals gezegd liep de heer J. in het rond waarbij hij een aantal keren naar ons is toegelopen en negatief geladen dingen heeft gezegd. Ik weet de precieze bewoordingen niet meer, maar hij heeft wel lopen dreigen. Ik ben hem blijven negeren.

U deelt mij mee dat de heer J. stelt dat politieambtenaren de uitlatingen zoals in de klacht staan geformuleerd tegenover hem hebben gedaan. Ik heb dat ook gelezen, maar ik heb mijn collega's die dingen niet horen zeggen.

Ik ben op enig moment weggegaan. Ik heb ook nog een blaastest afgelegd, maar weet niet meer of dat ter plaatse is geweest of pas op het politiebureau. Ik ben er 100% zeker van dat ik heb geblazen. De uitslag was in orde.

Gedurende de afhandeling op de plaats van de aanrijding ben ik altijd kalm gebleven en heb mij onpartijdig opgesteld om de zaak netjes op papier te laten zetten. Ik ben mij dan ook niet op enig moment over de schuldvraag uitgelaten. Het was namelijk niet aan mij om dat te doen. Ik heb dus ook niet de heer J. beschuldigd.

Ik weet niet hoe de zaak verder is afgelopen, maar als u mij zegt dat ik door mijn teamchef ben onderhouden over de gang van zaken, dan weet ik daar niets van."

G. Verklaring betrokken ambtenaar B.

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van de verklaarde B. op 20 oktober 2003 telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, voor zover

van belang voor het onderzoek, het volgende:

"Ik kan mij deze zaak nog wel herinneren. Ik reed die avond samen met mijn collega N. in de surveillancedienst in een opvallende politieauto. N. was de chauffeur. Op een gegeven moment hoorden wij over de mobilfoon dat er zojuist in Ov. een gewapende overval was gepleegd op een taxichauffeur. De verdachte had de plaats van het delict lopend verlaten. Wij zijn toen op eigen initiatief die kant uit gereden. Wij hoorden dat meerdere surveillance-eenheden die kant opreden. Wij reden toen over het M. in de richting van het Mui. en bevonden ons in een woonwijk.

Op een gegeven moment werd mobilfonisch doorgegeven dat een taxichauffeur achter een mogelijke verdachte aan zou rijden. Die verdachte zou in een Ford Siërra rijden over het L. Wij hebben gemeld dat we daar ter plaatse gingen omdat we daar vlakbij waren. We reden toen best wel snel door die wijk heen, maar als u mij meedeelt dat een getuige meent dat we met een snelheid van 70 à 80 kilometer per uur reden, dan is dat niet juist. Er is op de gereden route sprake van een woonwijk met veel verkeersdrempels, dus zo snel kan niet worden gereden. Ik schat zelf dat we ongeveer 50 km/u hebben gereden. Bij die snelheid komt het wel voor dat de auto gedeeltelijk los komt bij een enkele verkeersdrempel. Wij voerden op dat moment geen optische en geluidssignalen omdat we de overvaller niet wilden laten merken dat we in de buurt waren.

Op het L. zagen we dat ons een Ford Siërra tegemoet kwam rijden. Hierop wilde N. keren in een zijstraatje aan de linkerkant van de weg, het Z. N. remde en reed het straatje in. Hij had op dat moment de politieauto volledig onder controle. Op dat moment kwam de auto van de heer J. uit het Z. rijden en N. kon niet meer voorkomen dat hij met de voorzijde de rechterzijde van de auto van de heer J. licht raakte. Hierbij ontstond een deuk in de auto van de heer J. en liep de politieauto een kras op de voorbumper op.

Ik ben toen uitgestapt en zag dat de bestuurder van die andere auto, de heer J., dat ook deed. Ik informeerde bij hem of alles goed was. Die bestuurder liet weten dat het oké was en vroeg wat er aan de hand was. Ik deelde hem mee dat wij bezig waren met een achtervolging, dat we daarmee verder zouden gaan en dat wij of een andere politieauto naar hem toe zou komen om de aanrijding af te wikkelen. Ik heb zeker geen klootzak tegen die man gezegd. Wij zijn daarna over het L. in de richting van het Mui. gereden, in de richting waarin de Ford was weggereden, om te zien of we hem nog konden achterhalen.

Als u mij zegt dat mijn collega heeft verklaard dat de heer J. een klap op onze auto heeft gegeven en dat een getuige heeft gemeld dat hij zelf het portier van onze auto heeft geopend, dan kan ik u zeggen dat in daar niets van weet. Wij zagen de Ford niet meer en hoorden dat andere collega's inmiddels bij de heer J. ter plaatse waren. Zij vroegen via de mobilfoon wie de aanrijding had gehad. Wij hadden al diverse malen geprobeerd door te geven dat wij een aanrijding hadden gehad, maar door het drukke mobilfoonverkeer was dat niet gelukt. We maakten op dat moment geen gebruik van een apart kanaal in verband

met de overval. Op een gegeven moment lukte het ons om door te geven dat wij de aanrijding hadden gehad en dat we onderweg waren naar de plaats van de aanrijding.

Toen we terugkwamen op de plaats van de aanrijding zag ik dat mijn collega's P. en O. daar aanwezig waren. De gemoederen waren verhit, want ik zag dat er een stevige discussie tussen de heer J. en die twee collega's aan de gang was.

Ik heb mij toen gericht op de heer J., heb hem meegedeeld dat we terug waren en dat de aanrijding verder zou worden geregeld. Dit kwam in eerste instantie niet bij de heer J. over, hij bleef geïrriteerd. Later, toen ik wat meer indringend op hem inpraatte, lukte het mij om hem duidelijk te maken dat een en ander in orde zou komen. Ik weet niet hoe het kwam, maar de heer J. bleef steeds de confrontatie zoeken met mijn collega's P. en O. Hij werd op een gegeven moment weer kwaad en zocht ze weer op.

Er kwamen steeds meer collega's ter plaatse. Ik weet niet wie daarom heeft gevraagd. Het is echter niet zo dat ik om hun assistentie heb verzocht omdat ik bang was dat het uit de hand zou gaan lopen. Het is goed mogelijk dat er op enig moment 9 politieambtenaren hebben rondgelopen.

U vraagt mij of die groep politieambtenaren een front tegenover de heer J. heeft gevormd en hem heeft geïntimideerd. Volgens mij is dat niet het geval geweest. Wij hebben wel bij elkaar gestaan om over het ongeval te praten en de heer J. is wel naar ons toe gekomen. Ik weet niet of de heer J. nog met mijn collega N. heeft gepraat. Ik heb de heer J. nog wel apart genomen om de rust te herstellen. Nadat ik met hem had gepraat heb ik ook nog een gesprek gehad met een getuige. Hij sprak mij aan over het hard rijden en het wegrijden. Ik heb hem toen de zaak uitgelegd. Hierdoor kon hij meer begrip opbrengen voor onze handelwijze.

U vraagt mij of er een dienstvoorschrift bestaat dat voorschrijft hoe er moet worden gehandeld als er een aanrijding plaatsvindt met een dienstvoertuig. Ik ken een dergelijk voorschrift niet, maar het is wel de bedoeling dat de chef van dienst wordt ingeseind en dat die ter plaatse moet komen. Hij zorgt dan voor de verdere afhandeling. Hij is volgens mij ook op de plaats van de aanrijding geweest. Ik weet echter niet wie de chef van dienst was die avond.

N. en ik zijn na enige tijd een stukje verder gaan staan zodat wij geen aanleiding konden geven tot escalatie van de zaak. De heer J. bleef energiek bezig, liep verhit rond en schreeuwde. Wat hij precies heeft gezegd weet ik niet meer.

U deelt mij mee dat mijn collega N. heeft verklaard dat hij zich door de heer J. bedreigd voelde. Ik kan mij daar wel iets bij voorstellen. De heer J. is nogal fors van postuur en kwam in zijn houding, gedrag en uitspraken agressief over. Ik was daardoor ook geïmponeerd. Ik heb mij echter niet door hem bedreigd gevoeld, omdat ik zelf een redelijk

contact met hem had.

U houdt mij de uitspraken voor die de politieambtenaren volgens de heer J. tegenover hem zouden hebben geuit. Ik weet daar niets van en herken die uitspraken ook niet.

Ondanks dat ik enige tijd met hem heb gesproken kan ik mij niet herinneren bij de heer J. te hebben geroken of hij toen alcohol had genuttigd.

Op uw vraag of ik mij heb bekommerd om de inzittenden, kan ik u meedelen dat ik wel heb gezien dat er een passagier voor in de auto van de heer J. heeft gezeten, maar van kinderen achterin die auto weet ik niets.

De ter plaatse gekomen afdeling verkeersondersteuning heeft metingen verricht, de schade gefotografeerd en het een en ander genoteerd. Ik weet niet meer of er van mij een getuigenverklaring is opgenomen. Ik heb wel met mensen van de verkeersondersteuning gesproken. Ik weet niets van een ademtest bij de betrokkenen op de plaats van de aanrijding.

Ik herinner mij nog dat de heer J. met collega's mee is gegaan naar het politiebureau. Wij zijn nog even ter plaatse gebleven en ik weet dan ook niet wat er in het politiebureau is gebeurd.

Enige tijd later ben ik nog wel onderhouden door mijn teamchef omdat de wijze waarop we met de aanrijding zijn omgegaan niet de schoonheidsprijs kon wegdragen."

#### H. Reactie verzoeker

Verzoeker liet in reactie op de hem voorgelegde informatie bij brief van 29 oktober 2003 weten:

"...Allereerst wil ik bij dezen benadrukken dat ik niet naar het bureau ben geweest op de bewuste avond voor een 'verhoor'; ik ben nota bene naar het bureau gegaan voor het doen van een aangifte van doorrijden na aanrijding en om aangifte te doen van bejegening door de politie!!

Dit werd door de heer IJ. zelfs bevestigd tijdens de zogenaamde hoorzitting. Hij voegde hieraan nog toe dat hij had ingegrepen nadat ik tot tweemaal toe op afzonderlijke apparaten had geblazen!

De hoorcommissie verbaasde zich ook hierover; vandaar dat zij wellicht nader onderzoek wensten.

De laatste aanwezige brigadier (dezelfde die ik zelf vroeg om op geruime afstand te gaan staan van de andere agenten die mij bedreigden) had mijn auto geparkeerd en ik heb hem toen gevraagd om mij af te zetten op het bureau voor de aangifte. Hij adviseerde mij eerst

om dit de dag erna te doen aangezien er niet veel agenten waren die avond om de aangifte op te nemen. Toen ik hem vertelde, hoe het dan kon dat er een tiental ongeveer 3 uur ter plaatse waren moest hij toegeven dat ik gelijk had en gaf mij een lift naar het bureau.

Over de scène die daar ter plekke plaatsvond moet ik nog steeds lachen. Zoals eerder vermeld kwamen gelijktijdig met de heer IJ. de heer H. en twee andere agenten binnen. Toen ik de heer IJ. vroeg waarom ik zo lang moest wachten vertelde hij mij dat de zaak eerst besproken was. De heer H. zei toen dat ik moest blazen. Ik melde nog hoe dat dit nu mogelijk kon zijn aangezien ik aangifte wilde doen van doorrijden na ongeval en bedreiging van enige agenten. Een jongere agent (ik weet niet 100 % zeker of dit de bijrijder was van de auto die mij aanreed) nam de blaasproef af.

Deze jongere agent was heel erg zenuwachtig tijdens het afnemen van de blaastest. Wellicht dat hij daardoor met 2 afzonderlijke apparaten is afgenomen. Daarna greep de heer IJ. in wat hij trouwens ook tijdens de hoorzitting bevestigde. Heb toen mijn verhaal gedaan en hij geloofde, niet wat er gebeurd was. Gezien het tijdstip was er volgens de heer IJ. geen tijd om de aangifte op te nemen; trouwens dit was niet mogelijk tegen een ambtenaar in functie.

Uit bovenstaande blijkt dat de heer H. zijn boekje volledig te buiten is gegaan en hierop ook aangesproken dient te worden.

Hij heeft hiermee zijn ambt misbruikt om de door de politie veroorzaakte problemen proberen te verzachten. Hoe haalt die man het in zijn hoofd om een burger te dwingen te blazen als hij een aangifte wil doen.

De korpschef (...) verklaart in zijn brief d.d. 7/7/2003 dat een van de bij het ongeval betrokken politiemedewerkers zich direct na de aanrijding bij u heeft gemeld en heeft gevraagd of alles in orde was. Dit is volledig gelogen; de politieauto draaide en probeerde weg te rijden van het ongeval zoals tevens verklaard door getuigen Bo. en Bo.-P.

Sterker zelfs; de politie heeft in een eerder schrijven d.d. 23/05/2001 het volgende verklaard;

De afdeling Verkeersondersteuning is ter plaatse gekomen teneinde het verkeersongeval te behandelen. Eerst toen werd geïnformeerd hoe het met u en de inzittenden van uw auto ging. De ambulance is ook ter plaatse geweest.

Hierbij wil ik nog toevoegen dat ik geëist heb dat deze dienst zou uitrukken aangezien ik toen al de indruk had dat de aanwezige agenten volstrekt verkeerd bezig waren.

Verder stelt de korpschef dat het normaal is dat er zoveel agenten aanwezig zijn tijdens zo'n ongeval. Hij spreekt hierbij over een vijftal mensen. De veroorzakers waren volgens



hem al weg.

Tallose verklaringen zullen het tegendeel bewijzen. Sterker, zelfs als ik de korpschef mag geloven dat de veroorzakers al weg waren, dan zijn er zelfs 12 ter plekke gekomen. De passant (motoragent) nog niet meegerekend.

Uit het onderzoek van de korpschef is niet gebleken dat vrijwel alle ter plaatse arriverende politiemedewerkers een negatief front vormden. Zie hiervoor de beide verklaringen.

Ik begin mij nu af te vragen of er wel een onderzoek heeft plaatsgevonden.

Teneinde een garantie te vormen voor een objectieve behandeling zijn medewerkers van de afdeling Verkeersondersteuning ter plaatse gekomen.

Ik wil hierbij benadrukken; dat ik geëist heb dat zij zouden uitspreken. Echter van een objectieve behandeling heb ik niets kunnen merken; zeker niet nadat ik gedwongen werd om te blazen op het bureau.

Verder stelt de korpschef dat hem niet is kunnen blijken van onbehoorlijk en/of onrechtmatig gedrag van de zijde van de politie. Hier snap ik dus niets meer van.

Zie hiervoor de verklaringen van enige omstanders.

Sterker nog; per brief d.d. 23/05/2001 verklaard men dat er sprake is geweest van onjuist en onbehoorlijk optreden van de politie.

Tenslotte wordt gesteld dat de heer M. zich een gesprek tussen mijn echtgenoot en hem niet meer kan herinneren. Dit vind ik heel raar; de heer M. heeft tegen mijzelf gezegd dat hij deze geschiedenis nog nooit eerder heeft meegemaakt en dat hij daardoor alles nog kan herinneren. Ook het gesprek met mijn vrouw. Hij heeft alleen maar gezegd dat hij nooit het door mijn vrouw gehoorde 'Een klote bedrijf, met de politie' heeft gezegd.

Dit kan zelfs door uzelf nog bevestigd worden; aangezien de heer M. u hierover specifiek heeft benaderd en heeft meegedeeld dat hij heeft gebeld met mijn vrouw maar niet het bovenstaande heeft gezegd. Hij voegde hieraan nog toe dat anders hijzelf wellicht voor deze geschiedenis zou opdraaien! ! !

Al met al heb ik wederom moeten concluderen dat de politie niet weet wat ze hiermee aanmoeten. Het register; van dat zij niets verkeerd hebben gedaan, kan wat mij betreft in de prullenbak.

Ik kan alleen maar tot de conclusie komen dat men alles in de doofpot wil stoppen..."

I. Nadere reactie verzoeker

Bij brief van 5 april 2004 liet namens verzoeker diens gemachtigde onder meer weten:

"De stelling dat er direct na de aanrijding door één der inzittenden van het politievoertuig is gekeken naar de inzittenden van het voertuig van de heer J. is niet waar. Een en ander wordt ook weersproken door de overige door de politie in het geding gebrachte producties (...). Hetzelfde geldt voor de stelling dat er, alvorens men doorreed, gevraagd zou zijn of er sprake was van letsel. Dat deze laatste vraag in werkelijkheid niet gesteld is blijkt wel uit het feit dat men ondanks het bestaande letsel is doorgereden;

(...)

Dat de heer J. geschreeuwd heeft naar de politie wordt niet ontkend en is ook niet verbazingwekkend gezien de hele gang van zaken. Dat de heer J. scheldwoorden gebruikt zou hebben wordt echter wel ontkend. Het was niet de heer J. die onheuse taal gebruikte, maar de politie. Het voorgaande vindt bevestiging in de diverse getuigenverklaringen. Dat de heer J. door een dergelijke benadering verder geëmotioneerd raakte en met stemverheffing ging spreken, is, nogmaals, begrijpelijk. De politie wordt geacht professioneel met zulke situaties om te kunnen gaan. Juist omdat zij dat niet konden (zie de diverse getuigenverklaringen) is de zaak geëscaleerd;

De stelling dat er door de houding en het gedrag van de heer J. een gespannen situatie ontstond die het oproepen van meerdere politiemedewerkers noodzakelijk maakte is niet waar en, gezien het voorgaande, ook zeer onterecht. De stelling strookt ook niet met het overige bewijsmateriaal. Verder is het opvallend dat de politie zich wat dit betreft alleen baseert op verklaringen van de hoofdzakelijk naderhand pas ter plaatse gekomen agenten. De verklaringen van civiele ooggetuigen zijn indertijd nooit opgeschreven. Een en ander geeft een weinig overtuigende grondslag aan de door de politie betrokken stellingen;

(...)

De stelling dat de klachtbehandeling door de Politieklachtencommissie is terugverwezen omdat: '(...) er nieuwe klachten onderdelen waren toegevoegd (...)' is, wederom, onjuist. Dit blijkt uit de reeds (...) kopieën van de correspondentie tussen de Politieklachtencommissie en de politie;

(...)

Dat het voor een agent geoorloofd is, gebruikmakend van de voor hem of haar geldende ontheffing, vermeld in het RVV-1990, op legale wijze sneller te rijden dan normaliter ter plaatse is toegestaan, is juist. Echter, zelfs met optische- en geluidssignalen is ook een agent nog steeds gebonden aan het gevaarscriterium uit artikel 5 WVV. Gezien onder andere de getuigenverklaringen is deze regel uit de Wegenverkeerswet duidelijk geschonden. Immers, het met vier wielen loskomen bij het rijden over een verkeersdrempel is onverantwoord (los van de enorme snelheid die nodig is voor het

bereiken van een dergelijk effect) omdat de wagen dan noch in de lucht, noch bij het weer neerkomen op de weg, bestuurbaar is. Kortom, hoewel alle getuigenverklaringen wijzen in de richting van het onverantwoord hard rijden door het politievoertuig zónder het voeren van signalen, is het tentoongespreide rijgedrag óók illegaal als deze signalen wel gevoerd zouden zijn;

De heer J. is wel degelijk als 'schuldige aan de aanrijding' beschouwd. Plotseling wordt er nu gesproken over een dranklucht bij de heer J. Echter, hetgeen steeds door de politie vergeten wordt te vermelden is dat de heer J. niet ter plekke gevraagd is te blazen hetgeen het geval zou zijn geweest als er daadwerkelijk sprake zou zijn geweest van een dranklucht. Verder is het zo dat de ademanalyse pas op het bureau werd afgenomen nadat duidelijk was geworden dat de heer J. aangifte wilde doen en een klacht in wilde dienen. Verder is het goed om er in dit verband nogmaals op te wijzen dat de heer J. op eigen initiatief naar het bureau is gegaan. Hij wilde namelijk per se aangifte doen;

De stelling dat de zaak zonder meer afgedaan had kunnen worden door personeel van de afdeling Verkeersondersteuning indien het gedrag van de heer J. rustig(er) was geweest, is onjuist en onterecht. Onterecht omdat een politieman geacht mag worden met emotionele mensen om te kunnen gaan, ook als zij groter zijn dan zichzelf. Immers, de politie wordt hier continu op getraind en beschikt over diverse hulpmiddelen om zichzelf en zijn of haar collega's te kunnen beschermen indien dat nodig is. Voor zover de heer J. dus met stemverheffing heeft gesproken, hetgeen gezien de situatie ter plaatse voor iedereen begrijpelijk had kunnen zijn (en dat voor de civiele omstanders ook was), dan is dat onvoldoende aanleiding om de aanwezigheid van meer dan twee agenten te rechtvaardigen. Verder is deze stelling onjuist omdat uit de stukken duidelijk blijkt dat de Verkeersondersteuning pas veel later ter plekke arriveerde. Overigens, de Verkeersondersteuning kwam alleen ter plaatse omdat de heer J. daarop aan bleef dringen. Kortom, ook op dit punt is de brief van de (korpsbeheerder; N.o.) onjuist;

De stelling dat het voorstelbaar is dat de heer J. zich geïntimideerd heeft gevoeld vanwege de aanwezige politiemedewerkers is niet goed te volgen. Immers, een burger behoort zich niet geïntimideerd te voelen door de politie, dit ongeacht het aantal politiemensen, tenzij daar legitieme redenen voor zijn. In casu waren de redenen waarom de heer J. zich geïntimideerd voelde niet legitiem. Immers, de politie had in korte tijd, zonder dat daar een noodzaak toe was, een overmacht aan agenten samengetrokken op de plaats van het ongeval, deze agenten merkten de heer J. onterecht aan als verdachte én voegden hem allerlei onheuse opmerkingen toe welke opmerkingen reeds in eerdere correspondentie zijn herhaald. Kortom, de heer J. voelde zich inderdaad geïntimideerd, maar dat dat zo was is, anders dan de (korpsbeheerder; N.o.) in zijn brief stelt, niet goed voorstelbaar;

Zoals eerder gezegd: in alle voorgaande besprekingen en correspondentie is het punt van de beweerdelijk waargenomen alcohollucht nooit naar voren gebracht. De alcohollucht bij de heer J. wordt overigens ook ten stelligste ontkend. Hij had voor het ongeval geen

alcoholhoudende drank op, hetgeen volgens de heer J. ook de uitslag was van de alcoholtest.

(...)

De stelling dat door een beweerdelijk defect aan het ademanalyseapparaat en mede gelet op de positie van de heer J., als slachtoffer van en niet schuldig aan een ongeval, is afgezien van het uitwijken naar een ander politiebureau teneinde daar een blaastest af te nemen, is niet overtuigend. Immers:

Dat de heer J. is meegegaan naar het bureau van de politie te Hoofddorp is op eigen aandringen geweest met als reden het doen van aangifte tegen de bestuurder van het politievoertuig; als er daadwerkelijk een alcohollicht zou zijn geroken bij de heer J. dan zou hij totdat het tegendeel zou zijn gebleken niet als: 'slachtoffer van en niet schuldig aan een ongeval' zijn gezien, maar juist als schuldige c.q. medeschuldige. Er is ook in dat geval geen enkele overtuigende reden te bedenken waarom men niet naar een ander bureau zou zijn uitgeweken. Verder is het niet overtuigend dat, als het ademanalyseapparaat al defect zou zijn geweest, men dan, bij een reële verdenking van een alcoholintoxicatie, de heer J. niet zou hebben gevraagd te blazen in het standaard blaaspijpje voor een verkeerscontrole. Sterker, indien de alcohollicht daadwerkelijk zou zijn waargenomen zou de heer J. al door de Verkeersondersteuning gevraagd moeten zijn om in een dergelijk blaaspijpje te blazen om te kijken of er een indicatie zou zijn voor het afleggen van een ademanalyse op het bureau. Dit laatste is immers de gebruikelijke gang van zaken. Dit alles is echter niet gebeurd.

Het onder ad 7 en 8 in de brief van de (korpsbeheerder; N.o.) gestelde is misleidend. Immers, doordat de heer J. feitelijk geweigerd is om aangifte te doen en omdat zijn klacht op aandringen van de politie 'informeel' is afgedaan, was de officier van justitie wellicht 'op de gebruikelijke wijze' maar dan toch in ieder geval ook onvolledig geïnformeerd. Immers de omstandigheid dat een bij een ongeval met een politievoertuig betrokken burger aangifte heeft gedaan c.q. wenste te doen en/of de omstandigheid dat tegen de politiebestuurder een klacht is ingediend, zijn namelijk belangrijke indicatoren die wijzen in de richting van wél vervolgen. Omdat de officier hierover in het onderhavige geval niet is geïnformeerd wekt het geen verbazing dat er besloten is tot niet vervolging. Zeker als men de officier heeft laten weten dat het ook nog eens slechts een 'lichte' aanrijding betrof. Dat dit een gekleurde weergave is hiervoor reeds besproken.

De door de (korpsbeheerder; N.o.) gemaakte afsluitende opmerking op dit punt ('indien zij anders had beslist, was er zonder meer een verklaring (gelijkwaardig aan een aangifte) van de heer J. in een proces-verbaal opgenomen geweest.') is overigens (wederom) de wereld op zijn kop.

Ten slotte merk ik nog op dat de beslissing van de officier om niet te vervolgen niet alleen gebaseerd is geweest op het ontbreken van de informatie dat één van de betrokkenen (de heer J.) zowel aangifte wilde doen als een klacht wilde indienen, maar tevens op de misleidende informatie dat er sprake zou zijn van een 'lichte' aanrijding. Zoals hiervoor betoogd was de aanrijding niet licht maar binnen de categorieën van de nu geldende Aanwijzing een aanrijding van de één na zwaarste categorie. Kortom, alles wijst erop dat als de officier juist zou zijn ingelicht, er wel degelijk vervolging van de betrokken bestuurder zou hebben plaatsgevonden.

De stelling dat er geen sprake zou zijn van onvoldoende onderzoek omdat na een lang gesprek door de heer J. zou zijn medegedeeld dat de zaak voor hem zou zijn afgedaan na ontvangst van een schriftelijke bevestiging, is niet goed begrijpbaar. Immers, los van het feit dat het afdoen van klachten buiten het klachtenreglement om juridisch niet tot de mogelijkheden behoort (iedere uiting van ongenoegen moet worden aangemerkt als een klacht) is niet in te zien hoe de mate van het uit te voeren onderzoek afhankelijk kan zijn van de wijze waarop de klager en de politie afspreken de klacht te behandelen;

Dat de kwaliteit van een klachtenonderzoek kan afzakken naar mate er meer tijd verstrijkt, is vanzelfsprekend juist. Juist daarom is het onbegrijpelijk dat de politie niet op eigen initiatief de bij haar bekende getuigen heeft doen horen naar aanleiding van de klacht van de heer J. Dit verbaast temeer als men kijkt naar de inhoud van de klacht van de heer J., te weten: intimidatie door de politie. Juist van een overheidsorganisatie welke het zowel qua positie als naar eigen zeggen moet hebben van het zelfreinigende vermogen, mag verwacht worden dat juist bij dit soort (formele of informele) klachten een zeer grondig onderzoek plaatsvindt;

De stelling (...) dat de heer J. zich agressief zou hebben opgesteld is onjuist. Wel klopt het dat de heer J. zeer emotioneel was, hetgeen gezien de hele gang van zaken niet verwonderlijk is. De gevolgtrekking in de brief van de (korpsbeheerder; N.o.) dat door de opstelling van de heer J. het incident negatiever is verlopen dan normaliter het geval zou zijn geweest, doet geen recht aan de maatschappelijke verhoudingen zoals die geacht mogen worden te bestaan in het contact tussen de politie en een burger. De politie behoort qualitate qua om te kunnen gaan met emotioneel tot zeer emotionele mensen. Juist doordat de politie verzuimd heeft deëscalerend op te treden (sterker nog: zij is gaan dreigen hetgeen bevestiging vindt in de diverse getuigenverklaringen), is de situatie ten aanzien van de heer J. zeer negatief voor hem verlopen;

(...)

Ook de opmerking dat het postuur van de heer J. ongewild een ongunstig effect kan hebben gehad, ziet voorbij aan de maatschappelijke verhoudingen tussen de burger en de politie. Tevens ziet een dergelijke opmerking voorbij aan de professionele Garantstelling waar een politieagent voor heeft te staan, óók als hij te maken heeft met

iemand die groter is dan hijzelf;

De basis voor de veronderstelling van de (korpsbeheerder; N.o.) dat door de politie enkele 'bewoordingen' zijn gehanteerd, alsmede de basis voor zijn stelling zonder meer dat de heer J. 'onbehoorlijke bewoordingen' heeft geuit, is niet goed te volgen. Immers, juist ten aanzien van de omgekeerde situatie ligt er een overvloed aan bewijs;

De basis voor hetgeen de (korpsbeheerder; N.o.) met betrekking tot de door mij gehoorde getuigen stelt is onduidelijk. Ten eerste wordt het woord getuigen namelijk door de (korpsbeheerder; N.o.) zonder nadere verklaring tussen aanhalingstekens geplaatst. Ten tweede stelt de (korpsbeheerder; N.o.) dat in de verklaringen verschillende niet objectieve zaken worden gesuggereerd. Hij laat echter na aan te duiden welke zaken dit dan zouden zijn. De stelling van de (korpsbeheerder; N.o.) dat 'gelet op het vorenstaande' dergelijke verklaringen als minder waardevol en betrouwbaar met betrekking tot de objectiviteit van de zaak moeten worden geacht, is dan ook niet goed te volgen. Met betrekking tot de stelling van één van de getuigen dat hij ongeveer 200.000 km per jaar reed: ik vond dit in eerste instantie opmerkelijk. Nadat ik de getuige op dat punt had gevraagd om een nadere verklaring, bleek de rekensom echter wel degelijk te kloppen. Verder heeft niets de politie belet om de getuigen eerder zelf te doen horen, hetzij in het kader van het ongeval zelf, hetzij in het kader van de klacht van de heer J. Dat de politie dit niet gedaan heeft zal zijn redenen hebben gehad;

(...) Het opnemen van de stelling van één van de getuigen dat hij rond de 200.000 km per jaar rijdt geeft wat dat betreft eerder de betrouwbaarheid aan van de wijze waarop ik mijn verhoor van de betrokkenen op papier heb gezet. Tevens wordt deze betrouwbaarheid nog eens versterkt door de onder de verklaring gezette handtekeningen. Tot slot zijn alle getuigen waarvan de verklaringen door mij in het geding zijn gebracht, bereid om hun verklaring onder ede te herhalen. Ook de politieklachtcommissie zag overigens geen redenen om de politie opdracht te geven om de reeds door mij gehoorde getuigen opnieuw te doen horen. Wat betreft de beweerdelijke onbetrouwbaarheid van de door mij gehoorde getuigen staat de (korpsbeheerder; N.o.) dan ook erg alleen in zijn stelling;

Er zijn volgens de (korpsbeheerder; N.o.) geen getuigen gehoord omdat er slechts sprake was van een 'lichte aanrijding', te weten een aanrijding zonder letsel met uitsluitend vrij lichte blikschade. Hiervoor bleek reeds dat deze typering van het ongeval niet correct is. Kortom, gezien de daadwerkelijke aard van het ongeval hadden er wel degelijk getuigen gehoord moeten worden;

Schema verkeersongevallen

Uit dit schema blijkt dat het ongeval waarbij de heer J. betrokken was, opgenomen en afgewerkt diende te worden door de Dienst Verkeersondersteuning. Wat dat betreft is het verwonderlijk dat de Verkeersondersteuning pas als laatste ter plaatse verscheen en dat

nog enkel omdat de heer J. daarop bleef aandringen. De heer J. bleef aandringen op tussenkomst van de Verkeersondersteuning omdat hij zich bedreigd voelde en het idee had dat de schuld bij hem in de schoenen werd geschoven. Tevens wilde de politie ter plaatse dat hij zijn wagen zou verzetten. De heer J. wilde dat pas doen nadat er foto's waren gemaakt van het ongeval. Dit kon alleen plaatsvinden als de Verkeersondersteuning ter plaatse zou worden geroepen. Als dan nu blijkt dat de gebruikelijke gang van zaken is dat de Verkeersondersteuning ter plaatse komt, maar de aanwezige politiemensen dit blijkbaar wilden voorkomen, wordt de indruk bij de heer J. dat de politie de schuld op hem wilde afschuiven alleen nog maar versterkt.

(...)

#### 1e Proces-verbaal 'melding met rapportage'

In de rapportage valt onder andere te lezen dat alleen de heer J. zich agressief opstelde. Vervolgens valt te lezen dat 'tijdens dit gesprek stonden er een aantal mensen om ons heen die de man kennelijk allemaal steunden'. Deze weergave van de feiten zijdens de politie roept vele vraagtekens op. De belangrijkste daarvan is dat als de heer J. zich inderdaad zou hebben gedragen zoals hier te lezen staat, waarom zouden dan de aanwezige ooggetuigen hem daarin steunen?

Kortom, of dit relaas is door de politie zeer eenzijdig opgesteld of er waren toevalligerwijs alleen maar mensen in de buurt die het slecht konden vinden met de politie in het algemeen. Deze laatste mogelijkheid is echter, zeker in Nederland, niet erg waarschijnlijk. Verder valt in de weergave van de politie op dat er telkens in algemene bewoordingen wordt gezegd dat de heer J. zich dreigend gedroeg, maar dat waar dit met daadwerkelijke voorbeelden worden ondersteund, die voorbeelden weinig om het lijf hebben. Immers, het wijzen met een vinger en het op korte afstand van iemand benaderen levert vanzelfsprekend een ongemakkelijke situatie op. Echter, een ongemakkelijke situatie is nog iets anders dan een dreigende situatie. Dit geldt temeer als het gebeurt ten aanzien van een getrainde politieagent. Van een agent mag namelijk worden verwacht dat hij de situatie op waarde weet in te schatten. Als de situatie echt dreigend zou zijn geweest is het ook niet heel aannemelijk dat de ooggetuigen die erbij stonden de heer J. zouden zijn blijven steunen. Kortom, ook nadere bestudering van dit verbaal levert eerder grond op voor de stellingen van de heer J. dan een ondersteuning van de stellingen van de (korpsbeheerder; N.o.).

Aan het einde van het verbaal staat verder nog te lezen: 'Toen de collega's tp waren hebben rapp's aan de omstanders duidelijk gemaakt waar ze mee bezig waren. Dat er net een overval geweest was en dat wij achter de mogelijke dader aanzaten was voor hen geen reden om er enigszins begrip voor te hebben dat er hard gereden werd door de straten.' Nogmaals, gezien deze steun van de ooggetuigen voor het optreden van de heer J. en het onbegrip voor het optreden van de politie, blijkt wel dat de politie, niet alleen

volgens de heer J. maar ook volgens de aanwezige civiele getuigen, de gevaarsnorm van artikel 5 WWV ernstig had overtreden en dat het verdere optreden van de politie ook als afkeurenswaardig werd ervaren.

Tenslotte kan over dit verbaal nog worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat de politie in ieder geval in het bezit was van de adresgegevens van getuige K.

## 2e Proces-verbaal 'melding met rapportage'

De in dit verbaal geschetste gang van zaken roept de volgende vragen op:

Onduidelijk is of de bestuurders voor of na de verkeersdrempel zijn gaan remmen. Indien men reeds vóór de verkeersdrempel is gaan remmen, dan is de conclusie gerechtvaardigd (getuige de rijsnelheid ten tijde van de botsing en getuige de wijze waarop men letterlijk over de drempel vloog) dat de snelheid ter plaatse meer dan veel te hoog is geweest. Immers, als men ondanks voorafgaand remmen nog met vier wielen van de grond loskomt, weer op de weg komt, verder remt en toch nog een andere auto aanzienlijk weet te beschadigen (bijna total loss), dan kan het niet anders dan dat de snelheid voor de drempel vele malen hoger lag dan de ter plekke toegestane snelheid. Indien de bestuurder daarentegen pas ná de verkeersdrempel is gaan remmen, dan blijft de conclusie overeind dat men voor de situatie ter plaatse veel en veel te hard heeft gereden en in ieder geval de gevaarsnorm uit artikel 5 WWV heeft overtreden. Immers, te allen tijde moet voorkomen worden dat een auto zo hard over een verkeersdrempel heenrijdt dat alle contact met het wegdek verloren wordt. Dit geldt nog eens extra als er geen geluids- en/of lichtsignalen gevoerd worden, zoals in casu.

Dat de rapporteurs de Verkeersondersteuning ter plaatse hebben laten komen, klopt. Men vergeet hier echter te melden dat dit pas gebeurde na herhaald aandringen door de heer J.

De stelling dat de bestuurder rook naar inwendig gebruik van alcohol, is weinig geloofwaardig. Indien er inderdaad sprake zou zijn van een alcohollicht, dan is het de normale gang van zaken (sterker: dan is de politie verplicht) om de bestuurder die naar alcohol ruikt op een blaaspijpje te laten blazen om een eerste indicatie van wel of geen alcoholgebruik te krijgen. Dit is echter in eerste instantie niet gebeurd;

In het verbaal staat verder te lezen: 'uiteindelijk zei rapp N. tegen de bestuurder dat rapp niet meer wilde praten met de bestuurder, omdat dat alleen maar kolen op het vuur was.' Dit moge zo zijn, wederom vergeet men hier te melden dat het gesprek tussen rapp N. en de heer J. werd beëindigd omdat een man van de ter plaatse gekomen Verkeersondersteuning vond dat rapp N. zich onprofessioneel gedroeg en zich van de plaats van het ongeval diende te verwijderen. Kortom, ook op dit punt een weinig objectieve weergave van hetgeen daadwerkelijk heeft plaatsgevonden;



Met betrekking tot de in dit verbaal opgenomen verklaring van de ooggetuige Bo. valt te lezen dat deze getuige toen reeds stelde: 'De vonken kwamen onder de auto vandaan.' Wat dat betreft winnen de door mij overgelegde getuigenverklaringen aan consistentie en objectiviteit;

Verder blijkt uit dit verbaal dat men niet alleen beschikte over de NAW (naam-, adres-, en woonplaatsgegevens; N.o.) van de getuige K., maar dat men ook bekend was met de ooggetuige Bo. De NAW van de ooggetuige Bo. staan echter nergens vermeld. Een reden hiervoor wordt niet gegeven. Getuige de hele sfeer van het dossier lijkt het echter niet onaannemelijk dat men de adres gegevens van getuige Bo. niet heeft opgenomen omdat zijn getuigenverklaring blijkens zijn opmerking 'dat de vonken onder auto vandaan kwamen', te zijner tijd niet erg positief voor de politie zou uitvallen.

(...)

Verslag van de hoorzitting van 3 april 2003

(...)

Uit de hier weergegeven toelichting van de heer IJ., destijds hulpofficier van Justitie, blijkt wederom dat de heer J. inderdaad heeft aangegeven aangifte te willen doen. Tevens blijkt hieruit dat de heer J. in het gesprek met de heer IJ. ook heeft aangegeven een formele klacht in te willen dienen. Vervolgens heeft de heer IJ. gezegd dat een klacht ook op niet-formele wijze kan worden afgedaan. Het voorhouden van een dergelijke niet-formele afdoening van klachten is, zoals ik in mijn praktijk merk, standaardprocedure geworden bij veel politiekorpsen in het land. Het is daarom nogmaals goed om te benadrukken dat de vastgestelde klachtenregelingen, voor zover mij bekend, geen mogelijkheid geven tot deze niet-officiële afdoening van klachten. Een dergelijke wijze van afdoening van klachten is in ieder geval niet in overeenstemming met de doelstelling die ten grondslag heeft gelegen aan het invoeren van een klachtenregeling, te weten het waarborgen en het vergroten van het zelfreinigende vermogen van de politie. Deze gang van zaken is dan ook gezien de positie van de politie minst genomen zeer onwenselijk.

Dat er heel bewust zou zijn gekozen voor een niet-formele afdoening wordt reeds vanaf het begin af aan ten stelligste ontkend door de heer J.

Het verband dat de heer IJ. legt tussen het afzien van het indienen van een formele klacht en het dus (?) ook niet aanbieden van de mogelijkheid om aangifte te doen, is nergens op gebaseerd. Immers, dit zijn van elkaar los staande zaken. Ook is nooit aan de heer J. deze uitleg gegeven. Vanaf het begin af aan heeft de heer J. aangifte willen doen, maar is hem dit zonder verdere toelichting vooraf en/of achteraf geweigerd. (...)

Er is ook geen logisch verband te ontdekken voor de stelling van de heer IJ. dat, nu er geen formele klacht was ingediend, er ook afgezien kon worden van het opmaken van

schriftelijke verklaringen van de betrokken agenten. Juist gezien de aard van de klacht had dit, formele klacht of niet, moeten gebeuren. Overigens illustreert deze gang van zaken dat het introduceren van de mijns inziens ongewenste informele afhandeling van een klacht tot gevolg heeft dat het zelfreinigende vermogen van de politie sterk verminderd wordt. Immers, door deze taakopvatting impliceert het informeel afhandelen van een klacht tevens het afzien van een benodigd onderzoek. Deze consequentie is in ieder geval nooit met de heer J. besproken.

Dat de heer J. niet bewust heeft afgezien van het indienen van een formele klacht en dat de heer J. steeds voornemens is geweest wel aangifte te doen blijkt ook uit het feit dat hij een klacht heeft ingediend bij het Arrondissementsparket.

Mijn hiervoor ingenomen stelling dat, als er inderdaad sprake zou zijn geweest van een alcohollicht bij de heer J., de afdeling Verkeersondersteuning per definitie de heer J. verzocht zou hebben om te blazen in een blaaspijpje om te kijken of er aanleiding was voor het afnemen van een ademanalyse, wordt in de laatste alinea van het verslag door de heer IJ. ondersteund. Hij stelt hier letterlijk dat het afnemen van een blaastest een onderdeel vormt van het verkeerstechnisch onderzoek door de afdeling Verkeersondersteuning. Een dergelijke blaastest wordt normaal gesproken op de plaats van het ongeval gedaan. De heer IJ. bevestigt vervolgens nog dat het niet gebruikelijk is dat iemand die aangifte komt doen een blaastest wordt afgenomen.

Verslag d.d. 25 april 2003

De inhoud van dit verslag is in grote lijnen een herhaling van met name de twee eerder besproken verbalen. Voor zover nog relevant kunnen over de inhoud van dit verslag de volgende aanvullende opmerkingen worden gemaakt:

op pagina 6 van het verslag vermeldt agent B. dat hij en zijn collega plotseling van links een auto aan zagen komen rijden. Echter, de heer J. stond even voor het moment van het ongeval stil voor de haaiantanden van de T-splitsing ter plaatse. Vervolgens is de heer J. linksom de weg opgedraaid. Dat agent B dus plotseling een auto van links ziet opdoemen kan gezien de situatie ter plaatse niet hebben gelegen aan het rijgedrag van de heer J. Immers, de heer J. trok op vanuit stilstand. Een en ander kan derhalve alleen verklaard worden door de veel te hoge snelheid van de politieauto en/of het niet voldoende opletten door de bestuurder van de politiewagen;

Waar getuige Bo. praat over een dusdanige snelheid van de politiewagen dat de wagen met alle vier de wielen los komt van de grond en er sprake is van vonken, geeft de politie vlak na het ongeval zelf aan, in wat naar ik aanneem de registratieset is, dat er in ieder geval sprake is van een snelheid hoger dan 50 km. In dit verslag is de snelheid echter gedaald naar een 'minieme snelheid', althans in de beleving van de politie. Ook is er geen sprake meer van een ongeval maar van het slechts 'aantikken' van de wagen van de heer

J. Zowel de getuigenverklaringen, foto's en garagerekening spreken deze weergave tegen;

Hoewel er tijdens de zitting van de Politieklachtencommissie door de heer IJ. gesteld is dat er van het voorval een aantekening is gemaakt in het personeelsdossier van de betrokkenen (...), stelt agent B dat het gesprek niet is vastgelegd in zijn persoonsdossier, althans niet dat hij weet. De kans dat een dergelijk voorval door een betrokkene vergeten wordt, acht ik niet voor de hand liggend;

Op pagina 7 van het verslag stelt de bestuurder, agent N, dat hij onder de 50 km per uur over de verkeersdrempel heen reed. Ook bij hem is er sprake van een steeds verder afnemende snelheid. Immers, waarbij in de registratieset nog melding wordt gemaakt van een snelheid boven de 50 km per uur, waarbij ik aanneem dat dit de snelheid op het moment van de botsing is geweest, reed agent N naar eigen zeggen reeds vóór het oversteken van de verkeersdrempel al minder dan 50 km per uur. Heel erg waarschijnlijk is dit niet, niet alleen door de door de Verkeersondersteuning geschatte snelheid van meer dan 50 km per uur op het moment van de botsing, maar ook gezien de diverse getuigenverklaringen;

Hoewel agent N in zijn verbaal daags na het ongeval vergeet te melden dat zij zich op advies van de Verkeersondersteuning van de plek van ongeval hebben verwijderd, wordt dit in het gesprek dat ten grondslag ligt aan het verslag, wel vermeld. Dit geeft dus aan dat het zelf opgestelde verbaal daags na het ongeval in ieder geval op dit punt lacuneus is geweest. Echter, zowel in het zelf opgestelde verbaal alsook in het gesprek dat vooraf ging aan het verslag wordt geen melding gemaakt van de redenen waarom de Verkeersondersteuning hun het advies gaf zich van de plaats van het ongeval te verwijderen, te weten: het hunnerzijds onprofessionele optreden.

Brief van de heer M. d.d. 9 december 2003

De inhoud van de brief van de heer M. is om twee redenen ongelukkig te noemen.

Ten eerste stelt de heer M. dat indien de weergave die de heer J. geeft van het telefoongesprek waar zou zijn, dit zou betekenen dat hij (...) ongekende capaciteiten bezit en hij waarschijnlijk op andere plaatsen in deze maatschappij van groot nut zou kunnen zijn. Deze opmerking is ongelukkig te noemen omdat de logica noch de strekking van deze opmerking verder wordt uitgewerkt en deze zich ook niet laten raden. Dat zo zijnde, voedt een dergelijke niet ter zake doende opmerking de veronderstelling dat er tijdens het telefoongesprek tussen de heer M. en mevrouw J. een vergelijkbare, op zichzelf betrekking hebbende en niet ter zake doende, opmerking door de heer M. is gemaakt.

Ten tweede stelt de heer M. aan het einde van zijn brief dat hij de hele zaak als zeer opgeblazen beschouwt en dat hij, gelet op de 'leugen' en insinuaties die over hem geschreven zijn, ook min of meer zijn twijfels heeft over de waarheid van de andere

klachtonderdelen. Dit is een ongelukkige opmerking omdat de heer M. als klachtencoördinator de behandeling van de klacht van de heer J. niet alleen coördineert maar feitelijk ook inhoudelijk afdoet. In zoverre komt door deze opmerking van de heer M. de gehele behandeling van de klacht van de heer J. op losse schroeven te staan. Immers, blijkbaar stond de uitkomst bij voorbaat al vast.

(...)

Verklaring van de heer N. d.d. 15 december 2003

Ook de verklaringen van agent N worden naarmate de tijd verstrijkt steeds voordeliger voor de politie ingekleurd. Waar agent N op 13 mei 2003 nog verklaart dat hij volgens hem onder de 50 km per uur over een verkeersdrempel reed, weet de heer N op 16 oktober 2003, (...) zeer gedetailleerd te melden:

'Vlakbij de kruising is op het L. een vrij hoge verkeersdrempel waar ik toen in de tweede versnelling overheen ben gereden. Het kan goed zijn dat daarbij vonken van onder de auto te zien zijn geweest, want de Golf is aan de voorzijde nogal laag. Ik reed daar in de tweede versnelling omdat in de derde versnelling de auto teveel door rolt en we dan met een te hoge snelheid over de heuvel zouden gaan.'

Kortom, hier worden opeens verklaringen gegeven voor al hetgeen de getuigen gezien hebben. Het is echter weinig geloofwaardig dat een getuigenverklaring na verloop van tijd aan details wint. In de gevallen waarin dat wel zo is zijn die details meestal niet gebaseerd op hetgeen daadwerkelijk is waargenomen c.q. gebeurd. Dit blijkt ook wel uit het vervolg van de verklaring van agent N. Immers, later in zijn gesprek (...) vertelt hij:

'Ik wilde in één keer de draai maken, remde en gleeed door waarbij ik de auto raakte.'

Hetgeen de heer N hier beschrijft is precies wat er gebeurde en, naar hetgeen hij zelf eerder stelde, te verwachten was bij het rijden met een te hoge snelheid. Verder kan gesteld worden dat het remmen en doorglijden indien men, zoals agent N in dit gesprek (...) aan heeft gegeven, reeds voor de drempel in de tweede versnelling aan komt rijden en remt, over de drempel gaat en verder remt en dan vervolgens een draai inzet, niet waarschijnlijk is. Als men onder die omstandigheden nog doorglijdt dan heeft men harder gereden dan men stelt. Kortom, ook deze verklaring geeft meer voeding aan de stelling dat de politie bezig is al dan niet bewust de feiten anders weer te geven dan zij daadwerkelijk hebben plaatsgevonden dan dat zij een getrouwe weergave zijn van hetgeen heeft plaatsgevonden. In dit verband is nog maar eens verwezen naar de diverse civiele getuigenverklaringen die overigens zowel vlak na het ongeval als op het moment dat deze verklaringen door mij zijn opgetekend, verrassend consistent blijken te zijn.

Verder kan met betrekking tot de toenemende veranderingen in de verklaringen van, in casu, agent N nog opgemerkt worden dat men eerst is gaan praten over de aanwezigheid

van een lichte alcoholgeur bij de heer J., maar dat agent N zich nu pas ook herinnert dat er sprake was van bloeddoorlopen ogen.

Er vanuit gaande dat de agent die zich volgens de Verkeersondersteuning onprofessioneel gedroeg, dezelfde is als agent N, kan opgemerkt worden dat ook zijn stelling dat hij de heer J. is blijven negeren niet conform de waarheid is.

Wat betreft de verklaring die agent geeft voor de door getuige Bo. waargenomen vonken: deze vonken zouden veroorzaakt zijn door de lage voorkant van de politiewagen. Aangezien politiewagens niet verlaagd worden, ga ik er vanuit dat de agent met deze verklaring bedoelt dat er aan de voorkant van de wagen een spoiler zat. Dat deze vonken van een spoiler afkomstig zijn is echter niet heel erg waarschijnlijk. Immers, een spoiler is van plastic, terwijl vonken van staal afkomen. Conclusie is en blijft dus dat de politiewagen zo hard over de drempel is gereden dat door de snelheid de onderkant van de wagen op de bovenkant van de verkeersdrempel is gedrukt.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat waar agent N in mei 2003 nog aangeeft niet zeker meer te weten of hij wel of niet geblazen heeft op een alcoholtester (zie de weergave van zijn gesprek met de uitvoerend teamchef noord-oost ten behoeve van zijn rapport van 21 mei 2003) weet diezelfde agent in het gesprek in december 2003 (...) plotseling 100% zeker dat hij wel een blaastest heeft afgelegd.

## **Conclusie**

Hoewel er met betrekking tot het voorgaande vele conclusies te trekken zijn, is het voor de behandeling van de onderhavige klacht van de heer J. het belangrijkste om te constateren dat de politie een hoop stelt, maar voor die stellingen weinig tot geen bewijzen aandraagt. Voor zover de politie wel met bewijzen komt, steunen deze voornamelijk op verklaringen van de politie zelf. Deze verklaringen leiden vervolgens op de belangrijkste punten, en zeker waar het de verklaringen betreft van de belangrijkste getuigen, te weten: de inzittenden van het politievoertuig, aan een groeiende mate van persoonlijke invulling van de feiten achteraf."

J. Reactie beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland

Bij brief van 21 juli 2004 reageerde de korpsbeheerder op hetgeen verzoekers gemachtigde naar voren had gebracht. Hij liet onder meer weten:

"Het gaat mij te ver om op alle daarin aangehaalde onderwerpen te reageren, temeer daar ik van mening ben dat dit weer reacties kan geven en de zaak, waar het feitelijk om draait, daardoor geheel uit zijn verband gerukt wordt.

De heer Van Rijswijk (verzoekers gemachtigde; N.o.) stelt in zijn brief allerlei zaken, waaruit blijkt dat 'de politie' zaken had moeten ondernemen en dit vervolgens niet heeft gedaan. De brief insinueert zaken waarop ik niet wens in te gaan.

Tevens geeft de brief, vrij vertaald, aan dat 'de als zodanig getrainde politiemedewerkers van mijn korps' een persoon als zijn cliënt, de heer J., hoe dan ook op een professionele wijze aan moeten kunnen, daarbij kennelijk vergetende dat politiemensen ook maar mensen zijn en geen afgestelde robots.

Het feit dat er meerdere (in dit geval meer dan twee) politiemedewerkers zich destijds met de zaak hebben bemoeid is heel gebruikelijk (en wenselijk) bij politieoptreden. Dat een 'ordezaak' daarbij dan toch nog escaleert of dreigt te escaleren, is niet altijd te voorkomen.

Bij 'bedreigende' zaken is het 'normaal' om of een zogenaamd 'achtergrondje' (van enkele collega's) te vragen, of ongevraagd te (doen) creëren.

Daarbij kan gesteld worden dat het 'de politie(medewerkers)' zeer kwalijk genomen kan worden indien een 'incident' uit de hand loopt terwijl dit te voorzien was en er met betrekking tot die zaak geen assistentie van collega's, of een 'achtergrondje' was gevraagd.

Ik begrijp heel goed dat de heer Van Rijswijk zijn cliënt op een strakke wijze probeert te verdedigen, doch ben van mening dat de hem door zijn cliënt verstrekte gegevens wel overeenkomstig de waarheid dienen te zijn. Ik trek de door de heer J. verstrekte gegevens in twijfel.

Het lijkt er thans op dat 'de politie' alles kwalijk genomen wordt en de heer J. uitsluitend de dupe is geworden van politieoptreden.

(In (...) de brief van de heer Van Rijswijk wordt het karakteriseren van 'de destijds plaatsgehad hebbende aanrijding tussen het politievoertuig en de personenauto van de heer J.' als 'lichte aanrijding' bestreden.

Vervolgens wordt verwezen naar de Aanwijzing Verkeersongevallen van 31 oktober 2001 en komt vermelde raadsman tot de conclusie dat het een aanrijding is geweest van de op één na zwaarste categorie.

De betrokken politiemedewerkers hebben destijds echter een afweging gemaakt op hetgeen door hen ter plekke van de aanrijding is waargenomen.

Hierbij gaat men uit van de aard van de aanrijding (in dit geval flank), de direct waarneembare schade (flankschade aan het voertuig van de tegenpartij) en de uiterlijke toestand van inzittenden van betrokken voertuigen.

Gelet op deze waarneembare zaken betrof het een 'eenvoudige aanrijding', hetgeen ook blijkt uit de na de aanrijding gemaakte foto's van het voertuig van de heer J. Een ieder kan zien dat de uiterlijke schade aan het voertuig van de heer J. niet groot is.

Het gegeven dat uiteindelijk het schadebedrag hoger uitvalt dan in eerste instantie doet vermoeden is een gegeven waar menig een reeds mee geconfronteerd is geworden; schades en schadebedragen vallen immers vaak tegen.

De heer Van Rijswijk heeft de 'aanrijding' omschreven en beoordeeld als kwalificatie in de zin van 'Aanwijzing verkeersongevallen'.

De betrokken politiemedewerkers als 'uiterlijk beoordelingsmoment' met betrekking tot het op dat moment kunnen voortzetten van een reeds ondernomen actie, of, gelet op de toestand ter plaatse van de aanrijding, niet kunnen (mogen) vertrekken.

Het gaat hierbij aldus niet om hetzelfde uitgangspunt (beoordelingspunt).

(...)

Tot slot wil ik opmerken dat ik bij mijn eerder gegeven reactie blijf en de mening blijf toegedaan dat de heer J. niet als schuldige aan 'de aanrijding' wordt gezien (de schuld van de aanrijding ligt duidelijk bij de bestuurder van het politievoertuig), dat de schade aan zijn voertuig op correcte wijze is vergoed, er ter plekke van de aanrijding waarschijnlijk wel uitspraken zijn gedaan, die normaliter in de omgangstaal niet gebruikelijk zijn en de zaak door de hectiek van het moment meer geëscaleerd is, dan wenselijk, doch veroorzaakt door de met name (verbale) agressie van de heer J.

Met betrekking tot het feit dat hij met zijn personenauto is aangereden door een politievoertuig bied ik de heer J., voor zover dit nog niet eerder is gedaan, mijn excuses aan."

## Achtergrond

### A. Klachtenregeling Politie Kennemerland

#### Artikel 1:

"*klacht*: elke door een burger onder woorden gebrachte uiting van onvrede of kritiek omtrent het ambtshalve optreden of nalaten van één of meer politieambtenaren, gericht aan de regiopolitie Kennemerland of aan één van haar leden, dan wel aan de korpsbeheerder, één van de burgemeesters in de regio of aan de hoofdofficier van Justitie, waarbij de adressant kennelijk vraagt om een reactie van een besturingsverantwoordelijke;"

**Artikel 2:**

"De klachtenbehandeling beoogt primair het wegnemen van de desbetreffende onvrede bij de klager d.m.v. deskundige bemiddeling, die tevens gericht is op relatieherstel tussen klager en politieambtenaar.

Daarnaast dragen de geuite klachten bij tot periodieke heroriëntatie omtrent de meest passende wijze van politieoptreden."

**Artikel 3:**

"De klachtenbehandeling kent twee fasen:

- a. de behandeling van de klacht en de afdoening daarvan in eerste instantie door de korpschef
- b. het onderzoek van de klacht door de korpsbeheerder met inschakeling van de adviescommissie.

De tweede fase treedt in werking indien de klager bij de korpsbeheerder bezwaar maakt tegen de wijze waarop zijn klacht door de korpschef is afgedaan.

De klager kan zich met zijn klacht rechtstreeks richten tot de korpsbeheerder, met een beargumenteerd verzoek tot behandeling en afdoening."

**Artikel 4:**

"Een klacht wordt niet in behandeling genomen indien:

(...)

- b. de klacht betrekking heeft op een mogelijk misdrijf ten aanzien waarvan een opsporingsonderzoek, vervolging of beklag is ingesteld zoals bedoeld in artikel 66 Politiewet."

**Artikel 7:**

"1. Alle klachten worden in beginsel als serieus beschouwd en overeenkomstig deze regeling in behandeling genomen.

(...).

3. De klachtbehandeling door de korpschef kan vanuit twee optieken plaatsvinden:

- a. bemiddeling: het oplossen van de onvrede door partijen tot elkaar te brengen,



waarbij een leidinggevende bemiddelend optreedt als klachtbehandelaar;

b. voorlopig-formele afdoening: het onderzoek van de klacht door de klachtbehandelaar, ten behoeve van een gemotiveerde beslissing van de korpschef omtrent de rechtmatigheid en behoorlijkheid van het gewraakte politieoptreden en de daarop gebaseerde maatregelen.

4. In beginsel kan de klager vooraf, dan wel tijdens de behandeling van de klacht kiezen voor:

- bemiddeling ter oplossing van de klacht,
- een formele afdoening van zijn klacht.

Bemiddeling vindt niet plaats indien

a. de aard en de ernst van de klacht zich daartoe naar het oordeel van de korpschef niet leent;

b. de aangeklaagde politiefunctaris(sen) daaraan niet wenst/wensen mee te werken.

5. Indien een gedraging waaromtrent wordt geklaagd mogelijk een misdrijf inhoudt, vindt het onderzoek naar de klacht plaats in overleg met en conform de aanwijzing van de hoofdofficier.

(...)"

Artikel 10:

"1. Door de klachtbehandelaar wordt zo spoedig mogelijk met de behandeling van de klacht gestart.

Zowel de klager als de betrokken politieambtenaar worden door de klachtbehandelaar gehoord.

Zij worden van elkaars visie ter zake door de klachtbehandelaar in kennis gesteld en zo nodig aanvullend gehoord.

2. Hun wordt gevraagd een gezamenlijk gesprek te voeren ter oplossing van de bestaande onvrede of kritiek.

Dit gesprek wordt op een geschikte, door de klachtbehandelaar te bepalen plaats, onder zijn leiding gevoerd. Hij draagt op een objectieve wijze bij tot het vinden van een redelijke oplossing.

3. De klachtbehandelaar maakt een samenvattend verslag van het gesprek en vermeldt het bereikte resultaat.

4. Indien de bemiddeling leidt tot een oplossing van de klacht stuurt de korpschef zo spoedig mogelijk een afdoeningsbevestiging aan de klager en de politieambtenaar."

Artikel 11:

"1. Als de bemiddeling niet leidt tot oplossing van de klacht, of als door de korpschef op grond van omstandigheden gelegen in de wil van (één der) partijen of in de aard van de gewraakte gedraging, wordt afgezien van de bemiddelingsaanpak, wordt de klacht na onderzoek en behandeling door een klachtbehandelaar, formeel afgedaan door de korpschef.

2. Als de klacht gericht is tegen één of meer politieambtenaren, ingedeeld in één van de districten, dan wordt het onderzoeks- en behandelingsresultaat door de districtschef besproken met de burgemeester van de tot dat district behorende gemeente waar het tot de klacht aanleiding gevende optreden plaatsvond.

3. De burgemeester bedoeld in het vorige lid, beraadt zich in overleg met de districtschef op de gegrondheid van de klacht en geeft indien gewenst, daaromtrent zijn mening aan de korpschef.

4. De beslissing van de korpschef over de klacht, omvat:

a. een oordeel omtrent de rechtmatigheid en behoorlijkheid van de gedraging,

b. indien daartoe aanleiding is de door hem genomen maatregelen naar aanleiding van deze klacht, zoals het eventueel toekennen van schadevergoeding.

c. indien daartoe aanleiding is informatie of en zo ja welke maatregelen er genomen worden

- tegen de betrokken politiefunctionaris(sen)

- ter voorkoming van herhaling van de gewraakte gedraging.

5. De korpschef stuurt vervolgens zijn afdoeningsbeslissing aan de klager, de betrokken politieambtenaar, de districtschef, de burgemeester en de hoofdofficier."

Artikel 14:

"1. Met de behandeling van beroepschriften is belast een commissie genaamd de "Politieklachtencommissie".

Deze commissie bestaat uit tenminste 5 leden en 5 plaatsvervangende leden.

De leden van de commissie worden benoemd door de korpsbeheerder gehoord het Regionaal College.

Aan de commissie wordt een door de korpsbeheerder aangewezen secretaris toegevoegd.

2. De commissie brengt advies uit aan de korpsbeheerder over de klacht.

Zij is bevoegd alle informatie in te winnen die nodig kan worden geacht voor de beoordeling van de klacht.

3. De commissie hoort degene die beroep heeft ingesteld alsmede andere betrokkenen waarvan het horen van belang kan zijn."

#### B. Opnemen aangifte

Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat artikel 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen.

Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Wanneer bij de politie aangifte wordt gedaan, mag van haar worden verwacht dat zij deze aangifte opneemt op het moment dat deze wordt gedaan. Voor zover de feitelijke mogelijkheid daartoe op dat moment, objectief gezien, ontbreekt, dient degene die aangifte wenst te doen daartoe zo spoedig mogelijk alsnog de gelegenheid te krijgen.

Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte.

Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.

Het belang van het opnemen van de aangifte is mede gelegen in de mogelijkheid om (uiteindelijk) van de officier van justitie een beslissing omtrent vervolging te verkrijgen, en om, in het geval van een besluit tot niet-vervolging, beklag te doen bij het gerechtshof ingevolge artikel 12 Sv.

### C. Wetboek van Strafvordering

Artikel 12, eerste lid:

"Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen. Indien de beslissing tot niet vervolging is genomen door de officier van justitie bij het landelijk parket, is bevoegd het gerechtshof te 's-Gravenhage."

Artikel 161:

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

Artikel 163:

- "1. De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.
2. De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.
3. De schriftelijke aangifte wordt door den aangever of diens gemachtigde ondertekend.

(...)

5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht. (...)"

### D. RVV 1990

Artikel 1, onder an.:

"voorrangsvoertuig: motorvoertuig dat de optische en geluidssignalen voert als bedoeld in artikel 29;"

Artikel 29, eerste lid:

"Bestuurders van motorvoertuigen ten dienste van politie en brandweer, ziekenauto's en motorvoertuigen van andere door Onze Minister aangewezen hulpverleningsdiensten voeren blauw zwaai- of knipperlicht en een twee- of drietonige hoorn om kenbaar te maken dat zij een dringende taak vervullen."

artikel 54:

"Bestuurders die een bijzondere manoeuvre uitvoeren, zoals wegrijden, achteruitrijden, uit een uitrit de weg oprijden, van een weg een inrit oprijden, keren, van de invoegstrook de doorgaande rijbaan oprijden, van de doorgaande rijbaan de uitrijstrook oprijden en van rijstrook wisselen, moeten het overige verkeer voor laten gaan."

Artikel 91:

"Bestuurders van een voorrangsvoertuig mogen afwijken van de voorschriften van dit besluit voor zover de uitoefening van hun taak dit vereist."

#### E. Vrijstelling politie

Krachtens artikel 147 van de Wegenverkeerswet 1994 kan de Minister van Verkeer en Waterstaat onder meer vrijstelling verlenen van de bepalingen van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 voor het gebruik van de weg ten behoeve van openbare diensten. De Beschikking houdende vrijstelling van de bepalingen van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990, van 31 maart 1994 (nummer RVR 172392, in werking getreden op 1 april 1994) van de Minister van Verkeer en Waterstaat luidt onder meer:

"Overwegende, dat de politie een openbare dienst is (...)

(...)

II. aan de regio's (regionale politiekorpsen) ten behoeve van de bij hen in dienst zijnde ambtenaren van politie (...) vrijstelling te verlenen van de bepalingen van het RVV 1990.

III. aan de uitoefening van de bevoegdheden, ontleend aan de vrijstelling, de volgende voorschriften te verbinden:

- a. de veiligheid van het verkeer dient zoveel mogelijk te worden gewaarborgd;
- b. van de vrijstelling mag alleen gebruik worden gemaakt voor zover dit voor de uitvoering van de opgedragen taken noodzakelijk is."

#### F. WVV 1994

artikel 5:

"Het is een ieder verboden zich zodanig te gedragen dat gevaar op de weg wordt veroorzaakt of kan worden veroorzaakt of dat het verkeer op de weg wordt gehinderd of kan worden gehinderd."

Artikel 7:

"1. Het is degene die bij een verkeersongeval is betrokken of door wiens gedraging een verkeersongeval is veroorzaakt, verboden de plaats van het ongeval te verlaten indien:

a. bij dat ongeval, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden, een ander is gedood dan wel letsel of schade aan een ander is toegebracht;

b. daardoor, naar hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden, een ander aan wie bij dat ongeval letsel is toegebracht, in hulpeloze toestand wordt achtergelaten.

2. Het eerste lid, aanhef en onderdeel a, is niet van toepassing op degene die op de plaats van het ongeval behoorlijk de gelegenheid heeft geboden tot vaststelling van zijn identiteit en, voor zover hij een motorrijtuig bestuurde, tevens van de identiteit van dat motorrijtuig."